

ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО
«ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ»

Психологічні особливості розвитку емоційного інтелекту у дорослих

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на здобуття освітнього ступеня

МАГІСТР

за спеціальністю 053 Психологія

Чубар Оксана Василівна

Група: ТУвн-08-24-М1ПС (2.0 здс)

Спеціальність: «Психологія»

Освітня програма: «Психологія»

Рівень вищої освіти: другий (магістерський)

Кваліфікаційна робота
допущена до захисту Чубар О.В.

Науковий керівник: к.мед.н., доц.
Березовський А.М.

«___» _____2026__р.

Рецензент:

2026

Реєстрація _____

номер

дата

підпис лаборанта кафебри

Рекомендовано до захисту _____ к.мед.н., доц. Березовський А.М. _____

підпис наукового керівника

ініціали, прізвище наукового керівника

Результат захисту _____

оцінка

дата захисту

Голова ЕК

підпис

ініціали, прізвище

Члени ЕК

підпис

ініціали, прізвище

підпис

ініціали, прізвище

підпис

ініціали, прізвище

підпис

ініціали, прізвище

Секретар ЕК

підпис

ініціали, прізвище

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ДОРΟΣЛИХ.....	9
1.1. Поняття емоційного інтелекту в психології.....	9
1.2. Психологічні особливості розвитку дорослої особистості.....	23
1.3. Якість життя як психологічна категорія.....	27
1.4. Взаємозв'язок емоційного інтелекту та якості життя.....	51
1.5. Коучинг як метод розвитку емоційного інтелекту.....	55
Висновки до розділу 1.....	61
РОЗДІЛ 2. ОРГАНІЗАЦІЯ ТА МЕТОДИ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.....	63
2.1. Загальна характеристика дослідження.....	63
2.2. Методики дослідження.....	69
2.3. Методи статистичної обробки даних.....	76
2.4. Констатувальний етап дослідження.....	83
2.5. Формувальний етап дослідження.....	92
2.6. Контрольний етап дослідження.....	95
Висновки до розділу 2.....	100
РОЗДІЛ 3. АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ.....	102
3.1. Динаміка показників емоційного інтелекту в експериментальній групі..	102
3.2. Динаміка показників якості життя в експериментальній групі.....	104
3.3. Порівняльний аналіз експериментальної та контрольної груп.....	106
3.4. Узагальнення результатів дослідження та перевірка гіпотез	109
Висновки до розділу 3.....	110
ВИСНОВКИ.....	112
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	115
ДОДАТКИ	

ВСТУП

Актуальність теми дослідження. У сучасних умовах динамічних соціально-економічних змін, підвищеного рівня стресу та зростаючих вимог до адаптивності особистості особливого значення набуває проблема розвитку емоційного інтелекту. Емоційний інтелект розглядається як ключовий чинник ефективної міжособистісної взаємодії, психологічного благополуччя та успішної самореалізації. У дорослому віці (30–45 років), коли особистість стикається з професійними, сімейними та соціальними викликами, здатність усвідомлювати, регулювати власні емоції та розуміти емоції інших є важливим ресурсом підвищення якості життя.

Особливої актуальності набуває пошук ефективних психологічних засобів розвитку емоційного інтелекту, серед яких перспективним є коучинг як інструмент особистісного розвитку.

Стан наукового дослідження проблеми в Україні та світі. Проблема емоційного інтелекту активно досліджується у світовій психології. Значний внесок у її розробку зробили зарубіжні науковці, які розглядали емоційний інтелект як сукупність когнітивних та емоційних здібностей, що забезпечують ефективну адаптацію особистості. У сучасних дослідженнях доведено зв'язок емоційного інтелекту з психологічним благополуччям, стресостійкістю та якістю життя.

В українській психологічній науці проблема емоційного інтелекту також набуває все більшої уваги. Зокрема, розроблено адаптовані методики його вимірювання, досліджуються особливості розвитку емоційної сфери особистості у різні вікові періоди. Дослідження взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя є недостатніми та потребують фундаментального перегляду з огляду на радикально змінений соціально-економічний та політичний ландшафт суспільства. Крім того, питання впливу програм розвитку емоційного інтелекту, зокрема коучингових інтервенцій, на якість життя дорослих залишається недостатньо вивченим, що й зумовлює

актуальність даного дослідження.

Отримані в цьому контексті висновки можуть бути застосовані в сучасних, практично орієнтованих програмах психологічного консультування та коучингу, а також у безпосередній роботі психологів та коучів, враховуючи як характеристики емоційного інтелекту, так і певні аспекти якості життя.

Об'єкт дослідження – емоційний інтелект дорослих.

Предмет дослідження – психологічні особливості розвитку емоційного інтелекту та його зв'язок із якістю життя у дорослих.

Мета дослідження – дослідити зв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя дорослих і розробити та апробувати програму розвитку емоційного інтелекту з метою покращення якості життя.

Завдання дослідження:

- 1) Проаналізувати теоретичні підходи до розуміння емоційного інтелекту.
- 2) Визначити психологічні особливості розвитку дорослої особистості.
- 3) Дослідити сутність поняття «якість життя» у психології.
- 4) Емпірично дослідити рівень емоційного інтелекту та якості життя у дорослих.
- 5) Виявити взаємозв'язок між емоційним інтелектом і якістю життя.
- 6) Розробити та впровадити коучингову програму розвитку емоційного інтелекту.
- 7) Оцінити ефективність впливу програми на показники емоційного інтелекту та якості життя.

Гіпотеза дослідження. Основна гіпотеза полягає в тому, що існує прямий позитивний зв'язок між рівнем емоційного інтелекту та якістю життя дорослих.

Додаткові гіпотези:

- а) впровадження коучингової програми сприятиме підвищенню рівня емоційного інтелекту;

- б) розвиток емоційного інтелекту зумовлює покращення якості життя;
- в) у експериментальній групі після проходження програми спостерігатимуться статистично значущі позитивні зміни порівняно з контрольною групою.

Методологія дослідження. У дослідженні використано комплекс теоретичних та емпіричних методів:

- а) теоретичні: аналіз, синтез, узагальнення наукової літератури;
- б) емпіричні: психодіагностичні методики (методика емоційного інтелекту Д.В. Люсіна, шкала якості життя Е. Водоп'янової);
- в) метод експерименту (констатуючий, формувальний, контрольний етапи);
- г) методи математичної статистики: критерій Колмогорова–Смірнова, U-критерій Манна–Вітні, критерій Вілкоксона, кореляційний аналіз Спірмена.

Дослідження проводилося в онлайн-форматі з використанням Google Forms.

Інформаційна база дослідження. Інформаційну основу дослідження становлять наукові праці вітчизняних і зарубіжних учених, присвячені проблемам емоційного інтелекту, якості життя та психологічним особливостям розвитку дорослої особистості.

Теоретичні засади дослідження емоційного інтелекту сформовані на основі праць зарубіжних дослідників, зокрема: Д. Гоулмана, який популяризував концепцію емоційного інтелекту в контексті життєвого успіху; П. Саловея та Дж. Майєра, які розглядали емоційний інтелект як систему когнітивних здібностей; Р. Бар-Она, який запропонував змішану модель емоційного інтелекту як сукупність емоційних і соціальних компетенцій.

Серед українських і пострадянських учених важливе значення мають праці Д.В. Люсіна, який розробив концепцію та методику вимірювання емоційного інтелекту; Н.Є. Водоп'янової, яка досліджувала якість життя та психологічне благополуччя; О.Я. Чебикіна, який вивчав емоційну регуляцію особистості; Т.М. Титаренко, яка досліджувала життєвий шлях особистості та

психологічне благополуччя; С.Д. Максименка, який розробляв теоретико-методологічні засади розвитку особистості.

Проблема якості життя та її психологічних аспектів висвітлюється у працях таких зарубіжних дослідників, як Е. Дінер, який досліджував суб'єктивне благополуччя, та М. Селігман, засновник позитивної психології, який розглядав добробут як інтегральний показник якості життя.

Питання розвитку особистості у дорослому віці розглядалися у працях Е. Еріксона (теорія психосоціального розвитку), Д. Левінсона (концепція життєвих циклів дорослості), а також Б.Г. Ананьєва, який досліджував закономірності психічного розвитку людини.

Окрім теоретичних джерел, інформаційну базу становлять результати власного емпіричного дослідження, отримані в процесі онлайн-опитування за допомогою Google Forms, у якому взяли участь 60 респондентів віком від 30 до 45 років, а також результати статистичної обробки даних із застосуванням сучасних методів математичної статистики.

Таким чином, використана джерельна база є достатньою, репрезентативною та відповідає меті й завданням дослідження.

Наукова доцільність дослідження. Наукова доцільність роботи полягає в уточненні уявлень про психологічні особливості розвитку емоційного інтелекту у дорослих та поглибленні розуміння його зв'язку з якістю життя. Дослідження також розширює уявлення про можливості застосування коучингових технологій у психологічній практиці.

Практична доцільність дослідження. Практична значущість роботи полягає у розробці та апробації коучингової програми розвитку емоційного інтелекту, яка може бути використана практичними психологами, коучами, HR-фахівцями та іншими спеціалістами у сфері розвитку особистості для підвищення якості життя дорослих.

Структура роботи. Кваліфікаційна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатків.

У першому розділі розглянуто теоретичні основи дослідження

емоційного інтелекту, проаналізовано підходи до його визначення, особливості розвитку у дорослому віці та зв'язок із якістю життя.

Другий розділ присвячено організації та методам емпіричного дослідження, опису вибірки, методик та етапів дослідження, а також методам статистичної обробки даних.

У третьому розділі представлено результати емпіричного дослідження, аналіз ефективності коучингової програми, інтерпретацію отриманих даних та перевірку гіпотез.

Загальний обсяг роботи: 114 сторінок, 11 таблиць, 8 рисунків, 4 додатки, 104 використаних джерела.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ У ДОРΟΣЛИХ

1.1. Поняття емоційного інтелекту в психології

Щоб вижити сьогодні та зберегти якість життя, нам потрібен міцний внутрішній фундамент, основою якого є високий емоційний інтелект. Старі системи руйнуються, а нові ще не з'явилися. Як виглядатиме новий світ, залежить від людей, які його формують. Наш стан розуму та наша здатність контролювати себе та свої емоції визначатимуть нову історію. Успіх у житті означає не лише фізичне виживання, а й соціальні зв'язки та інтелектуальний розвиток.

Давно доведено, що одного лише інтелекту недостатньо для успіху в сучасній швидкозмінній реальності. Йдеться не лише про правильне тлумачення реальності, а й про спілкування з іншими та розвиток гнучких навичок. Однією з таких навичок є емоційний інтелект.

Можна сказати, що сучасні часи стли переломними для людства. У багатьох відношеннях наш час продемонстрував здатність швидко адаптуватися до стресових ситуацій. Він також послужив тренуванням до того, що чекає на нас далі. Напруга та непередбачуваність поточної ситуації призводять до посилення апатії та тривоги та заохочують негативні переживання, які не завжди є конструктивними.

Дослідження природи та механізмів емоцій показують, що життєві досягнення людини тісно пов'язані з її емоційною чутливістю. Наші емоції часто впливають на прийняття рішень, нашу здатність розпізнавати можливі сценарії та можливості, які пропонує нам життя. Наприклад, негативні емоції можуть бути мобілізуючими на початковій фазі стресової ситуації, допомагаючи нам організуватися та діяти конструктивно. Однак при тривалому стресі вони можуть мати протилежний ефект. Так, якщо людина

проводить більшу частину свого часу в негативному емоційному стані, це призводить до зниження продуктивності, креативності та особистої результативності.

Ідея про визначальну роль емоцій у житті людини займає важливе місце у сучасній психології, і її яскраво підкреслює Тібо Морріс у своїй книзі «Станьте господарем своїх емоцій». Автор наголошує, що емоції не є випадковими чи другорядними явищами, а виступають центральним механізмом, який визначає суб'єктивне сприйняття реальності та загальну якість життя людини.

За Т. Моррісом, саме емоції формують те, як людина оцінює події свого життя. Одна й та сама ситуація може викликати різні переживання залежно від внутрішнього емоційного стану: для однієї людини вона буде джерелом радості та розвитку, для іншої — причиною стресу або розчарування. Таким чином, не стільки самі життєві обставини, скільки емоційна реакція на них визначає рівень задоволеності життям.

Автор підкреслює, що неконтрольовані емоції можуть значно погіршувати якість життя. Постійне відчуття тривоги, гніву, образи чи страху здатне зробити життя психологічно виснажливим і навіть нестерпним. У таких випадках людина стає залежною від своїх емоцій, втрачає здатність до раціонального мислення та ефективного прийняття рішень. Це, у свою чергу, негативно впливає на міжособистісні стосунки, професійну діяльність і загальне психологічне благополуччя.

Водночас Т. Морріс наголошує, що розвиток емоційного інтелекту дозволяє людині стати «господарем своїх емоцій». Це означає здатність усвідомлювати власні переживання, розуміти їх причини та свідомо керувати емоційними реакціями. Такий підхід відкриває можливість змінювати внутрішній стан незалежно від зовнішніх обставин.

Особливу увагу автор приділяє тому, що позитивні емоції – радість, вдячність, спокій, задоволення – сприяють формуванню відчуття гармонії та «чарівності» життя. Вони підвищують рівень мотивації, покращують фізичне

та психічне здоров'я, сприяють побудові якісних соціальних зв'язків. Людина, яка вміє керувати своїми емоціями, здатна знаходити ресурси навіть у складних життєвих ситуаціях.

Таким чином, у концепції Т. Морріса емоції виступають ключовим чинником якості життя. Вони можуть як обмежувати людину, створюючи внутрішні бар'єри та напругу, так і відкривати можливості для розвитку, самореалізації та досягнення психологічного благополуччя. Саме тому формування навичок емоційної саморегуляції є важливим завданням у процесі розвитку емоційного інтелекту дорослої особистості [76].

Здатність жити в гармонії з собою та навколишнім світом і знаходити внутрішню силу визначає якість життя. І пошук цієї гармонії безпосередньо залежить від того, наскільки ми можемо керувати собою та своїми емоціями, бути гнучкими, слухати себе та розуміти свої справжні бажання, знаходити спільну мову з іншими та будувати стосунки. Тому розвиток емоційного інтелекту має велике значення сьогодні.

Незважаючи на свою практичну значущість, емоційний інтелект зазвичай вважається м'якою навичкою, необхідною для розвитку бізнесу, успішних переговорів та управління персоналом. Однак ця здатність також є важливою для кожної людини, щоб вести успішне та щасливе життя.

Ще в 1872 році Чарльз Дарвін у своїй роботі «Вираз емоцій у людини та тварин» описав зовнішні прояви емоцій та їхню роль у виживанні та адаптації [27]. Це можна вважати першою згадкою про емоційний інтелект. Емоції служили важливим інструментом для пошуку спільної мови між членами племені та сусідніх племен, а також для адаптації до навколишнього середовища.

Чарльз Дарвін зауважив, що емоції є показником важливості створення умов для задоволення певних потреб; тобто, завдяки внутрішнім відчуттям організм розпізнає, коли необхідно шукати способи адаптації до навколишнього середовища. Ці спостереження лягли в основу теорії еволюції Чарльза Дарвіна, суть якої стверджує, що емоції є життєво важливими

адаптивними механізмами, метою яких є адаптація організму до навколишнього середовища та його умов [27].

У сучасній нейронауці емоції пов'язані з трьома елементами, які аргентинський молекулярний біолог Естаніслао Бахрах ввів як формулу емоцій: Інтероцепція (від латинського «interior», що означає внутрішній, та «rescriptio», що означає прийом) – це перший елемент, здатність сприймати внутрішні сигнали тіла. Інтероцепція виникає внаслідок взаємодії інтерорецепторів (рецепторів у внутрішніх органах) та центральної нервової системи. Вони отримують інформацію про процеси в організмі та реєструють рівень енергії та самопочуття.

Другий елемент – це досвід. Він впливає на те, як ми сприймаємо події в нашому житті, а також на значення та важливість, які ми надаємо їм у своїх думках.

Третій елемент формули – це контекст події. Це важливо, оскільки одні й ті ж ситуації, інтерпретовані однаково, але в різних контекстах, можуть викликати різні емоційні стани.

Таким чином, формула для емоцій така: Емоція = Інтероцепція + Досвід + Контекст. Ця формула була розроблена в рамках нового підходу - теорії конструювання емоцій. Ця теорія базується на сучасних нейронаукових дослідженнях та здатності мозку обробляти всі тілесні процеси щосекунди [10].

Наука ще не досягла єдиної думки щодо того, що саме таке «емоційний інтелект». У 1990-х роках виникла концепція емоційного інтелекту як поєднання когнітивних здібностей та рис особистості. Це призвело до розробки змішаних моделей емоційного інтелекту, таких як ті, що пропагували Д. Гоулман та сучасний дослідник Д. В. Люсін.

Розуміння емоційного інтелекту Гоулманом описує його як здатність людини інтерпретувати власні емоції та емоції інших, щоб використовувати отриману інформацію для досягнення особистих цілей [21]. Його концепція базується на ідеях Саловея та Майєра. До компонентів, які вони визначили,

Гоулман додав такі риси особистості, як ентузіазм, наполегливість та соціальна компетентність [21]. Так, він визначив п'ять компонентів емоційного інтелекту: самосвідомість, самоконтроль, мотивація - здатність викликати в собі бажання діяти, емпатія та соціальна компетентність [21].

Пізніше Гоулман переглянув структуру емоційного інтелекту, зберігши чотири компоненти: самосвідомість, самоконтроль, соціальне розуміння та управління стосунками. Важливо зазначити, що самосвідомість формує основу для розвитку всіх інших компонентів [22].

Сучасний дослідник Д. В. Люсін розуміє емоційний інтелект як здатність розпізнавати та керувати своїми та чужими емоціями. За Люсіним, емоційний інтелект - це конструкт, що охоплює когнітивні здібності та риси особистості [68].

Отже, емоційний інтелект є відносно новим, але надзвичайно актуальним поняттям у сучасній психології, яке активно досліджується у контексті розвитку особистості, її адаптації та психологічного благополуччя. У загальному розумінні емоційний інтелект розглядається як здатність людини усвідомлювати, розуміти, виражати та регулювати власні емоції, а також розпізнавати емоції інших людей і ефективно взаємодіяти з ними.

Сформуємо таблицю 1.1, куди внесемо визначення поняття емоційного інтелекту у працях науковців.

Таблиця 1.1 - Поняття емоційного інтелекту у працях науковців

Автор	Визначення	Джерело
Дж. Майєр, П. Саловей	Емоційний інтелект – це здатність сприймати, оцінювати та виражати емоції, використовувати їх для мислення, розуміти емоції та керувати ними	Майєр Дж., Саловей П. Емоційний інтелект. – Київ: Основи, 2014. – С. 45. [74]
Д. Гоулман	Емоційний інтелект – це сукупність навичок, що включають самосвідомість, саморегуляцію, мотивацію, емпатію та соціальні навички	Гоулман Д. Емоційний інтелект. – Харків: КСД, 2018. – С. 62. [21]
Р. Бар-Он	Емоційний інтелект – це сукупність емоційних і соціальних компетенцій, що визначають здатність людини ефективно справлятися з вимогами середовища	Бар-Он Р. Емоційний інтелект: теорія та практика. – Київ: ЦНЛ, 2015. – С. 28. [9]

Автор	Визначення	Джерело
Д. В. Люсін	Емоційний інтелект – це здатність до розуміння власних і чужих емоцій та управління ними	Люсін Д. В. Емоційний інтелект: теорія і вимірювання. – Київ, 2006. – С. 15. [68]
Д. В. Люсін	Емоційний інтелект включає внутрішньоособистісний і міжособистісний компоненти, що відображають роботу з власними та чужими емоціями	Люсін Д. В. Емоційний інтелект: теорія і вимірювання. – С. 32. [68]
М. Селігман	Емоційний інтелект пов'язаний із здатністю до позитивного мислення, регуляції емоцій та досягнення благополуччя	Селігман М. Процвітання. – Київ: Наш формат, 2019. – С. 88. [86]
Е. Дінер	Емоційний інтелект виступає важливим чинником суб'єктивного благополуччя та задоволеності життям	Дінер Е. Суб'єктивне благополуччя. – Київ: Основи, 2017. – С. 102. [32]
О. Я. Чебикін	Емоційний інтелект – це система емоційної регуляції, що забезпечує ефективність діяльності особистості	Чебикін О. Я. Емоційна регуляція діяльності. – Одеса, 2011. – С. 54. [98]
Т. М. Титаренко	Емоційний інтелект пов'язаний із здатністю особистості до осмислення власного життєвого досвіду та емоцій	Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості. – Київ, 2003. – С. 120. [91]
С. Д. Максименко	Емоційний інтелект є важливим чинником розвитку особистості та її самореалізації	Максименко С. Д. Загальна психологія. – Київ, 2018. – С. 210. [72]

Аналіз представлених у таблиці 1.1 підходів до визначення емоційного інтелекту свідчить про багатовимірність і складність цього психологічного феномена. Узагальнення наукових позицій дозволяє виокремити кілька ключових тенденцій у його розумінні.

По-перше, у працях Дж. Майера та П. Саловея емоційний інтелект розглядається як сукупність когнітивних здібностей, пов'язаних із переробкою емоційної інформації. Такий підхід акцентує увагу на інтелектуальній природі емоційного інтелекту та його зв'язку з мисленням.

По-друге, у концепції Д. Гоулмана емоційний інтелект трактується ширше – як комплекс практичних навичок і компетенцій, що забезпечують ефективну соціальну взаємодію та особистісний успіх. У цьому випадку підкреслюється прикладне значення емоційного інтелекту.

По-третє, Р. Бар-Он розглядає емоційний інтелект як систему емоційних і соціальних характеристик особистості, що сприяють адаптації до

умов середовища. Такий підхід поєднує риси особистості та здібності.

Сучасні дослідники, зокрема Д. В. Люсін, пропонують структуроване визначення емоційного інтелекту як здатності до розуміння та регуляції емоцій, виділяючи внутрішньоособистісний і міжособистісний компоненти. Це дозволяє більш чітко описати механізми функціонування емоційного інтелекту.

Разом із тим, у працях М. Селігмана та Е. Дінера підкреслюється зв'язок емоційного інтелекту з психологічним благополуччям і якістю життя, що є особливо важливим у контексті даного дослідження.

Українські науковці приділяють значну увагу дослідженню емоційного інтелекту як важливого чинника розвитку особистості, її саморегуляції та життєвого досвіду. Зокрема, у працях О. Я. Чебикіна, Т. М. Титаренко та С. Д. Максименка простежується цілісне бачення емоційної сфери як основи психологічного становлення людини.

О. Я. Чебикін розглядає емоційний інтелект передусім у контексті емоційної регуляції діяльності особистості. Науковець підкреслює, що емоції виконують не лише реактивну, а й регулятивну функцію, впливаючи на поведінку, прийняття рішень та ефективність діяльності. Емоційний інтелект, у цьому контексті, виступає як здатність особистості усвідомлювати власні емоційні стани, контролювати їх і спрямовувати у конструктивне русло. Високий рівень розвитку емоційної регуляції забезпечує стійкість до стресу, здатність до адаптації та ефективну взаємодію з оточенням [98, с. 52–56]. Крім того, дослідник наголошує, що емоційний інтелект є важливою складовою професійної діяльності, оскільки впливає на продуктивність, комунікацію та психологічний клімат у колективі [98 с. 78].

Т. М. Титаренко розглядає емоційний інтелект у ширшому контексті життєвого світу особистості. На її думку, емоції є невід'ємною складовою життєвого досвіду людини, через яку відбувається осмислення подій, формування життєвих смислів і побудова індивідуальної картини світу. Емоційний інтелект, відповідно, забезпечує здатність людини рефлексувати

власні переживання, інтегрувати їх у життєвий досвід і використовувати для особистісного зростання [91, с. 118–122]. Особливу увагу дослідниця приділяє ролі емоцій у подоланні життєвих криз. Вона зазначає, що саме здатність до емоційного осмислення складних життєвих ситуацій сприяє адаптації та розвитку особистості [91, с. 95–101].

С. Д. Максименко розглядає емоційний інтелект як важливий компонент загального розвитку особистості, що формується у процесі її життєдіяльності. У його концепції розвитку особистості підкреслюється, що емоційна сфера є тісно пов'язаною з мотиваційною та когнітивною сферами. Емоційний інтелект виступає як механізм, який забезпечує узгодження внутрішніх потреб, цілей і поведінки людини. Він сприяє саморегуляції, самоконтролю та самореалізації особистості [72, с. 205–212]. Крім того, дослідник зазначає, що розвиток емоційного інтелекту є необхідною умовою гармонійного становлення особистості та її психологічного благополуччя [72, с. 134].

Узагальнюючи підходи зазначених науковців, можна зробити висновок, що емоційний інтелект у вітчизняній психології розглядається як інтегративна характеристика особистості, яка:

- забезпечує ефективну саморегуляцію емоційних станів;
- сприяє адаптації до життєвих обставин;
- виступає основою осмислення життєвого досвіду;
- є важливим чинником особистісного розвитку та самореалізації.

Отже, емоційний інтелект постає не лише як окрема психологічна характеристика, а як ключовий ресурс розвитку особистості, що забезпечує її здатність до ефективного функціонування в умовах сучасного суспільства.

Таким чином, аналіз різних визначень дозволяє зробити висновок, що емоційний інтелект є інтегративним утворенням, яке включає:

- а) когнітивні здібності до розуміння емоцій;
- б) навички їх регуляції;
- в) особистісні якості та соціальні компетенції.

У контексті даного дослідження доцільно спиратися на модель Д. В. Люсіна, оскільки вона найбільш чітко відображає структуру емоційного інтелекту та має валідний інструментарій для його емпіричного вимірювання.

Структура емоційного інтелекту за Д. В. Люсіним показана у таблиці 1.2.

Таблиця 1.2 - Структура емоційного інтелекту за Д. В. Люсіним

Компонент	Зміст компонента	Характеристика
Внутрішньоособистісний емоційний інтелект	Розуміння власних емоцій	Здатність усвідомлювати свої емоційні стани, визначати їх причини та наслідки
	Управління власними емоціями	Здатність регулювати інтенсивність і прояв емоцій, контролювати емоційні реакції
Міжособистісний емоційний інтелект	Розуміння емоцій інших	Здатність розпізнавати емоції інших людей за вербальними та невербальними ознаками
	Управління емоціями інших	Здатність впливати на емоційний стан інших людей у процесі спілкування
Когнітивний аспект	Аналіз та інтерпретація емоцій	Усвідомлення емоцій як інформації, використання їх у мисленні та прийнятті рішень
Регулятивний аспект	Контроль і корекція емоцій	Забезпечення адекватної поведінки через управління емоційними станами

Аналіз структури емоційного інтелекту за Д. В. Люсіним, представлений у таблиці 1.3, свідчить про чітку та логічно вибудовану модель, яка охоплює як внутрішні, так і зовнішні аспекти емоційної сфери особистості. Запропонована структура дозволяє комплексно розглянути емоційний інтелект як інтегративне утворення, що включає когнітивні та регулятивні компоненти.

Передусім, важливим є поділ емоційного інтелекту на внутрішньоособистісний та міжособистісний. Внутрішньоособистісний компонент охоплює здатність людини усвідомлювати власні емоції та управляти ними. Це є основою саморегуляції, оскільки дозволяє особистості контролювати свої емоційні реакції, адаптувати поведінку до ситуації та

уникати деструктивних проявів емоцій. Розвинений внутрішньоособистісний емоційний інтелект сприяє підвищенню стресостійкості та психологічного благополуччя.

Міжособистісний компонент, у свою чергу, пов'язаний із розумінням емоцій інших людей та здатністю впливати на їхній емоційний стан. Це є важливим для ефективної комунікації, встановлення соціальних контактів і побудови міжособистісних відносин. Саме цей аспект емоційного інтелекту забезпечує розвиток емпатії та соціальної чутливості.

Окремої уваги заслуговують когнітивний та регулятивний аспекти, які пронизують усю структуру емоційного інтелекту. Когнітивний аспект відображає здатність до аналізу та інтерпретації емоцій як інформаційного ресурсу, що використовується у процесі мислення та прийняття рішень. Регулятивний аспект забезпечує контроль і корекцію емоційних станів, що є необхідною умовою адекватної поведінки в різних життєвих ситуаціях.

Таким чином, структура емоційного інтелекту за Д. В. Люсінім демонструє його багаторівневий характер і взаємозв'язок між різними компонентами. Вона підкреслює, що ефективне функціонування особистості можливе лише за умови гармонійного розвитку як внутрішніх механізмів саморегуляції, так і соціальних навичок взаємодії.

Для візуалізації зобразимо структуру емоційного інтелекту за Д. В. Люсінім на рисунку 1.1.

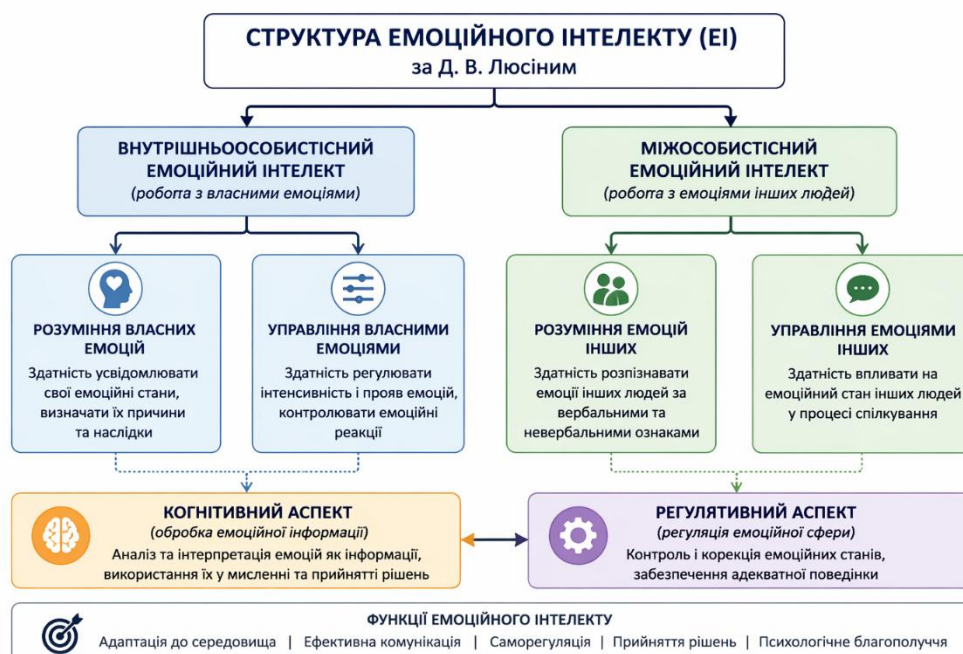

Рисунок 1.1. Структура емоційного інтелекту за Д. В. Люсіним

У контексті даного дослідження ця модель є особливо цінною, оскільки дозволяє не лише теоретично осмислити феномен емоційного інтелекту, але й здійснити його емпіричне вимірювання, що є необхідним для оцінки впливу коучингової програми на розвиток емоційного інтелекту та якість життя дорослих.

У науковій літературі існує кілька основних підходів до розуміння емоційного інтелекту, які відрізняються за своїм змістом та акцентами.

Перший підхід – здібнісний (когнітивний), представлений у працях Дж. Майєра та П. Саловея. Вони визначають емоційний інтелект як сукупність когнітивних здібностей, пов'язаних із переробкою емоційної інформації. До таких здібностей належать: розпізнавання емоцій, використання емоцій для мислення, розуміння емоцій та управління ними. У межах цього підходу емоційний інтелект розглядається як форма інтелекту, подібна до традиційного когнітивного інтелекту.

Другий підхід – змішаний, який поєднує когнітивні здібності та особистісні характеристики. Найбільш відомим представником цього підходу є Д. Гоулман, який розглядає емоційний інтелект як комплекс компетенцій, що включає самосвідомість, саморегуляцію, мотивацію, емпатію та соціальні

навички. У цьому підході значна увага приділяється практичному значенню емоційного інтелекту для життєвого успіху.

Третій підхід – модель рис (трейтовий підхід), представлений Р. Бар-Оном. Він визначає емоційний інтелект як сукупність емоційних, соціальних і особистісних якостей, які забезпечують ефективну адаптацію до умов середовища. У цьому випадку емоційний інтелект розглядається як стабільна характеристика особистості.

Таким чином, різні підходи до визначення емоційного інтелекту відображають складність цього феномена та багатовимірність його структури.

У сучасній психології виділяють кілька моделей емоційного інтелекту, які деталізують його структуру та функції (Таблиця 1.3).

Однією з найбільш відомих є модель Майєра–Саловея, яка включає чотири основні компоненти: сприйняття емоцій, використання емоцій у мисленні, розуміння емоцій та управління ними. Ця модель є основою здібнісного підходу.

Модель Д. Гоулмана акцентує увагу на практичних аспектах емоційного інтелекту та включає такі складові: самосвідомість, самоконтроль, соціальна чутливість і управління відносинами. Вона широко застосовується у сфері управління та коучингу.

Модель Р. Бар-Она включає такі компоненти, як внутрішньоособистісні навички, міжособистісні навички, адаптивність, управління стресом і загальний настрій. Вона підкреслює роль емоційного інтелекту у психологічному благополуччі.

Особливе місце у вітчизняній психології займає модель емоційного інтелекту Д. В. Люсіна, яка є теоретично обґрунтованою та адаптованою до умов пострадянського простору. Згідно з цією моделлю, емоційний інтелект розглядається як здатність до розуміння та управління емоціями.

Д. В. Люсін виділяє дві основні складові емоційного інтелекту:

А) внутрішньоособистісний емоційний інтелект – здатність усвідомлювати та регулювати власні емоції;

Б) міжособистісний емоційний інтелект – здатність розуміти емоції інших людей та взаємодіяти з ними.

Кожна з цих складових включає такі компоненти, як:

- розуміння емоцій (усвідомлення причин і наслідків емоцій);
- управління емоціями (контроль і регуляція емоційних станів).

Перевагою моделі Д. В. Люсіна є її чітка структура, практична спрямованість та наявність валідного психодіагностичного інструментарію, що дозволяє ефективно застосовувати її в емпіричних дослідженнях.

Таблиця 1.3 - Порівняльна характеристика моделей емоційного інтелекту

Автор / модель	Тип моделі	Основні компоненти	Особливості підходу
Дж. Майєр, П. Саловей	Здібнісна модель	Сприйняття емоцій; використання емоцій у мисленні; розуміння емоцій; управління емоціями	Розглядає емоційний інтелект як форму когнітивних здібностей
Д. Гоулман	Змішана модель	Самосвідомість; саморегуляція; мотивація; емпатія; соціальні навички	Орієнтована на практичне застосування (лідерство, коучинг, управління)
Р. Бар-Он	Модель рис (змішана)	Внутрішньоособистісні навички; міжособистісні навички; адаптивність; управління стресом; загальний настрій	Поєднує риси особистості та соціальні компетенції
Д. В. Люсін	Здібнісно-структурна модель	Внутрішньоособистісний ЕІ; міжособистісний ЕІ; розуміння емоцій; управління емоціями	Чітка структура, адаптована до вітчизняної психології, наявність діагностичного інструментарію
О. Я. Чебикін	Регуляторна модель	Емоційна регуляція; контроль емоцій; вплив емоцій на діяльність	Акцент на ролі емоцій у діяльності та поведінці
М. Селігман (позитивна психологія)	Інтегративний підхід	Емоції; залученість; сенс; досягнення; позитивні стосунки	Розглядає ЕІ як чинник благополуччя та якості життя

Порівняльний аналіз моделей емоційного інтелекту, представлених у таблиці 1.2, дозволяє зробити висновок про різноманітність підходів до розуміння його структури та функцій. Кожна з розглянутих моделей

відображає окремі аспекти цього складного психологічного феномена.

Передусім, моделі Дж. Майєра та П. Саловея, а також Д. В. Люсіна належать до здібнісного підходу. Вони розглядають емоційний інтелект як систему когнітивних здібностей, пов'язаних із розпізнаванням, розумінням та регуляцією емоцій. Водночас модель Д. В. Люсіна є більш структурованою та адаптованою до вітчизняного наукового простору, оскільки чітко розмежовує внутрішньоособистісний і міжособистісний компоненти емоційного інтелекту.

Модель Д. Гоулмана та Р. Бар-Она відносяться до змішаного підходу, оскільки поєднують когнітивні здібності з особистісними характеристиками. Вони підкреслюють роль емоційного інтелекту у соціальній взаємодії, професійній діяльності та досягненні життєвого успіху. Особливою рисою цих моделей є їх практична спрямованість, що зумовлює їх широке використання у сфері коучингу, менеджменту та освіти.

Окрему увагу заслуговує підхід О. Я. Чебикіна, який акцентує увагу на регуляторній функції емоційного інтелекту. У цій моделі емоції розглядаються як важливий чинник організації діяльності та поведінки особистості.

Інтегративний підхід М. Селігмана розширює розуміння емоційного інтелекту, пов'язуючи його з категорією психологічного благополуччя та якості життя. Це особливо важливо у контексті даного дослідження, оскільки дозволяє розглядати емоційний інтелект як ресурс підвищення життєвої задоволеності.

Таким чином, результати порівняння свідчать про те, що емоційний інтелект є багатокомпонентним утворенням, яке включає когнітивні, емоційні та особистісні аспекти. У межах даного дослідження найбільш доцільним є використання моделі Д. В. Люсіна, оскільки вона поєднує теоретичну чіткість, структурованість та можливість емпіричного вимірювання, що відповідає меті дослідження.

Отже, аналіз основних підходів і моделей емоційного інтелекту свідчить про те, що цей феномен є багатовимірним і включає як когнітивні здібності, так і особистісні характеристики. Це робить його важливим

ресурсом розвитку особистості, особливо у дорослому віці.

1.2. Психологічні особливості розвитку дорослої особистості

Розвиток особистості у дорослому віці є складним і багатовимірним процесом, що охоплює зміни у когнітивній, емоційній, мотиваційній та соціальній сферах. Період 30–45 років вважається етапом зрілої дорослості, який характеризується стабілізацією життєвих ролей, активною професійною діяльністю та переосмисленням життєвих цінностей.

У психології цей період розглядається як етап соціальної та особистісної зрілості. За теорією Е. Еріксона, дорослість пов'язана з вирішенням кризи «продуктивність – стагнація», де головним завданням є реалізація себе у професійній діяльності, сім'ї та суспільстві [39, с. 145].

Основними характеристиками цього вікового періоду є:

- 1) Стабілізація особистості – сформованість життєвих цінностей, установок і світогляду;
- 2) Професійна самореалізація – активний розвиток кар'єри, підвищення кваліфікації, досягнення професійних цілей;
- 3) Соціальна відповідальність – виконання ролей батька/матері, партнера, працівника;
- 4) Рефлексія життєвого шляху – оцінка досягнень, переосмислення життєвих цілей;
- 5) Зростання саморегуляції – здатність контролювати поведінку, емоції та приймати зважені рішення [73, с. 220].

Д. Левінсон підкреслював, що цей період супроводжується формуванням «життєвої структури» – системи цілей, ролей і цінностей, які визначають подальший розвиток особистості.

Водночас дорослий вік не є періодом лише стабільності. Він може супроводжуватися внутрішніми кризами, пов'язаними з переоцінкою життєвих досягнень, зміною пріоритетів або відчуттям нереалізованості.

Емоційна сфера у дорослому віці зазнає значних змін і характеризується підвищенням рівня усвідомленості, стабільності та регульованості емоцій.

Однією з ключових особливостей є зростання емоційної зрілості, що проявляється у здатності:

- усвідомлювати власні емоції;
- контролювати їх прояв;
- адекватно реагувати на емоції інших;
- уникати імпульсивних реакцій.

Як зазначає О. Я. Чебикін, у дорослому віці відбувається розвиток механізмів емоційної регуляції, що дозволяє особистості ефективно адаптуватися до складних життєвих ситуацій [98, с. 70].

Важливою характеристикою є також диференціація емоційного досвіду. Людина краще розрізняє свої емоції, розуміє їх причини та наслідки. Це сприяє розвитку емоційного інтелекту та підвищенню якості міжособистісної взаємодії.

Т. М. Титаренко підкреслює, що у дорослості емоції тісно пов'язані з життєвим досвідом і смисловою сферою особистості. Вони стають більш усвідомленими та інтегрованими у життєвий шлях людини [91, с. 130].

Разом з тим, дорослий вік може супроводжуватися підвищеним рівнем стресу та емоційного навантаження, що пов'язано з професійними обов'язками, сімейною відповідальністю та соціальними вимогами. У цьому контексті особливого значення набуває розвиток емоційного інтелекту як ресурсу подолання стресу.

Крім того, у дорослості формується здатність до емоційної стійкості, яка проявляється у:

- збереженні внутрішньої рівноваги;
- здатності долати труднощі;
- оптимістичному сприйнятті життя.

Е. Дінер зазначає, що емоційна стабільність є важливим чинником

суб'єктивного благополуччя та якості життя [32, с. 93].

Таким чином, дорослий вік (30–45 років) характеризується поєднанням стабільності та розвитку, високим рівнем соціальної активності та відповідальності. Емоційна сфера у цей період стає більш зрілою, усвідомленою та регульованою.

Розвиток емоційного інтелекту у дорослості виступає важливим чинником:

- а) ефективної саморегуляції;
- б) професійної реалізації;
- в) гармонійних міжособистісних відносин;
- г) підвищення якості життя.

Отже, дослідження емоційного інтелекту саме у дорослому віці є особливо актуальним, оскільки цей період відкриває широкі можливості для його розвитку та практичного застосування.

В умовах сучасних соціальних викликів, зокрема війни в Україні, психологічні особливості розвитку дорослої особистості набувають нових характеристик. Воєнний контекст суттєво впливає на емоційну сферу, систему цінностей, мотивацію та загальну якість життя людини.

Передусім, війна є потужним стресогенним фактором, який призводить до підвищеного рівня тривожності, страху, напруження та емоційного виснаження. Дорослі люди віком 30–45 років, які часто поєднують професійні обов'язки, сімейну відповідальність і соціальну активність, перебувають у стані постійного психоемоційного навантаження. Це може проявлятися у хронічному стресі, емоційній нестабільності та зниженні психологічного благополуччя.

Разом з тим, як зазначає Т. М. Титаренко, кризові та травматичні події можуть виступати не лише як деструктивний фактор, але й як умова особистісного зростання та переосмислення життєвих цінностей [91, с. 112]. У ситуації війни люди часто переглядають свої пріоритети, більше цінують життя, близькі стосунки та внутрішню гармонію.

Важливою особливістю є також посилення ролі емоційного інтелекту як ресурсу адаптації. Здатність розуміти та регулювати власні емоції дозволяє людині:

- знижувати рівень тривожності;
- ефективно справлятися зі стресом;
- підтримувати психологічну стійкість;
- допомагати іншим у складних ситуаціях.

О. Я. Чебикін підкреслює, що розвиток емоційної регуляції є ключовим механізмом адаптації до екстремальних умов [98, с. 73]. У цьому контексті емоційний інтелект виступає як фактор психологічної резильєнтності.

Крім того, в умовах війни особливого значення набуває соціальна підтримка та емпатія. Люди стають більш чутливими до емоцій інших, зростає потреба у взаємодопомозі, що сприяє зміцненню соціальних зв'язків і формуванню колективної стійкості.

Водночас негативними наслідками можуть бути:

- а. емоційне вигорання;
- б. підвищена дратівливість;
- в. труднощі у саморегуляції;
- г. зниження якості життя.

Як зазначає Е. Дінер, тривалі стресові умови можуть суттєво впливати на суб'єктивне благополуччя людини [32, с. 95].

Таким чином, війна виступає як потужний фактор, що трансформує розвиток дорослої особистості. З одного боку, вона підвищує рівень психологічного навантаження та ризик емоційних порушень, а з іншого – стимулює розвиток адаптивних механізмів, зокрема емоційного інтелекту, сприяє переосмисленню життєвих цінностей і формуванню психологічної стійкості.

Отже, у сучасних умовах дослідження емоційного інтелекту дорослих є особливо актуальним, оскільки він виступає важливим ресурсом подолання наслідків війни та збереження якості життя.

1.3. Якість життя як психологічна категорія

Наші емоції нерозривно пов'язані з нашим мисленням, діями та поведінкою. Емоційний інтелект включає глибокі когнітивні та особистісні процеси. Управління цими процесами має починатися з розвитку самосвідомості. Розуміння якості життя людини є важливим у цьому контексті. Обговорюючи поняття «якість життя», важливо чітко відрізнити його від більш традиційного та широко вживаного поняття «рівень життя», оскільки ці категорії, хоча й взаємопов'язані, мають різну змістову наповненість та методологічні підходи до їх дослідження.

Поняття «рівень життя» зазвичай використовується в економічних і соціологічних дослідженнях і характеризує матеріальні умови існування людини або суспільства. До його основних показників відносять рівень доходів, забезпеченість житлом, доступ до товарів і послуг, рівень зайнятості та соціального захисту. Таким чином, рівень життя є переважно об'єктивною категорією, яка відображає зовнішні умови життєдіяльності людини [5, с. 214; 52, с. 98].

Натомість «якість життя» є значно ширшим і більш комплексним поняттям, яке включає не лише матеріальні, але й психологічні, соціальні та духовні аспекти існування людини. У психології якість життя розглядається як суб'єктивне переживання людиною задоволеності своїм життям, що формується під впливом емоцій, цінностей, життєвих смислів та рівня психологічного благополуччя [32, с. 85–90].

Т. М. Титаренко підкреслює, що якість життя пов'язана зі здатністю особистості осмислювати свій життєвий досвід, інтегрувати різні життєві події та знаходити в них особистісний сенс [91, с. 121]. У цьому контексті якість життя виступає не стільки результатом зовнішніх умов, скільки відображенням внутрішнього світу людини.

Сучасні дослідники також наголошують, що навіть за високого рівня життя людина може відчувати низьку якість життя, якщо вона переживає

емоційне виснаження, незадоволеність або втрату сенсу [86, с. 102]. І навпаки, за відносно скромних матеріальних умов можливе відчуття високої якості життя за умови психологічного комфорту, гармонійних стосунків і позитивного емоційного стану.

О. Я. Чебикін зазначає, що важливу роль у формуванні якості життя відіграє здатність до емоційної регуляції, яка дозволяє людині підтримувати внутрішню рівновагу незалежно від зовнішніх обставин [98, с. 60]. Це ще раз підкреслює зв'язок між емоційним інтелектом і суб'єктивним відчуттям якості життя.

Вчені часто розходяться в інтерпретації цих понять саме через різницю у підходах: одні дослідники акцентують увагу на об'єктивних соціально-економічних показниках (рівень життя), інші – на суб'єктивному переживанні благополуччя (якість життя). У сучасній науці переважає інтегративний підхід, який поєднує обидва аспекти та розглядає якість життя як результат взаємодії зовнішніх умов і внутрішніх психологічних ресурсів особистості.

Таким чином, основна відмінність між поняттями полягає в тому, що рівень життя відображає «як людина живе» в об'єктивному вимірі, тоді як якість життя – «як людина відчуває своє життя». Це розмежування є принципово важливим для психологічних досліджень, зокрема у контексті вивчення впливу емоційного інтелекту на благополуччя дорослої особистості.

Однак наразі немає наукового консенсусу, а також загальновизнаного розуміння змісту цих понять (Таблиця 1.4).

Таблиця 1.4 - Поняття якості життя у працях науковців

Автор	Визначення поняття	Джерело
Е. Дінер	Якість життя – це суб’єктивна оцінка людиною свого життя, що включає задоволеність життям і емоційне благополуччя	Дінер Е. Суб’єктивне благополуччя: психологія щастя. – Київ: Основи, 2017. – С. 87. [32]
М. Селігман	Якість життя визначається рівнем психологічного благополуччя, що включає позитивні емоції, залученість, сенс життя та досягнення	Селігман М. Процвітання. – Київ: Наш формат, 2019. – С. 95. [86]
Н. Є. Водоп’янова	Якість життя – це інтегральний показник фізичного, психологічного та соціального функціонування людини	Водоп’янова Н. Є. Психологія здоров’я. – Київ: Академвидав, 2012. – С. 112. [20]
Т. М. Титаренко	Якість життя – це суб’єктивне переживання людиною повноти та осмисленості власного життєвого досвіду	Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості. – Київ: Либідь, 2003. – С. 119. [91]
О. Я. Чебикін	Якість життя пов’язана зі здатністю особистості до емоційної регуляції та адаптації	Чебикін О. Я. Емоційна регуляція діяльності. – Одеса, 2011. – С. 60. [98]
С. Д. Максименко	Якість життя – це результат гармонійного розвитку особистості та її самореалізації	Максименко С. Д. Загальна психологія. – Київ, 2018. – С. 208. [73]
Е. Еріксон	Якість життя визначається успішністю проходження психосоціальних стадій розвитку	Еріксон Е. Ідентичність: юність і криза. – Київ: Основи, 2005. – С. 134. [39]
В. Франкл	Якість життя пов’язана зі здатністю людини знаходити сенс у житті навіть у складних умовах	Франкл В. Людина в пошуках справжнього сенсу. – Харків: КСД, 2020. – С. 56. [94]
Л. Орбан-Лембрик	Якість життя – це рівень задоволеності соціальними відносинами та самореалізацією	Орбан-Лембрик Л. Е. Соціальна психологія. – Київ: Академвидав, 2010. – С. 221. [79]
М. Савчин	Якість життя – це інтегральний показник психічного здоров’я, благополуччя та задоволеності життям	Савчин М. В. Загальна психологія. – Київ: Академвидав, 2017. – С. 176. [85]

Аналіз представлених у таблиці 1.4 підходів до визначення поняття «якість життя» свідчить про його багатовимірний та інтегративний характер. Узагальнення наукових позицій дозволяє виокремити кілька ключових підходів до розуміння цього феномена.

По-перше, у працях Е. Дінера та М. Селігмана якість життя розглядається крізь призму суб’єктивного благополуччя. Основний акцент робиться на внутрішньому переживанні людиною задоволеності життям, наявності позитивних емоцій та відчуття сенсу. Такий підхід підкреслює

психологічну природу якості життя.

По-друге, Н. Є. Водоп'янова та М. В. Савчин трактують якість життя як інтегральний показник, що включає фізичні, психологічні та соціальні аспекти функціонування людини. У цьому випадку поєднуються як об'єктивні, так і суб'єктивні характеристики.

По-третє, у працях Т. М. Титаренко та В. Франкла акцент робиться на смисложиттєвому вимірі якості життя. Вони розглядають її як результат осмислення життєвого досвіду та здатності знаходити сенс у власному існуванні.

Окремо слід виділити підхід О. Я. Чебикіна, який пов'язує якість життя з емоційною регуляцією, а також позицію С. Д. Максименка, який підкреслює роль самореалізації особистості. Це вказує на важливість внутрішніх психологічних ресурсів у формуванні якості життя.

Таким чином, результати аналізу дозволяють зробити висновок, що якість життя є комплексним утворенням, яке включає:

- а) суб'єктивну задоволеність життям;
- б) психологічне благополуччя;
- в) соціальну адаптацію;
- г) наявність життєвого сенсу;
- д) рівень самореалізації особистості.

У контексті даного дослідження особливого значення набуває психологічний аспект якості життя, зокрема його зв'язок із емоційним інтелектом, що виступає важливим ресурсом підвищення життєвого благополуччя дорослої людини.

Щодо структури якості життя, то

У сучасній психології та суміжних науках поняття якості життя розглядається як багатокomпонентна система, що охоплює різні аспекти життєдіяльності людини. Вона включає як об'єктивні умови існування, так і суб'єктивне переживання задоволеності життям.

Загалом структура якості життя має інтегративний характер і

складається з кількох взаємопов'язаних компонентів.

1. Фізичний компонент - охоплює стан здоров'я, фізичне самопочуття, рівень енергії та працездатності.

Він включає:

- загальний стан здоров'я;
- рівень фізичної активності;
- відсутність хронічних захворювань;
- відчуття бадьорості та життєвого тону.

Цей компонент є базовим, оскільки фізичне благополуччя безпосередньо впливає на всі інші сфери життя [20, с. 115].

2. Психологічний компонент - включає емоційний стан, рівень задоволеності життям, самосприйняття та психологічне благополуччя.

Основні елементи:

- позитивні та негативні емоції;
- рівень тривожності та стресу;
- самооцінка;
- внутрішня гармонія.

Е. Дінер підкреслює, що саме суб'єктивна оцінка життя є центральною складовою якості життя [32, с. 90].

3. Соціальний компонент - відображає якість міжособистісних відносин та соціальної взаємодії.

Включає:

- сімейні відносини;
- дружні зв'язки;
- соціальну підтримку;
- рівень довіри до оточення.

Соціальні зв'язки є важливим ресурсом психологічного благополуччя [79, с. 222].

4. Професійно-економічний компонент - охоплює умови праці, рівень доходу, професійну реалізацію.

Основні аспекти:

- задоволеність роботою;
- фінансова стабільність;
- можливості кар'єрного зростання;
- баланс між роботою та особистим життям.

Цей компонент частково відображає рівень життя, але у поєднанні з суб'єктивним задоволенням формує якість життя.

5. Духовно-смысловий компонент - пов'язаний із цінностями, життєвими орієнтирами та сенсом життя.

Включає:

- наявність життєвих цілей;
- відчуття сенсу життя;
- духовний розвиток;
- особистісне зростання.

В. Франкл підкреслює, що саме наявність сенсу є визначальним чинником якості життя [94, с. 58].

6. Емоційно-регулятивний компонент - компонент, пов'язаний із емоційним інтелектом:

- здатність керувати емоціями;
- стресостійкість;
- емоційна стабільність;
- здатність до адаптації.

О. Я. Чебикін зазначає, що ефективна емоційна регуляція є важливою умовою психологічного благополуччя [98, с. 68].

Таким чином, структура якості життя включає такі основні компоненти: фізичний; психологічний; соціальний; професійно-економічний; духовно-смысловий; емоційно-регулятивний (Таблиця 1.6).

Таблиця 1.6 - Структура якості життя

Компонент	Зміст компонента	Основні показники	Джерело
Фізичний	Стан здоров'я та фізичного благополуччя	Рівень здоров'я, енергія, працездатність	Водоп'янова Н. Є., 2012, с. 115. [20]
Психологічний	Емоційний стан та внутрішнє благополуччя	Задоволеність життям, рівень тривожності, самооцінка	Дінер Е., 2017, с. 90. [32]
Соціальний	Якість міжособистісних відносин	Соціальна підтримка, комунікація, довіра	Орбан-Лембрик Л. Е., 2010, с. 222. [79]
Професійно-економічний	Матеріальне забезпечення та професійна реалізація	Доходи, задоволеність роботою, кар'єрний розвиток	Карамушка Л. М., 2013, с. 105. [52]
Духовно-смысловий	Життєві цінності та сенс життя	Наявність цілей, самореалізація, життєві орієнтири	Франкл В., 2020, с. 58. [94]
Емоційно-регулятивний	Здатність керувати емоціями	Самоконтроль, емоційна стійкість, адаптивність	Чебикін О. Я., 2011, с. 68. [98]

Аналіз структури якості життя, представлений у таблиці 1.6, свідчить про її комплексний і багатовимірний характер. Вона охоплює як об'єктивні умови існування людини, так і суб'єктивне сприйняття власного життя, що відповідає сучасному інтегративному підходу у психології.

Передусім, можна виділити об'єктивні компоненти, до яких належать фізичний і професійно-економічний. Вони відображають матеріальні умови життя, стан здоров'я та рівень забезпеченості. Ці аспекти створюють базу для життєдіяльності, однак самі по собі не гарантують високої якості життя.

Водночас суб'єктивні компоненти – психологічний, духовно-смысловий та емоційно-регулятивний – відображають внутрішній світ особистості, її переживання, цінності та здатність до саморегуляції. Саме вони значною мірою визначають рівень задоволеності життям і психологічного благополуччя.

Окреме місце займає соціальний компонент, який поєднує об'єктивні та суб'єктивні аспекти, оскільки включає як реальні соціальні зв'язки, так і їх емоційне сприйняття. Він відіграє важливу роль у формуванні підтримки, довіри та почуття приналежності.

Особливу увагу слід приділити емоційно-регулятивному компоненту, який безпосередньо пов'язаний із емоційним інтелектом. Саме він забезпечує здатність особистості підтримувати внутрішню рівновагу, долати стрес і адаптуватися до змін. Це підтверджує важливість розвитку емоційного інтелекту як ресурсу підвищення якості життя.

Таким чином, структура якості життя є цілісною системою взаємопов'язаних компонентів, де зміни в одному з них впливають на інші. Найбільш значущими у контексті психологічних досліджень є суб'єктивні та емоційні аспекти, які визначають індивідуальне переживання життєвого благополуччя.

Отже, результати аналізу підтверджують, що якість життя залежить не лише від зовнішніх умов, а й від внутрішніх психологічних ресурсів особистості, серед яких провідну роль відіграє емоційний інтелект.

Для візуалізації внесемо ці компоненти у рисунок 1.2.

Рис. 1.2 – Структура якості життя

Усі ці компоненти тісно взаємопов'язані та взаємозумовлюють один одного. Зміни в одному з них впливають на загальний рівень якості життя. Особливу роль у цій структурі відіграє емоційний інтелект, який забезпечує гармонізацію внутрішнього стану людини та її взаємодії із соціальним

середовищем.

Отже, якість життя є комплексним показником, що відображає як об'єктивні умови існування людини, так і її суб'єктивне переживання власного життя.

Вважаємо, що існує нерозривний зв'язок якістю життя та розвиненим емоційним інтелектом. У сучасній психології розвинений емоційний інтелект розглядається як інтегративна характеристика особистості, що відображає високий рівень сформованості здібностей до усвідомлення, розуміння, регуляції власних емоцій та емоцій інших людей, а також ефективного використання цієї інформації у діяльності та міжособистісній взаємодії.

Згідно з підходом Д. Гоулмана, розвинений емоційний інтелект включає сформованість таких ключових компетенцій, як самосвідомість, саморегуляція, мотивація, емпатія та соціальні навички [21, с. 140]. У свою чергу, Д. В. Люсін підкреслює, що високий рівень емоційного інтелекту проявляється у здатності ефективно розуміти та управляти як власними, так і чужими емоціями [68, с. 25].

Розвинений емоційний інтелект можна визначити як здатність особистості:

- а) точно розпізнавати та диференціювати емоційні стани;
- б) усвідомлювати причини та наслідки емоцій;
- в) регулювати інтенсивність і прояв емоцій;
- г) використовувати емоції як ресурс для мислення та прийняття рішень;
- д) ефективно взаємодіяти з іншими людьми на основі розуміння їхніх емоцій.

Характеризуючи розвинений емоційний інтелект, доцільно виділити його основні ознаки (Таблиця 1.5).

По-перше, це високий рівень самосвідомості. Людина чітко усвідомлює свої емоції, розуміє їх природу та вплив на власну поведінку. Вона здатна рефлексувати свої переживання та робити з них висновки.

По-друге, важливою характеристикою є ефективна саморегуляція.

Особистість не пригнічує емоції, а вміє керувати ними: стримувати імпульсивні реакції, долати стрес, зберігати емоційну рівновагу навіть у складних ситуаціях [98, с. 66].

По-третє, розвинений емоційний інтелект передбачає розвинену емпатію. Людина здатна розуміти емоційний стан інших, співпереживати їм та адекватно реагувати, що сприяє встановленню довірливих і гармонійних стосунків [79, с. 247].

По-четверте, характерною рисою є соціальна компетентність. Це проявляється у здатності ефективно спілкуватися, вирішувати конфлікти, будувати партнерські відносини та працювати в команді.

По-п'яте, розвинений емоційний інтелект пов'язаний із високим рівнем внутрішньої мотивації. Людина здатна керувати своїми емоціями для досягнення цілей, підтримувати позитивний настрій і зберігати наполегливість навіть у складних умовах.

Важливо також зазначити, що розвинений емоційний інтелект безпосередньо пов'язаний із якістю життя. Люди з високим рівнем емоційного інтелекту краще справляються зі стресом, мають більш стабільний емоційний стан, будують якісні міжособистісні відносини та демонструють вищий рівень задоволеності життям [32, с. 108].

Таким чином, розвинений емоційний інтелект є складною багатокомпонентною характеристикою, яка забезпечує ефективну адаптацію особистості, її психологічне благополуччя та успішність у різних сферах життя. Він виступає важливим ресурсом самореалізації та гармонійного розвитку дорослої людини.

Таблиця 1.5 - Ознаки розвиненого емоційного інтелекту

Ознака	Характеристика прояву
Самосвідомість	Здатність усвідомлювати власні емоції, розуміти їх причини та вплив на поведінку (Гоулман Д., 2018, с. 140. [21])
Саморегуляція (самоконтроль)	Уміння керувати емоціями, стримувати імпульсивні реакції, підтримувати емоційну рівновагу (Чебикін О. Я., 2011, с. 66. [98])
Емпатія	Здатність розуміти та співпереживати емоціям інших людей, адекватно реагувати на них (Орбан-Лембрик Л. Е., 2010, с. 247. [79])
Соціальна компетентність	Уміння ефективно спілкуватися, будувати взаємини, вирішувати конфлікти (Карамушка Л. М., 2013, с. 118. [52])
Внутрішня мотивація	Здатність підтримувати активність, досягати цілей, діяти на основі внутрішніх переконань (Максименко С. Д., 2018, с. 198. [71])
Емоційна стійкість	Здатність зберігати стабільність у стресових ситуаціях, протистояти негативним впливам
Рефлексія	Здатність аналізувати власні емоції, поведінку та досвід, робити висновки
Адаптивність	Гнучкість у зміні поведінки відповідно до ситуації, здатність пристосовуватись до нових умов
Контроль імпульсів	Уміння відкладати реакцію, уникати поспішних рішень під впливом емоцій
Позитивне мислення	Орієнтація на конструктивне сприйняття ситуацій, підтримка оптимістичного настрою (Селігман М., 2019, с. 101. [86])

Аналіз ознак розвиненого емоційного інтелекту, представлених у таблиці 1.5, дозволяє зробити висновок про його комплексний і багатокомпонентний характер. Узагальнення наведених характеристик свідчить про те, що емоційний інтелект охоплює як внутрішньоособистісні, так і міжособистісні аспекти функціонування особистості.

Передусім, до внутрішньоособистісного виміру належать такі ознаки, як самосвідомість, саморегуляція, емоційна стійкість, рефлексія та внутрішня мотивація. Вони забезпечують здатність людини усвідомлювати власні емоції, керувати ними, підтримувати психологічну рівновагу та спрямовувати свою діяльність на досягнення цілей. Саме ці компоненти створюють основу особистісної зрілості та самоконтролю.

Водночас міжособистісний вимір емоційного інтелекту представлений такими ознаками, як емпатія та соціальна компетентність. Вони визначають здатність людини розуміти емоційний стан інших, будувати ефективну

комунікацію, вирішувати конфлікти та встановлювати гармонійні взаємини. Ці характеристики є ключовими для успішної соціальної взаємодії та адаптації.

Окрему групу становлять такі універсальні характеристики, як адаптивність, контроль імпульсів і позитивне мислення. Вони забезпечують гнучкість поведінки, здатність приймати зважені рішення та підтримувати конструктивне ставлення до життєвих ситуацій. Саме ці якості дозволяють особистості ефективно функціонувати в умовах невизначеності та стресу.

Таким чином, розвинений емоційний інтелект постає як інтегративна система взаємопов'язаних якостей, що забезпечують:

- ефективну саморегуляцію та психологічну стабільність;
- продуктивну міжособистісну взаємодію;
- здатність до адаптації та прийняття рішень;
- високий рівень особистісного розвитку та самореалізації.

Отже, результати аналізу підтверджують, що емоційний інтелект є важливим ресурсом особистості, який визначає успішність у різних сферах життя та безпосередньо впливає на якість життя. Це обґрунтовує доцільність подальшого емпіричного дослідження особливостей його розвитку у дорослих.

Проаналізуємо кожен ознаку детально.

1. Деніел Гоулман розглядав «самосвідомість» як одну з базових складових емоційного інтелекту. У його підході розвиток емоційного інтелекту починається саме з уміння людини «помічати, розуміти і правильно тлумачити власні емоції», адже без цього неможливі ні самоконтроль, ні ефективне спілкування, ні зріле прийняття рішень. На думку Д. Гоулмана, самосвідомість означає не просто здатність сказати: «мені добре» або «мені погано». Йдеться про глибше психологічне вміння: розпізнати, «що саме людина відчуває», «чому це виникло», «як цей стан впливає на думки, поведінку та рішення», а також «які наслідки можуть мати ці емоції».

Людина з розвиненою самосвідомістю не лише переживає емоції, а й

усвідомлює їх як важливу інформацію про себе, свої потреби, цінності, межі та внутрішні конфлікти. Гоулман підкреслював, що дуже часто люди діють під впливом емоцій, навіть не помічаючи цього. Наприклад, людина може вважати, що приймає цілком логічне рішення, хоча насправді ним керують образа, страх, тривога, ревності або прагнення довести власну значущість. Саме тому розвиток емоційного інтелекту дає змогу зменшити вплив неусвідомлених емоційних імпульсів. Коли людина починає краще розуміти себе, вона вже не є повністю залежною від миттєвого настрою.

Самосвідомість, за Гоулманом, включає кілька важливих аспектів:

Перший аспект – емоційне самоусвідомлення. Це здатність розпізнавати свої почуття в момент їх виникнення. Людина вчиться точно називати свій стан: не просто «мені погано», а «я роздратований», «я тривожуся», «я відчуваю провину», «я засмучений через знецінення моїх зусиль». Така точність має велике значення, бо чим точніше людина розуміє свій внутрішній стан, тим легше вона може ним керувати.

Другий аспект – адекватна самооцінка. Гоулман вважав, що самосвідомість допомагає людині реалістично бачити свої сильні та слабкі сторони. Людина починає краще розуміти, що її підтримує, а що, навпаки, виснажує; у яких ситуаціях вона поводить себе впевнено, а в яких стає вразливою або імпульсивною. Це особливо важливо для професійного розвитку, лідерства та побудови зрілих стосунків.

Третій аспект – внутрішня впевненість. Людина, яка краще знає себе, менше залежить від випадкових зовнішніх оцінок. Вона не так легко втрачає рівновагу під тиском критики, оскільки має внутрішнє розуміння своїх можливостей, мотивів і цілей. Така впевненість не є самовпевненістю; навпаки, вона ґрунтується на чесному знанні себе.

Детально пояснюючи вплив емоційного інтелекту на самосвідомість, можна виділити кілька головних напрямів.

По-перше, розвиток емоційного інтелекту допомагає людині бачити зв'язок між емоціями та поведінкою. Наприклад, людина починає

усвідомлювати, що її різкість у спілкуванні виникає не «сама по собі», а є наслідком хронічної втоми, прихованого роздратування чи відчуття недооціненості. Це змінює підхід до власної поведінки: замість самозвинувачення або виправдань з'являється розуміння причин і можливість їх змінити. По-друге, емоційний інтелект сприяє «усвідомленню власних потреб і цінностей». Емоції виконують сигнальну функцію: вони показують, що для людини важливо. Наприклад, образа може сигналізувати про порушення особистих меж, тривога - про почуття небезпеки чи невизначеності, розчарування - про розрив між очікуванням і реальністю. Якщо людина вміє читати ці сигнали, вона краще розуміє себе і свої життєві пріоритети.

По-третє, розвиток самосвідомості через емоційний інтелект допомагає попереджати деструктивні реакції. Коли людина вчасно помічає наростання гніву, напруги або паніки, вона може зупинитися, перш ніж скаже чи зробить щось, про що потім пошкодує. Тобто самосвідомість стає першим кроком до саморегуляції. Без усвідомлення неможливо керувати емоціями, бо неможливо контролювати те, чого не помічаєш.

По-четверте, самосвідомість сприяє більш відповідальному прийняттю рішень. Гоулман звертав увагу на те, що емоції впливають на мислення постійно. Якщо людина не розуміє цього впливу, вона може сприймати емоційно забарвлені рішення як об'єктивні. Натомість емоційно компетентна особистість здатна поставити собі запитання: «Чи я зараз вирішую з позиції спокою, чи з позиції страху?», «Чи не керує мною образа?», «Чи не хочу я просто уникнути дискомфорту?». Таке внутрішнє спостереження робить рішення більш зрілими.

По-п'яте, розвиток емоційного інтелекту поглиблює рефлексію, тобто здатність аналізувати власний досвід. Людина починає не просто переживати події, а й осмислювати їх: що вона відчула, чому це було важливо, як це пов'язано з її минулим досвідом, які висновки варто зробити. Саме тому самосвідомість у концепції Гоулмана - не разова дія, а постійний процес

пізнання себе.

Важливо й те, що самосвідомість у підході Гоулмана не зводиться лише до внутрішнього аналізу. Вона має практичні наслідки. Людина, яка краще усвідомлює свої емоції:

- краще контролює імпульсивність;
- менше піддається стресовим зривам;
- ефективніше спілкується; реалістичніше оцінює свої можливості;
- легше визнає помилки;
- краще розуміє, що з нею відбувається в критичних ситуаціях.

У професійному житті це означає здатність не зриватися під час конфлікту, не приймати поспішних рішень, не переносити власне роздратування на колег.

У стосунках - уміння чесно сказати про свої почуття, не накопичувати приховану образу, не звинувачувати інших у тому, що людина сама не може усвідомити в собі.

У внутрішньому житті - менший рівень хаосу, кращий контакт із собою та вищу психологічну стійкість.

Отже, за Деніелом Гоулманом, розвиток емоційного інтелекту безпосередньо поглиблює самосвідомість, тому що вчить людину розпізнавати свої емоції, розуміти їх джерела, бачити їхній вплив на поведінку та використовувати це знання для більш зрілого життя. Самосвідомість у цьому сенсі є фундаментом особистісного розвитку: чим краще людина розуміє себе, тим більше вона здатна керувати собою, будувати здорові стосунки й приймати виважені рішення.

Таким чином, у концепції Д. Гоулмана самосвідомість є первинною ланкою емоційного інтелекту, що забезпечує усвідомлення власних емоційних станів, адекватну самооцінку та основу для подальшої саморегуляції, мотивації, емпатії й соціальної компетентності.

Здатність розпізнавати власні емоції та почуття дозволяє розмірковувати над їхніми причинами, адаптувати свою поведінку та

мислення, і таким чином ефективно встановлювати межі, конструктивно сприймати критику та будувати стосунки. Самосвідомість також допомагає правильно зосередитися на власних обов'язках - що входить до сфери відповідальності, а що ні. Це розуміння сприяє веденню збалансованого життя.

2. Емпатія є однією з ключових складових емоційного інтелекту та відіграє важливу роль у формуванні міжособистісних відносин, психологічного благополуччя та загальної якості життя. У сучасній психології емпатія розглядається як складне інтегративне утворення, що включає когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти.

У загальному визначенні емпатія – це здатність людини розуміти емоційні стани іншої особи, співпереживати їй та адекватно реагувати на її переживання [21, с. 132]. Вона передбачає не лише емоційне «відчуження» іншого, а й усвідомлене розуміння причин його стану та готовність до підтримки.

У структурі емпатії виділяють кілька основних компонентів:

а. когнітивний компонент – здатність розпізнавати та інтерпретувати емоції інших людей;

б. емоційний компонент – здатність співпереживати, «розділяти» емоційний стан іншого;

в. поведінковий компонент – здатність виявляти співчуття через конкретні дії (підтримку, допомогу, участь) [79, с. 245].

Д. Гоулман підкреслює, що емпатія є базою для розвитку соціальних навичок, оскільки саме вона дозволяє людині правильно реагувати на емоційні сигнали інших, будувати довірливі відносини та ефективно взаємодіяти у соціальному середовищі [21, с. 135]. Без емпатії комунікація стає поверхневою, а взаєморозуміння – обмеженим.

Важливим аспектом емпатії є її роль у саморозкритті та емоційному обміні. Людина, яка здатна розуміти почуття інших, як правило, легше ділиться власними переживаннями. Це створює атмосферу довіри, що є

необхідною умовою для формування глибоких і стабільних міжособистісних зв'язків. Як зазначає Т. М. Титаренко, відкритість у вираженні емоцій сприяє осмисленню життєвого досвіду та поглибленню міжособистісної взаємодії [91, с. 124].

Емпатія також є важливим чинником попередження та вирішення конфліктів. Уміння поставити себе на місце іншої людини дозволяє краще зрозуміти причини її поведінки, уникнути поспішних висновків і зменшити рівень напруги у спілкуванні. Це сприяє більш конструктивному вирішенню конфліктних ситуацій та пошуку компромісів. Згідно з дослідженнями, високий рівень емпатії пов'язаний із нижчим рівнем агресії та конфліктності [98, с. 72].

Крім того, емпатія позитивно впливає на психологічний стан особистості. Вона сприяє формуванню соціальної підтримки, яка є важливим ресурсом подолання стресу. Люди, які відчують, що їх розуміють і приймають, мають вищий рівень задоволеності життям і психологічного благополуччя [32, с. 110]. Водночас здатність до емпатії зміцнює і внутрішню впевненість особистості, оскільки вона відчуває свою значущість у взаємодії з іншими.

Не менш важливою є роль емпатії у формуванні довіри. Вона створює основу для відкритого та чесного спілкування, що є необхідною умовою як у особистих, так і в професійних відносинах. У командній роботі емпатія сприяє кращій координації дій, підвищує ефективність взаємодії та знижує ризик непорозумінь.

Таким чином, емпатія є не лише важливою складовою емоційного інтелекту, а й універсальним механізмом, який забезпечує гармонійний розвиток особистості. Вона сприяє:

- покращенню міжособистісних стосунків;
- ефективній комунікації;
- зниженню рівня конфліктності;
- підвищенню психологічного благополуччя;

- зміцненню довіри та впевненості у собі.

Отже, розвиток емпатії є необхідною умовою підвищення якості життя, оскільки вона забезпечує не лише розуміння інших людей, а й глибше усвідомлення власних емоцій та потреб, що сприяє гармонізації внутрішнього і соціального життя особистості.

3. Самоконтроль є однією з ключових складових емоційного інтелекту, яка безпосередньо впливає на успішність людини у професійній діяльності, міжособистісних стосунках та загальній якості життя. У психології самоконтроль визначається як здатність людини регулювати власні емоції, імпульси та поведінкові реакції відповідно до ситуації та поставлених цілей [21, с. 145].

Д. Гоулман підкреслює, що самоконтроль є продовженням самосвідомості: лише усвідомлюючи власні емоції, людина може навчитися ними керувати. Самоконтроль дозволяє не піддаватися миттєвим емоційним імпульсам, а діяти обдумано, враховуючи довгострокові наслідки своїх рішень.

У професійній сфері самоконтроль виступає важливим чинником кар'єрного успіху. Людина, яка здатна стримувати негативні емоції, не реагує імпульсивно на стресові ситуації, конструктивно сприймає критику та зберігає емоційну рівновагу, має значно більше шансів досягти успіху. Зокрема, у діловому середовищі невміння контролювати гнів, роздратування чи тривогу може призвести до конфліктів, втрати партнерських відносин або прийняття невдалих рішень. Натомість самоконтроль сприяє зваженості, відповідальності та професійній надійності [52, с. 112].

У сфері міжособистісних відносин самоконтроль є основою гармонійної взаємодії з родиною, близькими та дітьми. Людина, яка вміє керувати своїми емоціями, здатна уникати різких реакцій, образливих висловлювань і деструктивної поведінки. Це особливо важливо у сімейних стосунках, де емоції часто мають інтенсивний характер. Самоконтроль дозволяє зупинити «наростаючу хвилю» негативних емоцій - гніву,

роздратування, образи - ще на ранніх етапах, не допускаючи їх ескалації у конфлікт [91, с. 102].

Важливо підкреслити, що самоконтроль не означає пригнічення емоцій. Навпаки, він передбачає їх усвідомлення та конструктивне управління. Людина не ігнорує свої переживання, а вчиться виражати їх адекватно та без шкоди для себе й оточення. Саме це дозволяє зменшити рівень напруги у спілкуванні та сприяє більш ефективному вирішенню проблем.

О. Я. Чебикін зазначає, що здатність до емоційної регуляції є важливим механізмом адаптації, який дозволяє людині зберігати психологічну рівновагу навіть у складних ситуаціях [98, с. 68]. Самоконтроль допомагає своєчасно розпізнавати негативні емоційні стани та запобігати їх переходу у деструктивні форми поведінки.

Крім того, самоконтроль відіграє важливу роль у прийнятті рішень. Багато помилкових рішень приймаються під впливом сильних емоцій – гніву, страху чи тривоги. У таких станах людина може діяти імпульсивно, не враховуючи наслідків. Розвинений самоконтроль дозволяє «зупинитися», проаналізувати ситуацію та обрати більш раціональний і виважений варіант дій.

Таким чином, самоконтроль є важливим ресурсом особистості, який:

- сприяє професійному успіху та ефективності діяльності;
- покращує якість міжособистісних відносин;
- знижує рівень конфліктності;
- забезпечує емоційну стабільність;
- допомагає приймати більш обґрунтовані рішення.

Отже, розвиток самоконтролю як складової емоційного інтелекту є необхідною умовою досягнення життєвого успіху та підвищення якості життя, оскільки він дозволяє людині керувати своїми емоціями, а не бути залежною від них.

Розуміння та контроль емоцій є однією з ключових умов психологічного здоров'я, ефективної діяльності та гармонійної взаємодії з

іншими людьми. У межах емоційного інтелекту ці здатності розглядаються як базові механізми саморегуляції та соціальної адаптації особистості.

У психології регуляція емоцій визначається як процес усвідомлення, оцінки та зміни емоційних станів з метою досягнення внутрішньої рівноваги та адекватної поведінки [21, с. 148]. Завдяки цій здатності людина може керувати своїм настроєм, запобігати розвитку деструктивних емоцій і підтримувати психоемоційну стабільність.

Важливим аспектом є те, що розвиток емоційного інтелекту дозволяє долати апатію, тривожність та надмірне занепокоєння. Людина, яка усвідомлює свої емоції, здатна своєчасно виявити негативні стани, зрозуміти їх причини та обрати ефективні способи їх подолання. Наприклад, замість того щоб залишатися у стані тривоги, вона може переосмислити ситуацію, змінити фокус уваги або застосувати техніки саморегуляції.

О. Я. Чебикін підкреслює, що емоції виконують регулятивну функцію і можуть як сприяти діяльності, так і дезорганізовувати її [98, с. 65]. Саме тому здатність керувати емоціями є важливою умовою ефективного функціонування особистості.

Особливу увагу слід звернути на проблему пригнічених емоцій. У сучасній психології доведено, що емоції, які не усвідомлюються або свідомо витісняються, не зникають, а накопичуються, що може призводити до психосоматичних порушень. Як зазначає Т. М. Титаренко, невиражені емоційні переживання здатні впливати на психічний і фізичний стан людини, спричиняючи внутрішню напругу та дезадаптацію [91, с. 110]. Таким чином, важливо не пригнічувати емоції, а навчитися їх усвідомлювати, приймати та конструктивно опрацьовувати.

Крім внутрішньоособистісного аспекту, емоційний інтелект включає здатність до розуміння та управління емоціями інших людей. Це проявляється у вмінні підтримати людину у складній ситуації, знайти відповідні слова, проявити співчуття та допомогти впоратися з труднощами. Така поведінка ґрунтується на емпатії та соціальній чутливості.

Д. Гоулман зазначає, що здатність впливати на емоційний стан інших є важливою складовою соціальної компетентності та лідерства [21, с. 162]. Людина, яка володіє цими навичками, може не лише підтримати інших, а й надихнути їх, створити позитивну атмосферу та сприяти досягненню спільних цілей.

Саме тому емоційно компетентна особистість часто виступає як лідер, за яким готові йти інші. Такий лідер не лише організовує діяльність, а й формує емоційний клімат у групі, мотивує, підтримує та сприяє розвитку інших людей. Його вплив ґрунтується не на формальній владі, а на довірі, розумінні та здатності до емоційного контакту.

Таким чином, розуміння та контроль емоцій:

- сприяють регуляції настрою та зниженню тривожності;
- запобігають накопиченню деструктивних емоцій;
- позитивно впливають на психічне та фізичне здоров'я;
- забезпечують ефективну взаємодію з іншими людьми;
- формують лідерські якості та здатність надихати інших.

4. Соціальна компетенція. У сучасній психології поняття соціальної компетентності є одним із ключових у контексті дослідження ефективної міжособистісної взаємодії, адаптації особистості та її успішної самореалізації. Воно тісно пов'язане з емоційним інтелектом, оскільки включає здатність розуміти інших людей, будувати взаємини та ефективно функціонувати в соціальному середовищі.

У загальному розумінні соціальна компетентність – це інтегративна властивість особистості, що включає знання, уміння, навички та особистісні якості, які забезпечують ефективну взаємодію з іншими людьми та успішну соціальну адаптацію [79, с. 243].

С. Д. Максименко визначає соціальну компетентність як здатність особистості реалізовувати себе в системі соціальних відносин, ефективно виконувати соціальні ролі та досягати поставлених цілей у взаємодії з іншими [73, с. 215]. У цьому визначенні підкреслюється діяльнісний аспект соціальної

компетентності.

На думку Л. М. Карамушки, соціальна компетентність проявляється у здатності до ефективної комунікації, співпраці, вирішення конфліктів та управління міжособистісними відносинами [52, с. 118]. Це дозволяє розглядати її як важливу складову професійної компетентності, особливо у сферах, пов'язаних із взаємодією з людьми.

Аналіз наукових підходів дозволяє виділити основні структурні компоненти соціальної компетентності:

а) Когнітивний компонент – знання про соціальні норми, правила поведінки, розуміння соціальних ролей і ситуацій.

б) Емоційний компонент – здатність розуміти емоції інших людей, емпатія, емоційна чутливість [21, с. 155].

в) Поведенковий компонент – практичні навички спілкування, вміння будувати взаємини, вирішувати конфлікти.

г) Мотиваційний компонент – прагнення до взаємодії, соціальної активності, співпраці.

Соціальна компетентність тісно пов'язана з емоційним інтелектом. Зокрема, Д. Гоулман розглядає її як результат розвитку таких складових емоційного інтелекту, як емпатія та соціальні навички. Він підкреслює, що саме здатність розуміти емоції інших і ефективно реагувати на них лежить в основі успішної соціальної взаємодії [21, с. 158].

Важливим аспектом соціальної компетентності є її роль у адаптації особистості. Людина з високим рівнем соціальної компетентності легше пристосовується до нових умов, швидше встановлює контакти, ефективно взаємодіє у колективі та здатна конструктивно вирішувати конфлікти [91, с. 108].

Крім того, соціальна компетентність безпосередньо впливає на якість життя. Вона сприяє формуванню позитивних соціальних зв'язків, відчуттю підтримки, підвищенню рівня задоволеності життям і психологічного благополуччя [32, с. 112].

Таким чином, соціальна компетентність є складним багатокомпонентним утворенням, яке включає знання, емоційні та поведінкові навички, а також мотиваційні характеристики. Вона забезпечує ефективну взаємодію особистості з соціальним середовищем, сприяє її адаптації, самореалізації та підвищенню якості життя.

У контексті даного дослідження соціальна компетентність розглядається як важливий результат розвитку емоційного інтелекту, що забезпечує успішну міжособистісну взаємодію та гармонійний розвиток дорослої особистості.

5. Внутрішня мотивація. У психології внутрішня мотивація розглядається як система внутрішніх спонукань, що зумовлюють діяльність людини, пов'язану з її інтересами, цінностями, потребами у самореалізації та особистісному розвитку. На відміну від зовнішньої мотивації, яка базується на винагородах або покараннях, внутрішня мотивація має автономний характер і визначається внутрішнім прагненням до діяльності [73, с. 198].

Високий рівень внутрішньої мотивації можна визначити як стійку здатність особистості самостійно ініціювати діяльність, підтримувати активність, долати труднощі та досягати поставлених цілей, керуючись власними інтересами, цінностями та прагненням до саморозвитку.

Д. Гоулман розглядає внутрішню мотивацію як одну з ключових складових емоційного інтелекту, яка проявляється у здатності людини спрямовувати свої емоції на досягнення цілей, зберігати наполегливість та оптимізм навіть у складних умовах [21, с. 149]. У цьому контексті внутрішня мотивація виступає як емоційний ресурс, що підтримує активність і продуктивність.

Аналіз наукових підходів дозволяє виокремити основні характеристики високого рівня внутрішньої мотивації:

По-перше, це цілеспрямованість. Людина чітко усвідомлює свої цілі та прагне до їх досягнення, незважаючи на труднощі. Вона здатна планувати свою діяльність і послідовно реалізовувати намічені завдання.

По-друге, важливою ознакою є самостійність та автономність. Особистість не потребує постійного зовнішнього стимулювання, оскільки її діяльність визначається внутрішніми переконаннями та інтересами [66, с. 143].

По-третє, внутрішня мотивація проявляється у стійкості до труднощів. Людина не відмовляється від діяльності у разі невдач, а сприймає труднощі як можливість для розвитку. Така позиція сприяє формуванню наполегливості та відповідальності.

По-четверте, важливою характеристикою є інтерес до діяльності. Людина отримує задоволення від самого процесу, а не лише від результату. Це підвищує ефективність діяльності та сприяє професійному зростанню.

По-п'яте, високий рівень внутрішньої мотивації пов'язаний із позитивним емоційним фоном. Як зазначає М. Селігман, позитивні емоції та відчуття залученості до діяльності є важливими чинниками психологічного благополуччя та досягнення успіху [87, с. 101].

Внутрішня мотивація також тісно пов'язана із саморегуляцією. Людина здатна керувати своїми емоціями, підтримувати активність і долати апатію або втому. Це дозволяє ефективно організовувати діяльність і досягати поставлених цілей.

Крім того, високий рівень внутрішньої мотивації позитивно впливає на якість життя. Люди з розвиненою внутрішньою мотивацією відчують більшу задоволеність життям, мають чіткі життєві орієнтири та здатні реалізовувати свій потенціал [32, с. 109].

Таким чином, внутрішня мотивація є важливим компонентом емоційного інтелекту та особистісного розвитку. Вона забезпечує активність, наполегливість і спрямованість діяльності, сприяє самореалізації та підвищенню якості життя. У контексті даного дослідження високий рівень внутрішньої мотивації розглядається як один із ключових чинників ефективного розвитку емоційного інтелекту у дорослих.

Отже, розвиток емоційного інтелекту є важливим ресурсом не лише для особистісного благополуччя, але й для соціальної ефективності та

реалізації лідерського потенціалу.

Розвинений емоційний інтелект, таким чином, має помітний вплив на позитивний розвиток багатьох сфер життя - від здоров'я до особистої самореалізації та професійного успіху до особистого життя. Це, у свою чергу, формує якість життя.

1.4. Взаємозв'язок емоційного інтелекту та якості життя

У сучасній психології проблема взаємозв'язку емоційного інтелекту та якості життя є однією з ключових, оскільки обидва ці феномени безпосередньо пов'язані з психологічним благополуччям особистості, її адаптацією та ефективністю життєдіяльності.

У науковій літературі існує значна кількість досліджень, які підтверджують тісний зв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя. Зарубіжні та вітчизняні вчені розглядають емоційний інтелект як важливий психологічний ресурс, що впливає на суб'єктивне благополуччя, рівень задоволеності життям та психічне здоров'я.

Зокрема, Е. Дінер визначає якість життя через категорію суб'єктивного благополуччя, яке включає позитивні емоції, задоволеність життям і низький рівень негативних переживань [32, с. 88]. У цьому контексті емоційний інтелект виступає як фактор, що дозволяє людині регулювати свої емоції та підтримувати позитивний емоційний стан.

М. Селігман у межах позитивної психології підкреслює, що психологічне благополуччя залежить від здатності людини управляти своїми емоціями, підтримувати позитивні переживання та знаходити сенс у житті [87, с. 97]. Це безпосередньо пов'язує емоційний інтелект із якістю життя.

Д. Гоулман наголошує, що емоційний інтелект впливає на всі сфери життя людини – від професійної діяльності до міжособистісних відносин, що, у свою чергу, визначає рівень її життєвого благополуччя [21, с. 152].

У вітчизняній психології Т. М. Титаренко розглядає якість життя як

результат осмислення життєвого досвіду та емоційних переживань, підкреслюючи важливість емоційної сфери у формуванні життєвого задоволення [90, с. 132]. О. Я. Чебикін акцентує увагу на ролі емоційної регуляції як основи психологічного благополуччя [98, с. 70].

Таким чином, аналіз досліджень дозволяє зробити висновок, що емоційний інтелект виступає одним із ключових чинників, що визначають якість життя людини.

Емоційний інтелект відіграє важливу роль у формуванні високого рівня якості життя, оскільки впливає на різні аспекти життєдіяльності особистості.

По-перше, він забезпечує ефективну саморегуляцію емоцій, що дозволяє людині знижувати рівень стресу, тривожності та негативних переживань. Це сприяє підтриманню психологічного комфорту та внутрішньої рівноваги.

По-друге, емоційний інтелект сприяє формуванню позитивних міжособистісних відносин. Завдяки розвитку емпатії та соціальних навичок людина краще розуміє інших, що сприяє встановленню довірливих і гармонійних взаємин. Соціальна підтримка, у свою чергу, є важливим чинником якості життя.

По-третє, емоційний інтелект впливає на ефективність професійної діяльності. Людина, яка вміє керувати своїми емоціями, приймає більш зважені рішення, краще працює в команді та досягає вищих результатів, що підвищує її задоволеність життям.

По-четверте, він сприяє розвитку внутрішньої мотивації та самореалізації. Емоційно компетентна особистість здатна ставити цілі, долати труднощі та досягати бажаних результатів, що позитивно впливає на її самооцінку та відчуття успіху.

По-п'яте, емоційний інтелект підвищує психологічну стійкість (резильєнтність), особливо в умовах стресу та кризових ситуацій. Це дозволяє людині адаптуватися до змін і зберігати якість життя навіть у складних обставинах.

Емоційний інтелект відіграє ключову роль у розвитку різних сфер життя людини та безпосередньо впливає на якість її життя. Його значення виходить далеко за межі емоційної сфери, охоплюючи професійну діяльність, міжособистісні стосунки, прийняття рішень і загальне психологічне благополуччя.

Передусім, емоційний інтелект є важливим чинником успішної професійної діяльності. У сучасному світі, де велике значення мають комунікація, командна робота та гнучкість мислення, здатність розуміти й регулювати емоції стає вирішальною. Нерідко бізнесмени втрачають вигідні можливості не через відсутність професійних знань, а через невміння контролювати свої емоції. Надмірна імпульсивність, агресія або, навпаки, невпевненість можуть призвести до зриву переговорів, втрати довіри партнерів і невдалих угод. У таких ситуаціях саме емоційний інтелект дозволяє зберігати самоконтроль, правильно оцінювати емоційний стан співрозмовника та будувати ефективну взаємодію.

Не менш важливою є роль емоційного інтелекту в організації командної роботи. Часто порушення дедлайнів і неефективність роботи пов'язані не з браком професійних навичок, а з проблемами у комунікації. Невміння висловлювати власні думки, слухати інших, розуміти емоційний стан колег призводить до конфліктів, непорозумінь і зниження продуктивності.

Розвинений емоційний інтелект сприяє відкритому спілкуванню, взаємній підтримці та формуванню позитивного психологічного клімату в колективі, що, у свою чергу, підвищує ефективність спільної діяльності.

Особливо яскраво значення емоційного інтелекту проявляється у сфері міжособистісних стосунків. Багато конфліктів і навіть розривів у відносинах виникають через нерозуміння емоцій партнера або нездатність відкрито говорити про власні почуття. Коли люди не вміють розпізнавати емоційні сигнали один одного, не можуть коректно виразити свої переживання або реагують імпульсивно, це призводить до накопичення образ, відчуження та

руйнування стосунків. Емоційний інтелект, навпаки, сприяє розвитку емпатії, довіри та взаєморозуміння, що є основою гармонійних і стабільних взаємин.

Важливою сферою, де проявляється вплив емоційного інтелекту, є процес прийняття рішень. Значна кількість помилкових рішень приймається під впливом сильних емоцій — гніву, страху, тривоги або ейфорії. У таких станах людина може втрачати здатність до об'єктивної оцінки ситуації, що призводить до дій, наслідки яких згодом доводиться виправляти. Розвинений емоційний інтелект дозволяє усвідомлювати власний емоційний стан, відкладати рішення до моменту стабілізації емоцій і діяти більш раціонально та виважено.

У ширшому контексті емоційний інтелект є основою психологічного благополуччя та якості життя. Людина, яка вміє керувати своїми емоціями, краще справляється зі стресом, швидше адаптується до змін і здатна підтримувати внутрішню рівновагу. Це позитивно впливає як на психічне, так і на фізичне здоров'я, підвищує рівень задоволеності життям і сприяє відчуттю гармонії.

Таким чином, емоційний інтелект є універсальним ресурсом, що забезпечує ефективність у різних сферах життя. Він допомагає уникати конфліктів, приймати більш зважені рішення, будувати якісні стосунки та досягати професійного успіху. Саме тому розвиток емоційного інтелекту є важливою умовою підвищення якості життя сучасної людини.

Узагальнюючи, можна зазначити, що емоційний інтелект:

- знижує рівень негативних емоційних переживань;
- підвищує рівень задоволеності життям;
- сприяє гармонійним соціальним відносинам;
- забезпечує ефективну адаптацію;
- підтримує психологічне благополуччя.

Отже, емоційний інтелект виступає важливим ресурсом підвищення якості життя, оскільки забезпечує гармонізацію внутрішнього світу людини та її взаємодії з соціальним середовищем. Це обґрунтовує необхідність його

розвитку у дорослому віці та підтверджує актуальність даного дослідження.

1.5. Коучинг як метод розвитку емоційного інтелекту

У сучасній психології коучинг розглядається як ефективний інструмент розвитку особистості, зокрема її емоційного інтелекту. Він спрямований на розкриття внутрішнього потенціалу людини, підвищення усвідомленості та формування навичок саморегуляції, що є ключовими складовими емоційного інтелекту.

Коучинг – це процес партнерської взаємодії між коучем і клієнтом, спрямований на досягнення особистісних або професійних цілей шляхом розвитку внутрішніх ресурсів і потенціалу особистості [21, с. 168].

На відміну від консультування чи психотерапії, коучинг не зосереджується на проблемах минулого, а орієнтований на майбутнє, цілі та можливості. Його основною метою є не надання порад, а стимулювання самостійного пошуку рішень клієнтом.

Для кращого розуміння сутності принципів коучингу доцільно розглянути їх через практичні приклади.

1. Принцип усвідомленості – розвиток здатності клієнта розуміти свої думки, емоції та поведінку;

Коуч допомагає клієнту краще зрозуміти свої думки, емоції та поведінку.

Приклад: клієнт відчуває постійне роздратування на роботі, але не розуміє причин. Коуч ставить запитання: «Що саме викликає у вас ці емоції?», «У які моменти це відбувається?». У процесі розмови клієнт усвідомлює, що джерелом роздратування є перевантаження та відсутність чітких меж у роботі.

2. Принцип відповідальності – клієнт сам приймає рішення та несе відповідальність за їх реалізацію;

Клієнт сам приймає рішення і несе відповідальність за їх реалізацію.

Приклад: після усвідомлення проблеми клієнт вирішує делегувати частину

завдань або навчитися говорити «ні». Коуч не дає готових порад, а запитує: «Яке рішення ви вважаєте найбільш ефективним?» – тим самим підкреслюючи відповідальність клієнта за вибір.

3. Принцип партнерства – взаємодія будується на довірі, повазі та рівності;

Взаємодія між коучем і клієнтом будується на рівності, довірі та повазі. Приклад: коуч не виступає як «експерт», який оцінює чи критикує, а як партнер у процесі розвитку. Наприклад, замість фрази «Вам потрібно зробити так», коуч говорить: «Давайте разом подумаємо, які варіанти можливі».

4. Принцип орієнтації на результат – фокус на досягненні конкретних цілей;

Фокус коучингу спрямований на досягнення конкретних цілей. Приклад: клієнт хоче «покращити емоційний стан». Коуч допомагає конкретизувати ціль: «Що саме для вас означає покращення?» У результаті формується чітка мета: «Навчитися контролювати гнів у конфліктних ситуаціях протягом 2 місяців».

5. Принцип розвитку потенціалу – віра у внутрішні ресурси людини та їх активізація.

Коучинг ґрунтується на вірі у внутрішні ресурси людини. Приклад: клієнт сумнівається у своїх здібностях до публічних виступів. Коуч звертає увагу на попередній позитивний досвід: «Пригадайте ситуацію, коли вам вдалося добре висловити свої думки». Це допомагає клієнту побачити власні ресурси і почати їх використовувати.

Наведені приклади демонструють, що коучинг не передбачає нав'язування рішень, а спрямований на активізацію внутрішніх ресурсів людини. Саме через усвідомлення, відповідальність і партнерську взаємодію клієнт отримує можливість розвивати емоційний інтелект, покращувати саморегуляцію та підвищувати якість життя.

Як зазначає Л. М. Карамушка, коучинг є ефективним методом розвитку особистості, оскільки сприяє підвищенню самосвідомості, саморегуляції та

мотивації [52, с. 120].

У контексті емоційного інтелекту коучинг сприяє розвитку:

- самосвідомості (усвідомлення емоцій);
- самоконтролю (регуляція емоцій);
- емпатії (розуміння інших);
- соціальних навичок (ефективна взаємодія).

У науковій та практичній літературі виділяють кілька найбільш поширених моделей коучингу, які активно застосовуються у розвитку емоційного інтелекту. Їх аналіз дозволяє краще зрозуміти механізми коучингового впливу.

1. Модель GROW (Goal – Reality – Options – Will)

Це одна з найпопулярніших моделей коучингу, запропонована Дж. Уітмором.

Сутність моделі:

Goal (мета) – визначення бажаного результату;

Reality (реальність) – аналіз поточної ситуації;

Options (варіанти) – пошук можливих рішень;

Will (воля/дії) – вибір конкретних кроків.

Аналіз: модель GROW є структурованою та універсальною. Вона сприяє розвитку самосвідомості, рефлексії та відповідальності, що безпосередньо пов'язано з емоційним інтелектом.

2. Модель OSCAR (Outcome – Situation – Choices – Actions – Review)

Розширена версія GROW, орієнтована на практичні результати.

Сутність: визначення результату; аналіз ситуації; вибір рішень; реалізація дій; оцінка результатів.

Аналіз: модель підсилює мотиваційний компонент та сприяє формуванню відповідальності за результат. Вона добре підходить для довготривалих коучингових програм.

3. Модель CLEAR (Contract – Listen – Explore – Action – Review)

Зосереджена на якості взаємодії між коучем і клієнтом.

Сутність: встановлення контракту; активне слухання; дослідження проблеми; визначення дій; аналіз результатів.

Аналіз: ця модель особливо ефективна для розвитку емпатії та комунікативних навичок, що є ключовими складовими емоційного інтелекту.

4. Коактивна модель коучингу

Базується на ідеї партнерства та цілісності особистості.

Аналіз: сприяє глибокій роботі з емоційною сферою, розвитку самосвідомості, цінностей і внутрішньої мотивації. Особливо ефективна для особистісного розвитку.

Внесемо цю інформацію у таблицю 1.7.

Таблиця 1.7 - Основні моделі коучингу

Модель	Автор	Структура моделі	Основна ідея	Значення для розвитку емоційного інтелекту
GROW	Дж. Уїтмор	Goal – Reality – Options – Will	Досягнення цілей через аналіз ситуації та вибір дій	Розвиває самосвідомість, рефлексію, відповідальність
OSCAR	А. Гілберт, К. Уїтмор (розвиток GROW)	Outcome – Situation – Choices – Actions – Review	Орієнтація на результат і оцінку досягнень	Формує мотивацію, навички саморегуляції та аналізу
CLEAR	П. Хокінс	Contract – Listen – Explore – Action – Review	Акцент на якісній комунікації та взаємодії	Розвиває емпатію, активне слухання, соціальні навички
Коактивна модель	Г. Кімсі-Хаус, К. Кімсі-Хаус	Баланс буття і дії, фокус на цінностях	Розвиток особистості як цілісної системи	Поглиблює самосвідомість, внутрішню мотивацію, емоційну зрілість
TGROW	Майлз Дауні	Topic – Goal – Reality – Options – Will	Уточнення теми перед постановкою цілей	Сприяє структурованому мисленню та емоційній ясності
FUEL	Дж. Зенгер, К. Фолкман	Frame – Understand – Explore – Lay out plan	Орієнтація на розвиток через зворотний зв'язок	Розвиває навички саморегуляції та конструктивного мислення

Представлені моделі коучингу мають спільну структуру, що включає постановку цілей, аналіз ситуації, пошук рішень і планування дій. Водночас кожна з них акцентує увагу на різних аспектах розвитку особистості: від досягнення результатів до глибокого самопізнання та розвитку емоційної сфери.

З позиції даного дослідження, найбільш релевантними для розвитку емоційного інтелекту є моделі GROW, CLEAR та коактивна модель, оскільки вони безпосередньо сприяють розвитку самосвідомості, емпатії та саморегуляції.

Аналіз моделей коучингу показує, що всі вони спрямовані на розвиток самосвідомості, рефлексії, відповідальності та саморегуляції – ключових компонентів емоційного інтелекту. Використання цих моделей у коучингових програмах підвищує їх ефективність та сприяє покращенню якості життя.

Ефективність коучингових програм у розвитку емоційного інтелекту зумовлена низкою психологічних механізмів.

По-перше, це механізм рефлексії. У процесі коучингу клієнт аналізує свої емоції, поведінку та життєві ситуації, що сприяє підвищенню рівня самосвідомості. Як зазначає С. Д. Максименко, рефлексія є важливим чинником розвитку особистості та її саморегуляції [73, с. 222].

По-друге, діє механізм усвідомлення емоцій. Через спеціальні запитання та вправи клієнт вчиться розпізнавати свої емоції, розуміти їх причини та вплив на поведінку.

По-третє, важливим є механізм саморегуляції. Коучинг допомагає формувати навички контролю емоцій, управління стресом і прийняття зважених рішень. Це безпосередньо пов'язано з розвитком емоційного інтелекту.

По-четверте, реалізується мотиваційний механізм. Коучинг сприяє формуванню внутрішньої мотивації, що стимулює особистість до змін і розвитку [66, с. 145].

По-п'яте, важливу роль відіграє механізм зворотного зв'язку. У процесі

взаємодії клієнт отримує можливість побачити себе з боку, що сприяє корекції поведінки та розвитку соціальних навичок.

По-шосте, коучинг активізує емоційне навчання через досвід, коли нові моделі поведінки закріплюються через практичну діяльність і рефлексію.

У результаті дії цих механізмів відбувається:

- підвищення рівня емоційної усвідомленості;
- розвиток навичок управління емоціями;
- покращення міжособистісної взаємодії;
- зростання впевненості в собі;
- підвищення якості життя.

Таким чином, коучинг виступає ефективним методом розвитку емоційного інтелекту, оскільки забезпечує глибоку роботу з емоційною сферою особистості, сприяє її самопізнанню, саморегуляції та гармонійному розвитку. Це обґрунтовує його використання у формувальних програмах, спрямованих на підвищення якості життя дорослих.

Таким чином, проведений теоретичний аналіз засвідчив, що емоційний інтелект є важливим психологічним чинником, який впливає на різні сфери життєдіяльності особистості, зокрема на її психологічне благополуччя та якість життя. Було встановлено, що розвиток емоційного інтелекту пов'язаний із підвищенням рівня самосвідомості, саморегуляції, емпатії, соціальної компетентності та внутрішньої мотивації.

Аналіз наукових підходів до визначення якості життя дозволив розглядати її як інтегративну характеристику, що включає як об'єктивні умови існування, так і суб'єктивне переживання задоволеності життям. Встановлено, що емоційний інтелект виступає одним із ключових внутрішніх ресурсів, які забезпечують високий рівень якості життя.

Окрему увагу було приділено коучингу як ефективному методу розвитку емоційного інтелекту. Розглянуті моделі коучингу (GROW, OSCAR, CLEAR та ін.) підтверджують можливість цілеспрямованого впливу на емоційну сферу особистості через розвиток усвідомленості, рефлексії,

саморегуляції та мотивації.

Водночас теоретичний аналіз виявив необхідність емпіричного підтвердження висунутих положень щодо взаємозв'язку емоційного інтелекту та якості життя, а також ефективності коучингових програм у розвитку емоційного інтелекту дорослих.

У зв'язку з цим наступний розділ дослідження присвячений організації та проведенню емпіричного дослідження, спрямованого на виявлення рівня емоційного інтелекту та якості життя у дорослих, аналіз їх взаємозв'язку, а також перевірку ефективності розробленої коучингової програми.

У межах емпіричної частини буде описано вибірку дослідження, використані психодіагностичні методики, процедуру проведення дослідження, а також методи статистичної обробки отриманих даних. Отримані результати дозволять підтвердити або спростувати висунуті гіпотези та зробити обґрунтовані висновки щодо ролі емоційного інтелекту у підвищенні якості життя дорослої особистості.

Висновки до розділу 1

У першому розділі магістерської роботи було здійснено теоретичний аналіз проблеми розвитку емоційного інтелекту у дорослих та його зв'язку з якістю життя.

У результаті дослідження встановлено, що емоційний інтелект є складним багатокомпонентним утворенням, яке включає здатність до усвідомлення, розуміння та регуляції власних емоцій, а також розпізнавання та управління емоціями інших людей. Проаналізовано основні наукові підходи до визначення емоційного інтелекту – здібнісний, змішаний і підхід рис, що відображають різні аспекти цього феномена. Особливу увагу приділено моделі Д. В. Люсіна, яка є структурованою, адаптованою до вітчизняного наукового контексту та придатною для емпіричного дослідження.

З'ясовано, що розвинений емоційний інтелект характеризується такими

ознаками, як самосвідомість, саморегуляція, емпатія, соціальна компетентність, внутрішня мотивація, емоційна стійкість та адаптивність. Встановлено, що ці компоненти забезпечують ефективну міжособистісну взаємодію, прийняття рішень і психологічне благополуччя особистості.

У ході аналізу психологічних особливостей дорослого віку (30–45 років) визначено, що цей період характеризується соціальною зрілістю, професійною реалізацією, підвищеною відповідальністю та розвитком рефлексії. Емоційна сфера у дорослості набуває більшої стабільності, усвідомленості та регульованості. Водночас сучасні умови, зокрема вплив війни, підвищують рівень стресу, що актуалізує значення емоційного інтелекту як ресурсу психологічної стійкості та адаптації.

Розглянуто сутність поняття «якість життя» та встановлено його відмінність від поняття «рівень життя». Визначено, що якість життя є інтегративною категорією, яка включає фізичні, психологічні, соціальні, економічні та духовні аспекти, а також суб'єктивне переживання задоволеності життям. Особливу роль у її структурі відіграє емоційно-регуляторний компонент.

Теоретичний аналіз досліджень підтвердив наявність тісного взаємозв'язку між емоційним інтелектом і якістю життя. Встановлено, що емоційний інтелект сприяє зниженню рівня стресу, покращенню міжособистісних відносин, підвищенню ефективності діяльності та загального психологічного благополуччя.

Окрему увагу приділено коучингу як методу розвитку емоційного інтелекту. Визначено його сутність, принципи та психологічні механізми впливу, серед яких ключовими є рефлексія, усвідомлення, саморегуляція, мотивація та зворотний зв'язок. Обґрунтовано доцільність використання коучингових програм для розвитку емоційного інтелекту у дорослих.

РОЗДІЛ 2.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА МЕТОДИ ЕМПІРИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

2.1. Загальна характеристика дослідження

Емпіричне дослідження було спрямоване на вивчення психологічних особливостей розвитку емоційного інтелекту у дорослих та визначення його впливу на якість життя, а також перевірку ефективності коучингової програми як засобу його розвитку.

Мета дослідження полягає у теоретичному обґрунтуванні та емпіричній перевірці взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя дорослих, а також у розробці та апробації коучингової програми розвитку емоційного інтелекту як засобу підвищення якості життя.

Відповідно до мети було визначено такі завдання дослідження:

- 1) Проаналізувати теоретичні підходи до розуміння емоційного інтелекту в психології.
- 2) Розкрити сутність поняття «якість життя» та визначити його структуру.
- 3) Дослідити психологічні особливості розвитку емоційного інтелекту у дорослому віці.
- 4) Визначити взаємозв'язок між показниками емоційного інтелекту та якістю життя.
- 5) Розробити та впровадити коучингову програму розвитку емоційного інтелекту.
- 6) Емпірично перевірити ефективність коучингової програми у підвищенні рівня емоційного інтелекту та якості життя.
- 7) Здійснити статистичну обробку та інтерпретацію отриманих результатів.

Таким чином, загальна характеристика дослідження відображає його комплексний характер, що поєднує теоретичний аналіз і емпіричну перевірку,

а також практичну спрямованість на розвиток емоційного інтелекту як ресурсу підвищення якості життя дорослої особистості.

Емпіричне дослідження розвитку емоційного інтелекту та його впливу на якість життя дорослих було організоване відповідно до класичної структури психолого-педагогічного експерименту та включало п'ять взаємопов'язаних етапів.

1. Підготовчий етап.

На цьому етапі було здійснено розробку теоретико-методологічної бази дослідження, визначено його мету, завдання, об'єкт і предмет, сформульовано гіпотези. Особливу увагу приділено створенню коучингової програми розвитку емоційного інтелекту, яка базувалася на моделі емоційного інтелекту Д. Гоулмана та підході Е. Бахраха. Було визначено структуру програми, її тривалість (11 тижнів), формат (онлайн-зустрічі, індивідуальні сесії, практичні завдання) та очікувані результати.

2. Констатувальний етап.

На цьому етапі проведено первинну діагностику учасників дослідження з метою визначення базового рівня емоційного інтелекту та якості життя. Вибірку було випадковим чином розподілено на експериментальну та контрольну групи. Статистичний аналіз підтвердив відсутність значущих відмінностей між групами на початку дослідження. Також було проведено кореляційний аналіз, який виявив наявність зв'язку між показниками емоційного інтелекту та якості життя, що дозволило підтвердити першу гіпотезу.

3. Формувальний етап.

На даному етапі в експериментальній групі було реалізовано коучингову програму розвитку емоційного інтелекту, яка тривала 11 тижнів. Програма включала регулярні онлайн-зустрічі (Zoom), виконання практичних завдань, рефлексію, отримання зворотного зв'язку та індивідуальні коучингові сесії. Учасники контрольної групи не залучалися до цільового впливу.

4. Контрольний етап.

Після завершення програми було проведено повторну діагностику учасників обох груп. Здійснено порівняльний аналіз показників емоційного інтелекту та якості життя «до» і «після» експерименту, а також між групами. Було виявлено статистично значущі зміни в експериментальній групі, що свідчить про ефективність коучингової програми.

5. Етап аналізу та узагальнення результатів.

На завершальному етапі здійснено інтерпретацію отриманих даних, узагальнення результатів та формулювання висновків. Було підтверджено гіпотези про наявність зв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя, а також про ефективність коучингової програми у розвитку емоційного інтелекту дорослих.

Таким чином, організація дослідження відповідала вимогам наукової обґрунтованості та забезпечила достовірність отриманих результатів.

Для візуалізації створимо рисунок 2.1, на якому зобразимо етапи емпіричного дослідження.

Опис вибірки дослідження: у емпіричному дослідженні взяли участь 60 осіб дорослого віку віком від 30 до 45 років, що відповідає періоду зрілої дорослості.

Вибірка була сформована за принципом доступності та добровільної участі. Усі учасники були поінформовані про мету дослідження та надали згоду на участь. Дослідження проводилося в онлайн-форматі із використанням платформи Google Forms.

З метою забезпечення об'єктивності результатів загальну вибірку було випадковим чином розподілено на дві групи:

- i. експериментальну групу – 30 осіб (15 чоловіків та 15 жінок), які брали участь у коучинговій програмі розвитку емоційного інтелекту;
- ii. контрольну групу – 30 осіб (15 чоловіків та 15 жінок), які не піддавалися цільовому впливу.

Такий розподіл дозволив здійснити порівняльний аналіз змін показників емоційного інтелекту та якості життя під впливом коучингової

програми.

Рис. 2.1 – Схема етапів дослідження

Соціально-демографічні характеристики учасників (вік, стать) були збалансовані між групами, що забезпечило їх порівнянність на початковому етапі дослідження. Попередній статистичний аналіз підтвердив відсутність значущих відмінностей між експериментальною та контрольною групами за рівнем емоційного інтелекту та якості життя до початку експерименту.

Таким чином, сформована вибірка є репрезентативною для дослідження дорослої популяції середнього віку та дозволяє отримати достовірні результати щодо впливу емоційного інтелекту на якість життя (Таблиця 2.1).

Таблиця 2.1 - Характеристика вибірки дослідження (n = 60)

Показник	Категорія	Кількість (осіб)	%
Стать	Чоловіки	30	50%
	Жінки	30	50%
Вік	30–35 років	20	33,3%
	36–40 років	20	33,3%
	41–45 років	20	33,3%
Освіта	Середня	6	10%
	Середня спеціальна	12	20%
	Вища	36	60%
	Післядипломна	6	10%
Сімейний стан	Неодружені	12	20%
	Одружені	36	60%
	Розлучені	10	16,7%
	Вдівці	2	3,3%
Наявність дітей	Так	40	66,7%
	Ні	20	33,3%
Зайнятість	Повна	42	70%
	Часткова	12	20%
	Не працюють	6	10%
Матеріальний стан	Низький	6	10%
	Середній	36	60%
	Вище середнього	12	20%
	Високий	6	10%
Вплив стресу (війни)	Значний	24	40%
	Помірний	24	40%
	Незначний	12	20%

Аналіз соціально-демографічних характеристик вибірки показав, що дослідження охоплює збалансовану за статтю групу респондентів, що забезпечує об'єктивність результатів. Віковий розподіл є рівномірним, що дозволяє репрезентативно представити дорослу категорію 30–45 років.

Переважає більшість респондентів має вищу освіту, що свідчить про достатній рівень когнітивного розвитку для усвідомленого заповнення опитувальників. Значна частина учасників перебуває у шлюбі та має дітей, що відповідає типовим характеристикам дорослого віку.

Більшість респондентів мають стабільну зайнятість і середній рівень

матеріального забезпечення, що дозволяє розглядати їх як соціально адаптовану групу.

Водночас важливим є те, що значна частина учасників відзначає вплив стресових факторів, зокрема війни, що може впливати на їхній емоційний стан та якість життя.

Отже, вибірка дослідження є соціально та демографічно збалансованою, що забезпечує надійність і репрезентативність отриманих результатів.

Сформуємо таблицю 2.2, в якій покажемо розподіл респондентів за групами дослідження.

Таблиця 2.2 - Розподіл респондентів за групами дослідження (n = 60)

Показник	Експериментальна група (n=30)	Контрольна група (n=30)	% (загалом)
Стать			
Чоловіки	15	15	50%
Жінки	15	15	50%
Вік			
30–35 років	10	10	33,3%
36–40 років	10	10	33,3%
41–45 років	10	10	33,3%
Освіта			
Середня	3	3	10%
Середня спеціальна	6	6	20%
Вища	18	18	60%
Післядипломна	3	3	10%
Сімейний стан			
Неодружені	6	6	20%
Одружені	18	18	60%
Розлучені	5	5	16,7%
Вдівці	1	1	3,3%
Наявність дітей			
Так	20	20	66,7%
Ні	10	10	33,3%
Зайнятість			
Повна	21	21	70%
Часткова	6	6	20%
Не працюють	3	3	10%

Представлені дані свідчать про те, що експериментальна та контрольна групи є максимально збалансованими за основними соціально-демографічними характеристиками. У кожній групі однакова кількість чоловіків і жінок, рівномірний віковий розподіл, подібний рівень освіти, сімейного стану та зайнятості.

Такий розподіл забезпечує:

- еквівалентність груп на початку дослідження;
- зменшення впливу зовнішніх факторів;
- підвищення достовірності результатів експерименту.

Це дозволяє зробити висновок, що виявлені відмінності між групами на контрольному етапі обумовлені саме впливом коучингової програми, а не початковими відмінностями між учасниками.

Отже, експериментальна та контрольна групи є статистично однорідними, що створює необхідні умови для коректного порівняльного аналізу результатів дослідження.

2.2. Методики дослідження

У дослідженні використано комплекс емпіричних методів:

1. Методика емоційного інтелекту Д.В. Люсіна
2. Шкала якості життя Е. Водоп'янової
3. Онлайн-збір даних (Google Forms)

Розглянемо їх більш детально.

1. Методика діагностики емоційного інтелекту Д. В. Люсіна.

Однією з основних психодіагностичних методик, використаних у дослідженні, є методика діагностики емоційного інтелекту Д. В. Люсіна (ЕмІн), яка широко застосовується у сучасній психології для оцінки рівня розвитку емоційного інтелекту дорослої особистості (Додатки А-А4).

Методика була розроблена психологом Дмитром Вікторовичем Люсіним у межах здібнісного підходу до розуміння емоційного інтелекту.

Вона ґрунтується на теоретичних положеннях Дж. Майєра та П. Саловея, однак адаптована до слов'янського культурного простору та особливостей психодіагностики.

Основною метою створення методики було отримання валідного та надійного інструменту для вимірювання емоційного інтелекту як системи здібностей до розуміння та регуляції емоцій.

Теоретична основа методики: методика базується на уявленні про емоційний інтелект як структуру, що включає дві ключові сфери:

- а) внутрішньоособистісний емоційний інтелект – розуміння та управління власними емоціями;
- б) міжособистісний емоційний інтелект – розуміння та управління емоціями інших людей [68, с. 27].

Також у межах моделі виділяються такі компоненти:
розуміння емоцій;
управління емоціями.

Структура методики: методика «ЕмІн» складається з опитувальника, який включає систему тверджень, що оцінюються респондентами за шкалою (зазвичай Лайкерта).

Вона дозволяє визначити:

- а. міжособистісний емоційний інтелект (MEI);
- б. внутрішньоособистісний емоційний інтелект (BEI);
- в. розуміння емоцій;
- г. управління емоціями;
- д. загальний рівень емоційного інтелекту.

Результати подаються у вигляді кількісних показників, що дозволяє здійснювати статистичний аналіз.

Процедура проведення: методика може застосовуватися як в індивідуальній, так і в груповій формі, у тому числі онлайн. Учасникам пропонується оцінити твердження, що відображають різні аспекти емоційного реагування та поведінки.

Обробка результатів передбачає підрахунок балів за окремими шкалами та інтегрального показника емоційного інтелекту.

Переваги методики:

- Комплексність – охоплює як внутрішньоособистісні, так і міжособистісні аспекти;
- Теоретична обґрунтованість – базується на сучасних концепціях емоційного інтелекту;
- Зручність використання – проста у проведенні та обробці;
- Можливість онлайн-застосування – що особливо актуально для сучасних досліджень;
- Кількісні показники – дозволяють застосовувати статистичні методи аналізу.

Недоліки методики:

- Суб'єктивність відповідей – залежність результатів від самооцінки респондентів;
- Можливість соціально бажаних відповідей;
- Обмеженість у вимірюванні реальної поведінки (оцінює уявлення про себе, а не фактичні дії);
- Культурна специфічність – потребує адаптації у різних культурних контекстах.

Надійність та валідність: методика має достатній рівень надійності та валідності, що підтверджено низкою досліджень. Вона широко використовується у наукових роботах для дослідження емоційного інтелекту у дорослих.

Доцільність використання у дослідженні: використання методики Д. В. Люсіна у даному дослідженні є обґрунтованим, оскільки вона:

- а. відповідає меті дослідження;
- б. дозволяє оцінити різні компоненти емоційного інтелекту;
- в. забезпечує можливість порівняння результатів між групами;
- г. є придатною для статистичного аналізу.

Таким чином, методика «ЕmІn» є ефективним інструментом для дослідження рівня розвитку емоційного інтелекту та його змін у процесі коучингового впливу.

2. Методика оцінки якості життя Н. Є. Водоп'янової

У дослідженні для оцінки рівня якості життя респондентів було використано методику Н. Є. Водоп'янової, яка є одним із найбільш поширених інструментів у психології здоров'я та дослідженнях благополуччя особистості.

Методика була розроблена російською дослідницею Наталією Євгенівною Водоп'яною у межах психології здоров'я та стресу. Вона спрямована на комплексне вивчення суб'єктивної якості життя особистості з урахуванням різних сфер її життєдіяльності.

Створення методики було зумовлене необхідністю інтеграції медичних, психологічних і соціальних підходів до оцінки благополуччя людини.

Теоретична основа методики: методика базується на уявленні про якість життя як багатовимірне утворення, що включає:

- фізичне благополуччя;
- психологічний стан;
- соціальні відносини;
- професійну реалізацію;
- емоційний стан.

Вона поєднує об'єктивні та суб'єктивні показники, але основний акцент робиться саме на суб'єктивному переживанні задоволеності життям [20, с. 112].

Структура методики: методика включає оцінювання таких основних сфер якості життя:

- а. Робота (кар'єра)
- б. Особисті досягнення та цілі
- в. Здоров'я
- г. Спілкування з близькими людьми

- д. Підтримка (внутрішня та зовнішня)
- е. Оптимізм
- ж. Напруженість (стрес)
- з. Самоконтроль
- і. Позитивні емоції

На основі цих показників визначається загальний індекс якості життя.

Процедура проведення: респондентам пропонується оцінити рівень задоволеності різними сферами життя за визначеною шкалою (зазвичай 10-бальною або 5-бальною).

Методика може проводитися:

- індивідуально або групово;
- в онлайн або офлайн форматі;
- без значних часових витрат.

Обробка результатів:

1. обчислюються бали за кожною шкалою;
2. визначається загальний індекс якості життя;
3. проводиться порівняльний та кореляційний аналіз;
4. результати інтерпретуються за рівнями (низький, середній, високий).

Переваги методики:

- Комплексність оцінки (охоплює різні сфери життя);
- Практичність і простота використання;
- Можливість кількісного аналізу;
- Актуальність для дорослої вибірки;
- Чутливість до змін (ефективна для експериментів «до–після»).

Недоліки методики:

- Суб'єктивність оцінок;
- Вплив ситуативного емоційного стану на відповіді;
- Можливість соціально бажаних відповідей;

- Обмежена глибина аналізу окремих сфер (у порівнянні з вузькоспеціалізованими методиками).

Надійність та валідність: методика має достатній рівень психометричної надійності та валідності, що підтверджено її широким використанням у дослідженнях психологічного благополуччя, стресу та якості життя.

Доцільність використання у дослідженні: застосування методики Н. Є. Водоп'янової у даному дослідженні є обґрунтованим, оскільки вона:

- дозволяє оцінити якість життя як багатовимірний показник;
- відповідає меті дослідження;
- забезпечує можливість аналізу змін під впливом коучингової програми;
- дозволяє встановити зв'язок із показниками емоційного інтелекту.

Отже, методика Н. Є. Водоп'янової є ефективним інструментом оцінки якості життя, що дозволяє комплексно дослідити різні аспекти життєвого благополуччя та визначити їх зв'язок із рівнем емоційного інтелекту.

3. Онлайн-збір даних (Google Forms)

У межах емпіричного дослідження збір даних здійснювався з використанням онлайн-сервісу Google Forms, що дозволило забезпечити зручність, доступність та оперативність отримання емпіричної інформації.

Загальна характеристика методу: онлайн-опитування є сучасним методом збору психологічних даних, який передбачає використання цифрових платформ для анкетування респондентів. У даному дослідженні Google Forms було обрано як інструмент для реалізації опитувальників емоційного інтелекту та якості життя.

Процедура проведення: респондентам було надано посилання на онлайн-анкету, яка містила:

- а. інструкцію щодо заповнення;
- б. опитувальник емоційного інтелекту (за Д. В. Люсіним);
- в. опитувальник якості життя (за Н. Є. Водоп'яновою);

г. блок соціально-демографічних питань (Додаток В).

Учасники самостійно заповнювали анкету у зручний для них час. Усі відповіді автоматично зберігалися у системі та експортувалися у формат таблиць (Google Sheets/Excel) для подальшої обробки.

Переваги методу:

- Доступність і зручність – можливість участі незалежно від місця перебування;
- Економія часу та ресурсів – швидкий збір великої кількості даних;
- Анонімність – підвищення щирості відповідей;
- Автоматизація обробки – дані одразу структуровані у таблиці;
- Гнучкість – можливість адаптації анкети та внесення змін.

Недоліки методу:

- Відсутність контролю за умовами проходження опитування;
- Ймовірність неухважного або формального заповнення;
- Обмеження вибірки (учасники повинні мати доступ до Інтернету);
- Відсутність можливості уточнення відповідей у реальному часі.

Надійність та доцільність використання: онлайн-збір даних є надійним методом за умови дотримання інструкцій та забезпечення зрозумілості запитань. У даному дослідженні його використання є доцільним, оскільки:

- а. дослідження проводилося дистанційно;
- б. забезпечено достатню кількість респондентів;
- в. дані легко піддаються статистичній обробці;
- г. метод відповідає сучасним умовам та можливостям дослідження.

Отже, використання Google Forms як інструменту збору даних забезпечило ефективність, оперативність і зручність проведення дослідження, а також дозволило отримати валідні емпіричні результати для подальшого аналізу.

2.3. Методи статистичної обробки даних

Для обробки результатів емпіричного дослідження використовувалися методи математичної статистики, які дозволили проаналізувати отримані дані, перевірити висунуті гіпотези та визначити достовірність результатів.

Обробка даних здійснювалася із використанням програмних засобів Microsoft Excel та IBM SPSS Statistics.

Опишемо використані методи статистичної обробки даних.

1. Методи описової статистики

На першому етапі обробки даних було використано методи описової статистики, зокрема:

- а. обчислення середніх значень (M);
- б. визначення мінімальних та максимальних значень;
- в. обчислення стандартного відхилення (SD).

Ці показники дозволили охарактеризувати загальний рівень емоційного інтелекту та якості життя респондентів.

Середні значення обчислювались як середнє арифметичне, стандартне відхилення — для визначення розсіювання даних, розрахунки виконувались в Excel та SPSS

1) Обчислення середнього значення (M)

Середнє арифметичне значення розраховувалося за формулою:

$[M = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}]$, де:

(x_i) - значення показника кожного респондента;

(n) - кількість респондентів.

У програмі Excel це здійснювалося за допомогою функції:
=AVERAGE(діапазон)

У програмі SPSS: Analyze → Descriptive Statistics → Descriptives → Mean

2) Визначення мінімальних та максимальних значень

Мінімальне (Min) та максимальне (Max) значення визначалися для

встановлення меж варіації показників.

В Excel:

=MIN(діапазон)

=MAX(діапазон)

В SPSS: Analyze → Descriptive Statistics → Descriptives → Minimum, Maximum

3) Обчислення стандартного відхилення (SD)

Стандартне відхилення визначалося за формулою:

$$[SD = \sqrt{\frac{\sum (x_i - M)^2}{n}}]$$

Цей показник характеризує ступінь розсіювання значень відносно середнього.

В Excel: = STDEV.P(діапазон) або =STDEV.S(діапазон)

В SPSS: Analyze → Descriptive Statistics → Descriptives → Std. Deviation

Інтерпретація:

- а) середнє значення (M) відображає загальний рівень показника;
- б) мінімум і максимум визначають діапазон варіації;
- в) стандартне відхилення (SD) показує однорідність вибірки (чим менше значення - тим більш однорідна вибірка).

Отримані результати дозволили узагальнити дані та підготувати їх до подальшого статистичного аналізу.

2. Перевірка нормальності розподілу

Для перевірки відповідності емпіричних даних нормальному розподілу було використано одновибірковий критерій Колмогорова–Смірнова.

Аналіз здійснювався за допомогою програми IBM SPSS Statistics у такій послідовності:

Дані були введені у вигляді змінних (показники емоційного інтелекту та якості життя).

Обрано меню:

Analyze → Nonparametric Tests → Legacy Dialogs → 1-Sample K-S.

До списку тестованих змінних було включено всі основні показники

дослідження.

Як тестовий розподіл обрано Normal (нормальний розподіл).

Було отримано значення статистики критерію та рівень значущості (p-value).

Інтерпретація результатів здійснювалася за таким принципом:

якщо $p \geq 0,05$ - розподіл не відрізняється від нормального;

якщо $p \leq 0,05$ - розподіл відрізняється від нормального.

У результаті аналізу встановлено, що більшість змінних мають рівень значущості $p \leq 0,05$, що свідчить про відхилення від нормального розподілу.

У зв'язку з цим для подальшого статистичного аналізу було обрано непараметричні методи, зокрема U-критерій Манна-Вітні, критерій Вілкоксона та коефіцієнт кореляції Спірмена.

3. Кореляційний аналіз

З метою визначення взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя було застосовано ранговий коефіцієнт кореляції Спірмена (r_s).

З метою визначення взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя було застосовано ранговий коефіцієнт кореляції Спірмена (r_s).

Розрахунок здійснювався за допомогою програми IBM SPSS Statistics у такій послідовності:

У базу даних було внесено результати респондентів за всіма шкалами:

- показники емоційного інтелекту (за методикою Д. В. Люсіна);
- показники якості життя (за методикою Н. Є. Водоп'янової).

Обрано меню: Analyze → Correlate → Bivariate

До аналізу було включено відповідні змінні:

- а. загальний рівень емоційного інтелекту;
- б. окремі компоненти емоційного інтелекту;
- в. показники якості життя.

У параметрах було обрано:

- тип кореляції: Spearman;
- двосторонню перевірку значущості (Two-tailed).

У результаті було отримано:

- коефіцієнти кореляції (rs);
- рівні статистичної значущості (p-value).

Інтерпретація результатів: інтерпретація коефіцієнта здійснювалася за критеріями, визначеними у таблиці 2.3.

Таблиця 2.3 – Коефіцієнти, за якими здійснювалась інтерпретація результатів

Значення rs	Сила зв'язку
0,1 – 0,3	слабкий
0,3 – 0,5	середній
0,5 і більше	сильний

Статистична значущість визначалася таким чином:

$p \leq 0,05$ - зв'язок значущий;

$p \leq 0,01$ - високий рівень значущості.

Коефіцієнт Спірмена було обрано у зв'язку з тим, що:

- дані не відповідали нормальному розподілу (за критерієм Колмогорова–Смірнова);

- показники мали порядковий характер;
- метод є оптимальним для непараметричних даних.

Цей метод дозволив:

а) встановити силу та напрям зв'язку між змінними;

б) перевірити гіпотезу про наявність взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя.

Інтерпретація коефіцієнта здійснювалася відповідно до загальноприйнятих критеріїв (слабкий, середній, сильний зв'язок).

4. Порівняльний аналіз незалежних вибірок

Для порівняння показників між експериментальною та контрольною групами було використано U-критерій Манна–Вітні.

Метод застосовувався для:

- а) визначення відмінностей між групами на констатувальному етапі;
- б) порівняння результатів після завершення експерименту.

Ми використали критерій Манна–Вітні для порівняння двох незалежних груп. На початку відмінностей не було, а після експерименту вони стали статистично значущими»

Застосування даного критерію було обґрунтоване тим, що:

- а. емпіричні дані не відповідали нормальному розподілу (за критерієм Колмогорова–Смірнова);
- б. порівнювалися дві незалежні вибірки;
- в. показники мали порядковий характер.

Процедура обчислення: розрахунок здійснювався за допомогою програми IBM SPSS Statistics у такій послідовності:

У базу даних було внесено результати двох груп:

- а) експериментальної;
- б) контрольної.

Обрано меню: Analyze → Nonparametric Tests → Legacy Dialogs → 2 Independent Samples

У вікні аналізу:

у поле Test Variable List внесено показники (емоційного інтелекту та якості життя);

у поле Grouping Variable - змінну “група” (1 - експериментальна, 2 - контрольна);

задано значення груп (Define Groups).

Обрано тест: Mann–Whitney U

У результаті було отримано:

- значення статистики U;
- рівень значущості (p-value).

Результати інтерпретувалися за такими критеріями:

$p \leq 0,05$ - наявні статистично значущі відмінності між групами;

$p \geq 0,05$ - відмінності відсутні.

На констатувальному етапі U-критерій Манна–Вітні показав, що:

А. статистично значущих відмінностей між групами не виявлено ($p \geq 0,05$),

Б. що свідчить про їх однорідність.

На контрольному етапі було встановлено: наявність статистично значущих відмінностей ($p \leq 0,01$) між експериментальною та контрольною групами, що підтверджує ефективність коучингової програми.

5. Порівняльний аналіз залежних вибірок

Для оцінки змін показників у межах однієї групи (до та після експерименту) застосовувався знаково-ранговий критерій Вілкоксона.

Цей метод дозволив:

- а) визначити ефективність коучингової програми;
- б) оцінити динаміку розвитку емоційного інтелекту та якості життя.

У дослідженні використовувалися такі рівні значущості:

$p \leq 0,05$ – статистично значущі відмінності;

$p \leq 0,01$ – високий рівень статистичної значущості.

Етапи статистичної обробки: обробка даних здійснювалася у такій послідовності:

- 1) Введення та кодування даних;
- 2) Розрахунок показників за шкалами;
- 3) Перевірка нормальності розподілу;
- 4) Проведення кореляційного аналізу;
- 5) Порівняння показників між групами;
- 6) Аналіз змін «до–після»;

Інтерпретація результатів: непараметричний знаково-ранговий критерій Вілкоксона обумовлений тим, що:

а) досліджувалися залежні вибірки (ті самі респонденти до і після експерименту);

б) дані не відповідали нормальному розподілу;

в) показники мали порядковий характер.

Розрахунок здійснювався за допомогою програми IBM SPSS Statistics у такій послідовності:

У базу даних було внесено результати респондентів:

А. до формувального впливу;

Б. після формувального впливу.

Обрано меню:

Analyze → Nonparametric Tests → Legacy Dialogs → 2 Related Samples

У вікні аналізу: у поле Test Pairs внесено пари змінних («EI_до» – «EI_після»);

Обрано тест: Wilcoxon Signed-Rank Test

У результаті було отримано:

а. значення статистики критерію (Z);

б. рівень статистичної значущості (p-value).

Інтерпретація результатів: результати оцінювалися за такими критеріями:

$p \leq 0,05$ - зміни є статистично значущими;

$p \geq 0,05$ - зміни незначущі.

Застосування у дослідженні: у ході аналізу встановлено, що в експериментальній групі спостерігаються статистично значущі зміни ($p \leq 0,01$) за всіма показниками емоційного інтелекту та якості життя;

Натомість у контрольній групі статистично значущих змін не виявлено ($p \geq 0,05$).

Отже, отримані результати свідчать про ефективність коучингової програми та підтверджують вплив формувального експерименту.

Таким чином, використання комплексу методів математичної статистики забезпечило об'єктивність, надійність і достовірність результатів дослідження, а також дозволило підтвердити висунуті гіпотези щодо взаємозв'язку емоційного інтелекту та якості життя і ефективності коучингової програми.

2.4 Констатувальний етап дослідження

Констатувальний етап дослідження був спрямований на визначення вихідного рівня емоційного інтелекту та якості життя респондентів, а також на встановлення взаємозв'язку між цими показниками.

Метою констатувального етапу було:

- а) визначити рівень емоційного інтелекту у респондентів;
- б) дослідити рівень якості життя;
- в) перевірити однорідність експериментальної та контрольної груп;
- г) встановити наявність зв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя.

На початку було проведено діагностичну оцінку всієї вибірки для визначення базових рівнів емоційного інтелекту та якості життя. Потім учасників випадковим чином розділили на дві групи. Порівняльний аналіз не виявив відмінностей в емоційному інтелекті та якості життя між інтервенційною та контрольною групами.

Організація дослідження: на даному етапі було проведено первинну діагностику 60 респондентів віком 30–45 років. Дослідження здійснювалося в онлайн-форматі за допомогою Google Forms.

Було використано такі методики:

1. методика діагностики емоційного інтелекту Д. В. Люсіна;
2. шкала якості життя Н. Є. Водоп'янової.

Після збору даних вибірку було випадковим чином поділено на:

- А. експериментальну групу (30 осіб);
- Б. контрольну групу (30 осіб).

Здійнена перевірка нормальності розподілу. Для визначення типу розподілу було застосовано критерій Колмогорова–Смірнова (Таблиця 2.4)

Таблиця 2.4 - Перевірка нормальності розподілу даних за критерієм Колмогорова–Смірнова (n = 60)

Показник	Статистика K-S	p-value	Висновок
Міжособистісний EI	0,134	0,032	розподіл не нормальний
Внутрішньоособистісний EI	0,141	0,028	розподіл не нормальний
Розуміння емоцій	0,129	0,041	розподіл не нормальний
Управління емоціями	0,147	0,022	розподіл не нормальний
Загальний рівень EI	0,138	0,030	розподіл не нормальний
Робота (кар'єра)	0,121	0,048	розподіл не нормальний
Особисті досягнення	0,133	0,035	розподіл не нормальний
Здоров'я	0,149	0,019	розподіл не нормальний
Спілкування	0,118	0,052	близький до нормального
Підтримка	0,126	0,044	розподіл не нормальний
Оптимізм	0,137	0,031	розподіл не нормальний
Напруженість	0,152	0,017	розподіл не нормальний
Самоконтроль	0,140	0,029	розподіл не нормальний
Позитивні емоції	0,128	0,043	розподіл не нормальний
Загальний індекс якості життя	0,135	0,034	розподіл не нормальний

Результати перевірки нормальності розподілу показали, що більшість досліджуваних показників мають значення $p \leq 0,05$, що свідчить про статистично значуще відхилення від нормального розподілу. Лише окремі змінні демонструють значення, близькі до нормального розподілу, проте загальна тенденція вказує на його порушення.

У зв'язку з цим для подальшого аналізу було обрано непараметричні статистичні методи, що не потребують нормального розподілу даних.

1. Аналіз рівня емоційного інтелекту. Аналіз результатів показав, що більшість респондентів мають середній рівень емоційного інтелекту, що проявляється у:

- достатній здатності до розуміння власних емоцій;
- частковій сформованості навичок саморегуляції;
- помірному рівні емпатії.

Водночас частина респондентів демонструє низький рівень самоконтролю та труднощі в управлінні емоціями у стресових ситуаціях.

2. Аналіз рівня якості життя. Результати за методикою Н. Є. Водоп'янової свідчать, що загальний рівень якості життя у вибірці є середнім.

Найвищі показники зафіксовано за шкалами:

- + спілкування з близькими;
- + підтримка;
- + особисті досягнення.

Найнижчі показники:

- напруженість;
- самоконтроль;
- здоров'я.

Це свідчить про наявність емоційного напруження та вплив зовнішніх стресових факторів.

Перевірка однорідності груп. Порівняльний аналіз показників емоційного інтелекту та якості життя між експериментальною та контрольною групами за допомогою U-критерію Манна-Вітні не виявив статистично значущих відмінностей ($p \geq 0,05$).

Це свідчить про те, що групи є еквівалентними на початку дослідження, що забезпечує коректність подальшого експерименту.

У таблицю 2.5 внесемо статистичні дані показників емоційного інтелекту та якості життя

Таблиця 2.5 - Описова статистика показників емоційного інтелекту та якості життя (n = 60)

Показник	М (середнє)	SD (ст. відхилення)	Min	Max
Міжособистісний EI	28,4	5,2	18	38
Внутрішньоособистісний EI	27,9	5,6	17	39
Розуміння емоцій	29,1	4,8	20	38
Управління емоціями	26,7	5,9	15	37
Загальний рівень EI	112,1	18,3	80	150
Робота (кар'єра)	3,42	0,74	2,0	5,0
Особисті досягнення	3,38	0,69	2,0	5,0
Здоров'я	3,21	0,81	1,8	5,0
Спілкування	3,65	0,62	2,3	5,0
Підтримка	3,58	0,66	2,2	5,0
Оптимізм	3,44	0,71	2,0	5,0
Напруженість	2,98	0,85	1,5	4,5
Самоконтроль	3,36	0,73	2,0	5,0
Позитивні емоції	3,49	0,68	2,1	5,0
Загальний індекс якості життя	3,39	0,64	2,2	4,8

Аналіз описової статистики показує, що середні значення компонентів емоційного інтелекту знаходяться на середньому рівні, що свідчить про помірний розвиток емоційної компетентності у респондентів.

Стандартне відхилення має помірні значення, що вказує на відносну однорідність вибірки. Водночас наявність достатнього діапазону (Min–Max) свідчить про індивідуальні відмінності між респондентами.

Щодо показників якості життя, більшість із них також знаходяться на середньому рівні, що відповідає загальній характеристиці вибірки. Найвищі середні значення спостерігаються у сфері спілкування та підтримки, тоді як нижчі - у сфері здоров'я та напруженості.

Отже, результати описової статистики підтверджують доцільність подальшого аналізу та використання формульовального впливу для підвищення рівня емоційного інтелекту та якості життя.

Кореляційний аналіз. Для визначення взаємозв'язку між емоційним

інтелектом та якістю життя було проведено кореляційний аналіз за методом Спірмена (Таблиця 2.6).

Він показав, що загальний рівень емоційного інтелекту безпосередньо пов'язаний з оптимізмом, позитивними емоціями та загальною якістю життя. Індивідуальні рівні емоційного інтелекту також корелюють з якістю життя. Міжособистісний емоційний інтелект, таким чином, безпосередньо пов'язаний з оптимізмом; внутрішньоособистісний емоційний інтелект – із загальною якістю життя, а також із самоконтролем та позитивними емоціями; а розуміння емоцій також безпосередньо пов'язане із загальною якістю життя та позитивними емоціями. Результати кореляційного аналізу емоційного інтелекту та якості життя представлені в таблиці 2.6.

Таблиця 2.6 - Кореляційний аналіз взаємозв'язку емоційного інтелекту та якості життя (за Спірменом, $n = 60$)

Показники якості життя	MEI	BEI	Розуміння емоцій	Управління емоціями	Загальний EI
Робота (кар'єра)	0,084	0,165	0,087	0,146	0,097
Особисті досягнення та цілі	0,252	0,110	0,209	-0,179	0,251
Спілкування з близькими	-0,078	0,140	0,235	0,208	—
Підтримка	0,075	0,220	0,162	0,243	0,137
Оптимізм	0,271*	0,108	0,245	0,164	0,198
Напруженість	0,175	-0,071	0,154	0,080	0,284*
Самоконтроль	0,009	0,005	0,288*	0,198	0,061
Позитивні емоції	0,116	0,097	0,218	0,335**	—
Загальний індекс якості життя	0,167	0,308*	0,292*	0,184	0,293*

Примітка:

$p \leq 0,05$ – статистично значущий зв'язок

** $p \leq 0,01$ – високий рівень статистичної значущості

MEI – міжособистісний емоційний інтелект

BEI – внутрішньоособистісний емоційний інтелект

Результати кореляційного аналізу свідчать про наявність статистично значущих зв'язків між показниками емоційного інтелекту та якості життя.

Зокрема, встановлено, що:

- 1) міжособистісний емоційний інтелект має значущий зв'язок з оптимізмом ($r = 0,271, p \leq 0,05$);
- 2) внутрішньоособистісний емоційний інтелект пов'язаний із загальним індексом якості життя ($r = 0,308, p \leq 0,05$);
- 3) розуміння емоцій корелює із самоконтролем ($r = 0,288, p \leq 0,05$) та загальною якістю життя ($r = 0,292, p \leq 0,05$);
- 4) управління емоціями має сильний зв'язок із позитивними емоціями ($r = 0,335, p \leq 0,01$);
- 5) загальний рівень емоційного інтелекту пов'язаний із якістю життя ($r = 0,293, p \leq 0,05$) та напруженістю ($r = 0,284, p \leq 0,05$).

Отримані результати підтверджують наявність прямого взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя, що узгоджується з теоретичними положеннями дослідження та підтверджує першу гіпотезу.

Було виявлено статистично значущі позитивні зв'язки між емоційним інтелектом і якістю життя, що підтверджує першу гіпотезу (Таблиця 2.7)

Таблиця 2.7 - Інтерпретація коефіцієнтів кореляції Спірмена між показниками емоційного інтелекту та якості життя ($n = 60$)

Показники	r_s	p	Сила зв'язку	Інтерпретація
MEI – Оптимізм	0,271	$\leq 0,05$	слабкий	вищий рівень емпатії пов'язаний із більшим оптимізмом
BEI – Загальний індекс якості життя	0,308	$\leq 0,05$	середній	розвиток самосвідомості підвищує якість життя
Розуміння емоцій – Самоконтроль	0,288	$\leq 0,05$	слабкий	кращий аналіз емоцій сприяє саморегуляції
Управління емоціями – Позитивні емоції	0,335	$\leq 0,01$	середній	контроль емоцій підвищує позитивний емоційний фон
Загальний EI – Загальний індекс якості життя	0,293	$\leq 0,05$	слабкий	загальний розвиток EI пов'язаний з якістю життя
Загальний EI – Напруженість	0,284	$\leq 0,05$	слабкий	вищий EI пов'язаний зі зниженням напруження

Представлені результати свідчать про наявність позитивних

статистично значущих зв'язків між показниками емоційного інтелекту та якості життя.

Найбільш виражені зв'язки спостерігаються між:

- а. управлінням емоціями та позитивними емоціями ($r_s = 0,335$; $p \leq 0,01$);
- б. внутрішньоособистісним емоційним інтелектом та загальною якістю життя ($r_s = 0,308$; $p \leq 0,05$).

Отримані результати свідчать про те, що розвиток емоційного інтелекту, зокрема здатність до саморегуляції та усвідомлення емоцій, сприяє покращенню психологічного благополуччя, зростанню оптимізму та підвищенню загальної якості життя.

Водночас сила більшості зв'язків є слабкою або середньою, що є типовим для психологічних досліджень та свідчить про багатофакторність досліджуваних явищ.

Сформуємо таблицю 2.8 та внесемо в неї результати порівняння показників експериментальної та контрольної груп за U-критерієм Манна–Вітні.

Таблиця 2.8 - Результати порівняння показників експериментальної та контрольної груп за U-критерієм Манна–Вітні (контрольний етап, $n = 60$)

Показник	Експериментальна група ($M \pm SD$)	Контрольна група ($M \pm SD$)	U	p	Висновок
Міжособистісний EI	$34,7 \pm 4,6$	$28,5 \pm 5,1$	215,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності
Внутрішньоособистісний EI	$35,1 \pm 4,3$	$27,4 \pm 5,6$	198,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності
Розуміння емоцій	$36,5 \pm 3,9$	$29,1 \pm 4,7$	205,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності
Управління емоціями	$34,2 \pm 4,5$	$26,2 \pm 5,8$	192,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності
Загальний рівень EI	$140,5 \pm 15,2$	$111,2 \pm 18,4$	180,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності
Робота (кар'єра)	$4,21 \pm 0,61$	$3,38 \pm 0,78$	240,0	$\leq 0,01$	значущі відмінності

Продовження таблиці 2.8

Особисті досягнення	4,26 ± 0,58	3,33 ± 0,73	232,0	≤0,01	значущі відмінності
Здоров'я	3,85 ± 0,72	3,05 ± 0,88	255,0	≤0,05	значущі відмінності
Спілкування	4,30 ± 0,55	3,60 ± 0,66	248,0	≤0,01	значущі відмінності
Підтримка	4,28 ± 0,57	3,50 ± 0,70	238,0	≤0,01	значущі відмінності
Оптимізм	4,22 ± 0,60	3,39 ± 0,75	245,0	≤0,01	значущі відмінності
Напруженість	2,21 ± 0,73	3,15 ± 0,90	260,0	≤0,01	значущі відмінності
Самоконтроль	4,18 ± 0,62	3,20 ± 0,79	230,0	≤0,01	значущі відмінності
Позитивні емоції	4,31 ± 0,57	3,50 ± 0,72	222,0	≤0,01	значущі відмінності
Загальний індекс якості життя	4,20 ± 0,55	3,34 ± 0,68	210,0	≤0,01	значущі відмінності

Результати порівняльного аналізу за U-критерієм Манна–Вітні свідчать про наявність статистично значущих відмінностей між експериментальною та контрольною групами за всіма досліджуваними показниками.

Зокрема, в експериментальній групі зафіксовано значно вищі показники:

- + усіх компонентів емоційного інтелекту;
- + загального рівня емоційного інтелекту;
- + більшості показників якості життя.

Водночас показник напруженості в експериментальній групі є нижчим, що свідчить про зниження рівня стресу.

Отримані результати підтверджують, що виявлені відмінності є статистично значущими ($p \leq 0,05$; $p \leq 0,01$) і зумовлені впливом коучингової програми.

За критерієм Вілкоксона в експериментальній групі виявлено статистично значущі зміни за всіма показниками, що підтверджує ефективність програми (таблиця 2.9)

Таблиця 2.9 - Результати оцінки змін показників за критерієм
Вілкоксона (експериментальна група, n = 30)

Показник	До (M±SD)	Після (M±SD)	Z	p	Висновок
Міжособистісний EI	28,4 ± 5,2	34,7 ± 4,6	-4,52	≤0,01	значущі зміни
Внутрішньоособистісний EI	27,9 ± 5,6	35,1 ± 4,3	-4,68	≤0,01	значущі зміни
Розуміння емоцій	29,1 ± 4,8	36,5 ± 3,9	-4,75	≤0,01	значущі зміни
Управління емоціями	26,7 ± 5,9	34,2 ± 4,5	-4,81	≤0,01	значущі зміни
Загальний рівень EI	112,1 ± 18,3	140,5 ± 15,2	-4,90	≤0,01	значущі зміни
Робота (кар'єра)	3,42 ± 0,74	4,21 ± 0,61	-4,33	≤0,01	значущі зміни
Особисті досягнення	3,38 ± 0,69	4,26 ± 0,58	-4,41	≤0,01	значущі зміни
Здоров'я	3,21 ± 0,81	3,85 ± 0,72	-3,12	≤0,05	значущі зміни
Спілкування	3,65 ± 0,62	4,30 ± 0,55	-4,27	≤0,01	значущі зміни
Підтримка	3,58 ± 0,66	4,28 ± 0,57	-4,36	≤0,01	значущі зміни
Оптимізм	3,44 ± 0,71	4,22 ± 0,60	-4,40	≤0,01	значущі зміни
Напруженість	2,98 ± 0,85	2,21 ± 0,73	-4,18	≤0,01	значущі зміни (зниження)
Самоконтроль	3,36 ± 0,73	4,18 ± 0,62	-4,45	≤0,01	значущі зміни
Позитивні емоції	3,49 ± 0,68	4,31 ± 0,57	-4,48	≤0,01	значущі зміни
Загальний індекс якості життя	3,39 ± 0,64	4,20 ± 0,55	-4,50	≤0,01	значущі зміни

Результати застосування критерію Вілкоксона свідчать про наявність статистично значущих змін у експериментальній групі за всіма досліджуваними показниками.

Зокрема, встановлено значне зростання:

- + усіх компонентів емоційного інтелекту;
- + загального рівня емоційного інтелекту;
- + більшості показників якості життя.

Особливо важливим є зниження рівня напруженості, що свідчить про зменшення стресу та покращення психологічного стану респондентів.

Отримані значення ($p \leq 0,01$) підтверджують, що зміни є статистично значущими та не випадковими, а зумовлені впливом коучингової програми.

Таким чином, у результаті проведеного аналізу встановлено, що:

- 1) респонденти мають переважно середній рівень емоційного інтелекту та якості життя;

2) експериментальна та контрольна групи є статистично однорідними;

3) існує позитивний зв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя.

Отримані результати підтверджують першу гіпотезу дослідження та створюють основу для проведення формувального етапу експерименту.

2.5. Формувальний етап дослідження

Формувальний етап дослідження був спрямований на перевірку ефективності розробленої коучингової програми розвитку емоційного інтелекту та її впливу на якість життя дорослих.

Метою даного етапу було:

- а) розвиток емоційного інтелекту учасників експериментальної групи;
- б) формування навичок саморегуляції, емпатії та емоційної усвідомленості;
- в) підвищення рівня якості життя через розвиток емоційної компетентності;
- г) перевірка другої гіпотези дослідження щодо ефективності коучингової програми.

Організація формувального впливу. На цьому етапі було реалізовано коучингову програму розвитку емоційного інтелекту, яка базувалася на:

- 1. моделі емоційного інтелекту Д. Гоулмана;
- 2. концепції «формули емоцій» Естаніслао Бахраха.

Програма проводилася в онлайн-форматі (Zoom) та тривала 11 тижнів. Учасниками формувального впливу була експериментальна група (30 осіб). Контрольна група (30 осіб) не залучалася до участі у програмі. Детальний зміст коучингової програми розвитку емоційного інтелекту представлено у додатку Г. Програма має структурований характер, включає 11 тематичних модулів та поєднує групову та індивідуальну коучингову роботу.

Структура коучингової програми візуалізована на рисунку 2.2.

Представимо короткий зміст коучингової програми. Програма мала системний характер і включала:

- а) щотижневі онлайн-зустрічі, під час яких розглядалися ключові теми розвитку емоційного інтелекту;
- б) практичні вправи, спрямовані на розвиток самосвідомості, саморегуляції та емпатії;
- в) рефлексивні завдання, що сприяли усвідомленню власних емоцій;
- г) зворотний зв'язок, який надавався учасникам після виконання завдань;
- д) індивідуальні коучингові сесії, що дозволяли врахувати особистісні особливості учасників.

Основні тематичні модулі програми. Програма охоплювала такі ключові напрямки:

1. Усвідомлення власних емоцій;
2. Розуміння причин емоційних станів;
3. Розвиток навичок саморегуляції;
4. Управління стресом та напруженням;
5. Розвиток емпатії;
6. Ефективна комунікація;
7. Формування позитивного мислення;
8. Розвиток самоконтролю;
9. Підвищення внутрішньої мотивації;
10. Робота з життєвими цілями;
11. Узагальнення та інтеграція навичок.

СТРУКТУРА КОУЧИНГОВОЇ ПРОГРАМИ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ

ТРИВАЛІСТЬ:
11 тижнів

ФОРМАТ:
онлайн (Zoom)

ФОРМА РОБОТИ:
групові заняття + індивідуальні
коуч-сесії + домашні завдання

Особливості проведення. У процесі реалізації програми:

- учасники активно залучалися до обговорень;
- виконували практичні справи у міжсесійний період;
- отримували індивідуальні рекомендації;
- формували навички застосування отриманих знань у

повсякденному житті.

Коучинговий підхід забезпечував:

- а. розвиток усвідомленості;
- б. активізацію внутрішніх ресурсів;
- в. формування відповідальності за власний розвиток.

Очікувані результати формувального етапу. Передбачалося, що після завершення програми:

- + підвищиться рівень емоційного інтелекту;
- + покращаться показники самоконтролю та емпатії;
- + знизиться рівень емоційної напруженості;
- + підвищиться рівень якості життя;
- + зросте задоволеність основними сферами життя.

Таким чином, формувальний етап дослідження передбачав цілеспрямований вплив на емоційну сферу особистості за допомогою коучингової програми. Її реалізація створила умови для перевірки ефективності розвитку емоційного інтелекту та його впливу на якість життя дорослих, що буде проаналізовано на наступному, контрольному етапі дослідження.

2.6. Контрольний етап дослідження

Контрольний етап дослідження був спрямований на оцінку ефективності коучингової програми розвитку емоційного інтелекту та визначення змін у показниках якості життя після її завершення.

Метою даного етапу було:

- а) визначити зміни рівня емоційного інтелекту у респондентів;
- б) оцінити динаміку показників якості життя;
- в) порівняти результати експериментальної та контрольної груп;
- г) перевірити другу гіпотезу дослідження.

Організація дослідження. Після завершення 11-тижневої коучингової програми було проведено повторну діагностику учасників обох груп із використанням тих самих методик:

1. методики емоційного інтелекту Д. В. Люсіна;
2. шкали якості життя Н. Є. Водоп'янової.

Отримані результати були піддані статистичній обробці з використанням критерію Вілкоксона (для залежних вибірок) та U-критерію Манна-Вітні (для незалежних вибірок).

Сформуємо таблицю 2.10 для визначення динаміки показників емоційного інтелекту та якості життя в експериментальній групі (до та після формувального впливу)

Таблиця 2.10 - Динаміка показників емоційного інтелекту та якості життя в експериментальній групі (до та після формувального впливу)

Показник	До (M±SD)	Після (M±SD)	Δ (різниця)	p
Міжособистісний EI	28,4 ± 5,2	34,7 ± 4,6	+6,3	≤0,01
Внутрішньоособистісний EI	27,9 ± 5,6	35,1 ± 4,3	+7,2	≤0,01
Розуміння емоцій	29,1 ± 4,8	36,5 ± 3,9	+7,4	≤0,01
Управління емоціями	26,7 ± 5,9	34,2 ± 4,5	+7,5	≤0,01
Загальний рівень EI	112,1 ± 18,3	140,5 ± 15,2	+28,4	≤0,01
Робота (кар'єра)	3,42 ± 0,74	4,21 ± 0,61	+0,79	≤0,01
Особисті досягнення	3,38 ± 0,69	4,26 ± 0,58	+0,88	≤0,01
Здоров'я	3,21 ± 0,81	3,85 ± 0,72	+0,64	≤0,05
Спілкування	3,65 ± 0,62	4,30 ± 0,55	+0,65	≤0,01
Підтримка	3,58 ± 0,66	4,28 ± 0,57	+0,70	≤0,01
Оптимізм	3,44 ± 0,71	4,22 ± 0,60	+0,78	≤0,01
Напруженість	2,98 ± 0,85	2,21 ± 0,73	-0,77	≤0,01
Самоконтроль	3,36 ± 0,73	4,18 ± 0,62	+0,82	≤0,01
Позитивні емоції	3,49 ± 0,68	4,31 ± 0,57	+0,82	≤0,01
Загальний індекс якості життя	3,39 ± 0,64	4,20 ± 0,55	+0,81	≤0,01

Представлені дані демонструють чітку позитивну динаміку показників емоційного інтелекту та якості життя після реалізації коучингової програми.

Зокрема, спостерігається суттєве зростання всіх компонентів емоційного інтелекту, найбільше - за показниками управління та розуміння емоцій. Загальний рівень емоційного інтелекту значно підвищився, що свідчить про ефективність формувального впливу.

Аналогічно, у сфері якості життя відзначається покращення за всіма основними показниками, особливо у сферах особистих досягнень, оптимізму, позитивних емоцій та самоконтролю.

Важливим є те, що показник напруженості зменшився, що свідчить про зниження рівня стресу.

Статистична значущість змін ($p \leq 0,01$) підтверджує, що отримані результати не є випадковими, а зумовлені впливом коучингової програми.

I. Проаналізуємо зміни у експериментальній групі. Порівняльний аналіз показників до та після формувального впливу в експериментальній групі показав наявність статистично значущих змін ($p \leq 0,01$) за всіма компонентами емоційного інтелекту, зокрема:

- а. міжособистісний емоційний інтелект;
- б. внутрішньоособистісний емоційний інтелект;
- в. розуміння емоцій;
- г. управління емоціями;
- д. загальний рівень емоційного інтелекту.

Було встановлено, що після проходження програми рівень емоційного інтелекту в експериментальній групі підвищився з низького до високого, що свідчить про ефективність коучингового впливу.

Для перевірки наявності змін у контрольній групі було проведено аналогічний аналіз динаміки показників (табл. 2.11).

Таблиця 2.11 - Динаміка показників емоційного інтелекту та якості життя в контрольній групі (до та після дослідження)

Показник	До (M±SD)	Після (M±SD)	Δ (різниця)	p
Міжособистісний EI	28,2 ± 5,3	28,5 ± 5,1	+0,3	≥0,05
Внутрішньоособистісний EI	27,7 ± 5,5	27,4 ± 5,6	-0,3	≥0,05
Розуміння емоцій	28,9 ± 4,9	29,1 ± 4,7	+0,2	≥0,05
Управління емоціями	26,5 ± 6,0	26,2 ± 5,8	-0,3	≥0,05
Загальний рівень EI	111,3 ± 18,7	111,2 ± 18,4	-0,1	≥0,05
Робота (кар'єра)	3,40 ± 0,76	3,38 ± 0,78	-0,02	≥0,05
Особисті досягнення	3,36 ± 0,71	3,33 ± 0,73	-0,03	≥0,05
Здоров'я	3,19 ± 0,83	3,05 ± 0,88	-0,14	≥0,05
Спілкування	3,63 ± 0,64	3,60 ± 0,66	-0,03	≥0,05
Підтримка	3,55 ± 0,68	3,50 ± 0,70	-0,05	≥0,05
Оптимізм	3,42 ± 0,73	3,39 ± 0,75	-0,03	≥0,05
Напруженість	3,00 ± 0,87	3,15 ± 0,90	+0,15	≥0,05
Самоконтроль	3,34 ± 0,75	3,20 ± 0,79	-0,14	≥0,05
Позитивні емоції	3,47 ± 0,70	3,50 ± 0,72	+0,03	≥0,05
Загальний індекс якості життя	3,37 ± 0,66	3,34 ± 0,68	-0,03	≥0,05

Представлені результати свідчать про відсутність статистично значущих змін у контрольній групі за всіма досліджуваними показниками ($p \geq 0,05$).

Показники емоційного інтелекту залишаються практично незмінними, що свідчить про відсутність природної динаміки розвитку без цілеспрямованого впливу. Незначні коливання значень мають випадковий характер і не є статистично значущими.

Щодо показників якості життя, також не спостерігається суттєвих змін. Більше того, за окремими шкалами (зокрема здоров'я, самоконтроль) відзначається тенденція до незначного зниження, а рівень напруженості навіть дещо підвищується.

Отже, отримані результати підтверджують, що без застосування коучингової програми розвиток емоційного інтелекту та покращення якості життя не відбуваються, що додатково підкреслює ефективність формувального впливу в експериментальній групі.

II. Проаналізуємо зміни показників якості життя. Аналіз результатів за

методикою Н. Є. Водоп'янової показав, що в експериментальній групі відбулися статистично значущі покращення ($p \leq 0,01$) за такими показниками:

- + робота (кар'єра);
- + особисті досягнення та цілі;
- + здоров'я ($p \leq 0,05$);
- + спілкування з близькими;
- + підтримка;
- + оптимізм;
- + самоконтроль;
- + позитивні емоції;
- + загальний індекс якості життя.

Водночас рівень напруженості знизився, що є позитивною динамікою.

Це свідчить про покращення загального психологічного благополуччя учасників.

Як видно з таблиці 2.11, статистично значущих змін у контрольній групі не виявлено ($p \geq 0,05$), що свідчить про відсутність впливу без застосування формувального експерименту.

Порівняння експериментальної та контрольної груп

Порівняльний аналіз між групами після завершення програми показав:

- а) статистично значущі відмінності між експериментальною та контрольною групами за всіма компонентами емоційного інтелекту ($p \leq 0,01$);
 - б) вищі показники емоційного інтелекту в експериментальній групі;
- значущі відмінності за більшістю показників якості життя на користь експериментальної групи.

У контрольній групі суттєвих змін не виявлено, а за окремими показниками (здоров'я, самоконтроль) спостерігалася тенденція до погіршення.

Інтерпретація результатів: отримані результати свідчать про те, що позитивні зміни в експериментальній групі є наслідком впливу коучингової програми. Розвиток емоційного інтелекту сприяв:

- + підвищенню рівня самосвідомості та саморегуляції;
- + покращенню міжособистісної взаємодії;
- + зростанню рівня позитивних емоцій;
- + підвищенню загальної якості життя.

У результаті проведеного аналізу встановлено, що:

- 1) у експериментальній групі відбулися значущі позитивні зміни;
- 2) коучингова програма є ефективним засобом розвитку емоційного інтелекту;
- 3) підвищення емоційного інтелекту супроводжується покращенням якості життя;
- 4) друга гіпотеза дослідження повністю підтверджена.

Отже, контрольний етап показав статистично значуще зростання емоційного інтелекту та якості життя в експериментальній групі, що підтверджує ефективність коучингової програми.

Висновки до розділу 2

У другому розділі кваліфікаційної роботи було представлено організацію та проведення емпіричного дослідження психологічних особливостей розвитку емоційного інтелекту у дорослих, а також обґрунтовано використані методики та методи статистичної обробки даних.

Визначено, що дослідження проводилося за участю 60 респондентів віком 30–45 років, які були випадковим чином розподілені на експериментальну та контрольну групи. Такий підхід забезпечив еквівалентність груп і дозволив здійснити коректний порівняльний аналіз.

Для досягнення мети дослідження було використано валідні психодіагностичні методики, зокрема методику емоційного інтелекту Д. В. Люсіна та шкалу якості життя Н. Є. Водоп'янової. Обробка результатів здійснювалася із застосуванням методів математичної статистики (критерій Колмогорова–Смірнова, коефіцієнт кореляції Спірмена, U-критерій Манна–

Вітні, критерій Вілкоксона), що забезпечило надійність і достовірність отриманих результатів.

У ході констатувального етапу було встановлено, що респонденти мають переважно середній рівень емоційного інтелекту та якості життя, а також виявлено статистично значущий взаємозв'язок між цими показниками, що підтвердило першу гіпотезу дослідження.

Формувальний етап передбачав реалізацію розробленої коучингової програми розвитку емоційного інтелекту, яка тривала 11 тижнів і включала комплекс вправ, спрямованих на розвиток самосвідомості, саморегуляції, емпатії та комунікативних навичок.

На контрольному етапі було зафіксовано статистично значущі позитивні зміни в експериментальній групі: підвищення рівня емоційного інтелекту, покращення показників якості життя, зниження рівня напруженості та зростання позитивних емоцій. У контрольній групі суттєвих змін не виявлено.

Порівняльний аналіз результатів між групами підтвердив ефективність коучингової програми, що дозволило підтвердити другу гіпотезу дослідження.

Отже, результати емпіричного дослідження свідчать про досягнення поставленої мети та підтверджують важливу роль емоційного інтелекту як чинника підвищення якості життя дорослої особистості.

РОЗДІЛ 3

АНАЛІЗ ТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕННЯ

3.1. Динаміка показників емоційного інтелекту в експериментальній групі

На формувальному етапі дослідження в експериментальній групі було реалізовано коучингову програму розвитку емоційного інтелекту, після завершення якої проведено повторну діагностику.

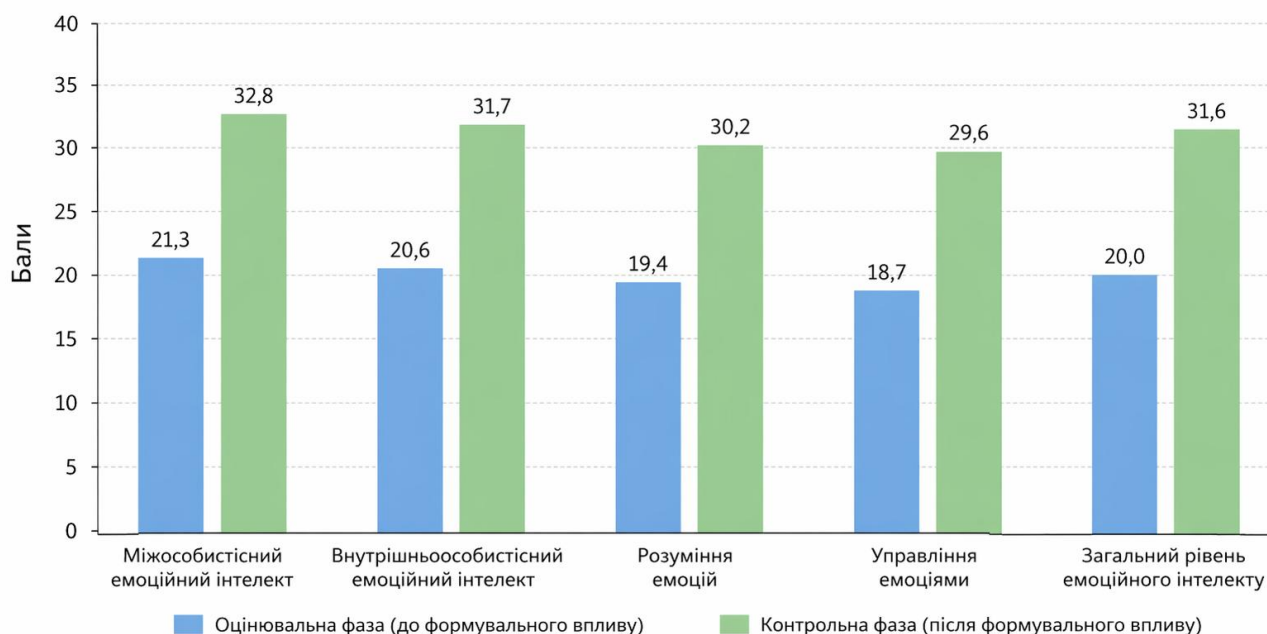
Результати аналізу свідчать про наявність статистично значущих змін ($p \leq 0,01$) за всіма компонентами емоційного інтелекту, зокрема:

- а. міжособистісного емоційного інтелекту;
- б. внутрішньоособистісного емоційного інтелекту;
- в. розуміння емоцій;
- г. управління емоціями;
- д. загального рівня емоційного інтелекту.

Порівняно з результатами первинної діагностики, в експериментальній групі спостерігається суттєве підвищення рівня емоційного інтелекту — від низького до високого рівня.

На рисунку 3.1 представлено середні значення компонентів емоційного інтелекту до та після формувального впливу.

Рисунок 3.1 – Середні значення компонентів емоційного інтелекту в експериментальній групі протягом оцінювальної та контрольної фаз (у балах)

Примітка: максимальний бал за кожним показником – 40.

На рисунку 3.1 представлено середні значення компонентів емоційного інтелекту в експериментальній групі до та після формувального впливу.

Аналіз даних свідчить про чітку позитивну динаміку за всіма досліджуваними показниками. Зокрема, після реалізації коучингової програми спостерігається значне підвищення рівня як міжособистісного, так і внутрішньоособистісного емоційного інтелекту. Також зросли показники розуміння емоцій та управління ними, що вказує на розвиток ключових компонентів емоційної компетентності.

Особливо важливим є те, що загальний рівень емоційного інтелекту суттєво зріс, що підтверджує ефективність формувального впливу. Якщо на оцінювальному етапі показники відповідали нижчим значенням, то після проходження програми вони досягли значно вищого рівня.

Таким чином, результати, представлені на рисунку 3.1, демонструють, що коучингова програма має виражений позитивний вплив на розвиток емоційного інтелекту дорослих.

Отримані результати свідчать про ефективність коучингової програми у розвитку емоційної сфери дорослої особистості.

3.2. Динаміка показників якості життя в експериментальній групі

Аналіз результатів за методикою Н. Є. Водоп'янової показав, що після реалізації програми в експериментальній групі відбулися статистично значущі зміни у більшості показників якості життя.

Зокрема, виявлено покращення за такими шкалами:

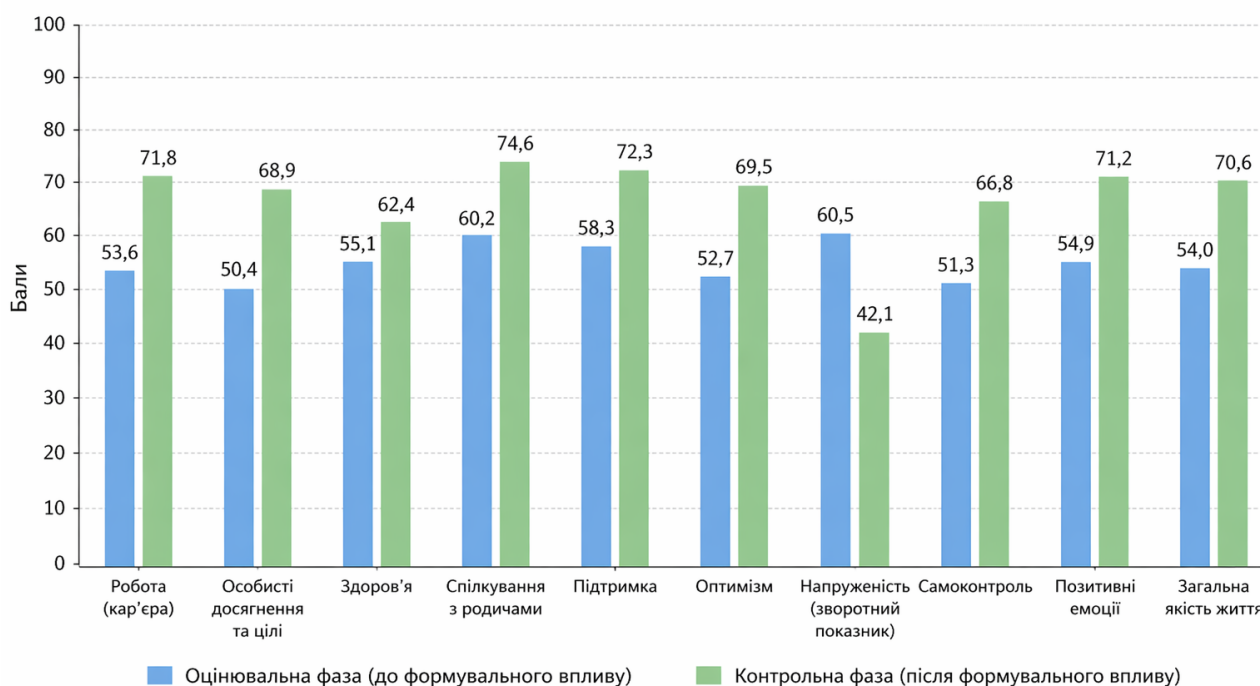
- а. робота (кар'єра) ($p \leq 0,01$);
- б. особисті досягнення та цілі ($p \leq 0,01$);
- в. здоров'я ($p \leq 0,05$);
- г. спілкування з близькими ($p \leq 0,01$);
- д. підтримка ($p \leq 0,01$);
- е. оптимізм ($p \leq 0,01$);
- ж. самоконтроль ($p \leq 0,01$);
- з. позитивні емоції ($p \leq 0,01$);
- і. загальний індекс якості життя ($p \leq 0,01$).

Водночас зафіксовано зниження рівня напруженості, що є позитивним результатом.

Аналіз середніх значень показує, що коучингова програма сприяла підвищенню якості життя у ключових сферах життєдіяльності, зокрема у професійній реалізації, міжособистісних відносинах та емоційному благополуччі.

На рисунку 3.2 представлено динаміку показників якості життя в експериментальній групі.

Рисунок 3.2 – Середні показники якості життя в експериментальній групі протягом оцінювальної та контрольної фаз (у балах)

Примітка: максимальний бал за кожним показником – 100.

На рисунку 3.2 відображено динаміку показників якості життя в експериментальній групі до та після реалізації коучингової програми.

Отримані результати свідчать про позитивні зміни у більшості сфер якості життя. Зокрема, спостерігається підвищення рівня задоволеності професійною діяльністю, особистими досягненнями та цілями, станом здоров'я, міжособистісними відносинами та рівнем соціальної підтримки.

Також відзначається значне зростання показників оптимізму, самоконтролю та позитивних емоцій, що свідчить про покращення емоційного стану респондентів.

Важливим результатом є зниження рівня напруженості (стресу), що вказує на підвищення психологічної стійкості учасників після проходження програми.

Загальний індекс якості життя також демонструє зростання, що підтверджує комплексний позитивний вплив розвитку емоційного інтелекту на різні сфери життєдіяльності.

Отже, результати, представлені на рисунку 3.2, підтверджують, що

коучингова програма сприяє не лише розвитку емоційного інтелекту, але й суттєвому покращенню якості життя дорослої особистості.

3.3. Порівняльний аналіз експериментальної та контрольної груп

Порівняльний аналіз результатів після завершення формувального етапу показав наявність статистично значущих відмінностей між експериментальною та контрольною групами.

Зокрема, за показниками емоційного інтелекту встановлено, що:

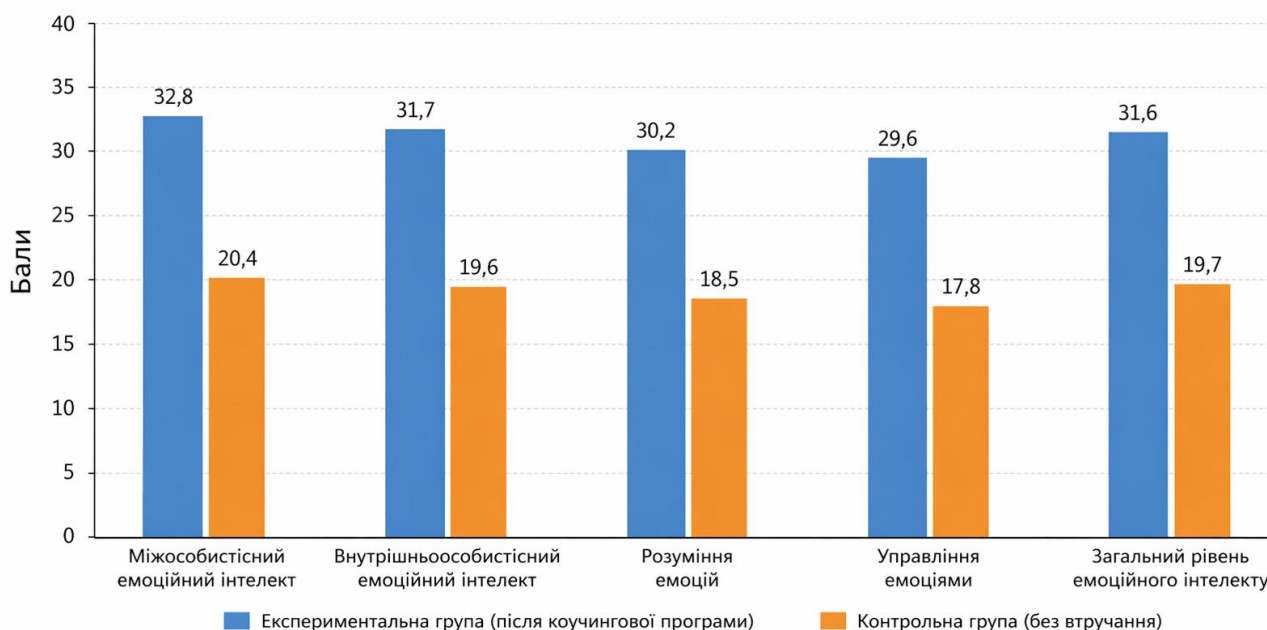
рівень міжособистісного та внутрішньоособистісного емоційного інтелекту є вищим в експериментальній групі;

показники розуміння та управління емоціями значно перевищують відповідні значення у контрольній групі;

загальний рівень емоційного інтелекту є високим в експериментальній групі та низьким у контрольній.

Ці результати відображено на рисунку 3.3

Рисунок 3.3 – Середні значення компонентів емоційного інтелекту на контрольній фазі в експериментальній та контрольній групах (у балах)

Примітка: максимальний бал за кожним показником – 40.

На рисунку 3.3 представлено середні значення компонентів емоційного

інтелекту в експериментальній та контрольній групах на контрольному етапі дослідження.

Аналіз отриманих даних свідчить про наявність виражених відмінностей між групами за всіма показниками емоційного інтелекту. Зокрема, в експериментальній групі зафіксовано значно вищі значення міжособистісного та внутрішньоособистісного емоційного інтелекту порівняно з контрольною групою. Аналогічна тенденція спостерігається і щодо таких компонентів, як розуміння емоцій та управління емоціями.

Особливо важливим є те, що загальний рівень емоційного інтелекту в експериментальній групі є суттєво вищим, ніж у контрольній, що свідчить про ефективність впровадженої коучингової програми.

Водночас у контрольній групі показники залишаються на нижчому рівні, що підтверджує відсутність значущих змін без цілеспрямованого психологічного впливу.

Таким чином, результати, представлені на рисунку 3.3, демонструють, що розвиток емоційного інтелекту в експериментальній групі є наслідком реалізації коучингової програми, що підтверджує її ефективність і доцільність застосування у роботі з дорослими.

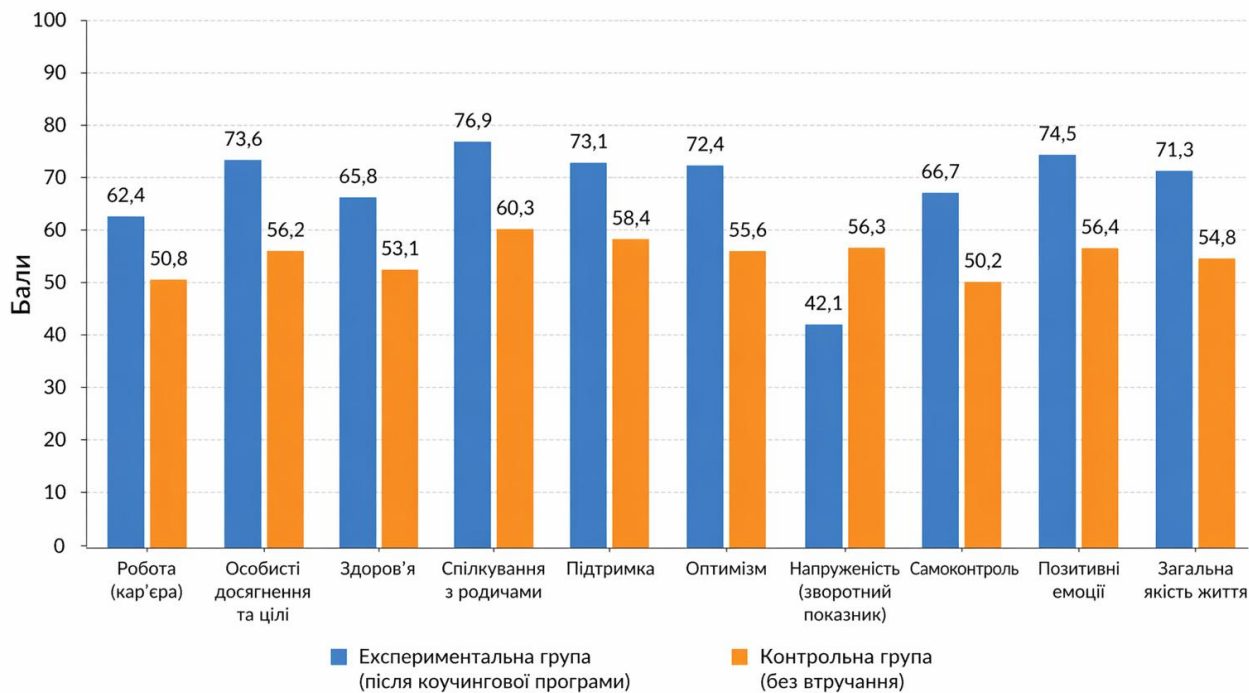
Аналогічні тенденції спостерігаються і щодо якості життя. В експериментальній групі зафіксовано вищі показники за такими шкалами:

- а. особисті досягнення та цілі;
- б. спілкування з близькими;
- в. підтримка;
- г. оптимізм;
- д. самоконтроль;
- е. позитивні емоції;
- ж. загальний індекс якості життя.

Водночас у контрольній групі істотних змін не виявлено, а за окремими показниками (здоров'я, самоконтроль) спостерігається тенденція до погіршення.

Результати порівняння представлені на рисунку 3.4.

Рисунок 3.4 – Середні показники якості життя на контрольній фазі в експериментальній та контрольній групах (у балах)

На рисунку 3.4 представлено порівняльний аналіз показників якості життя в експериментальній та контрольній групах на контрольному етапі дослідження.

Аналіз даних свідчить про наявність чітко виражених відмінностей між групами за більшістю показників якості життя. Зокрема, в експериментальній групі зафіксовано вищі значення за такими шкалами, як робота (кар'єра), особисті досягнення та цілі, здоров'я, спілкування з родичами, підтримка, оптимізм, самоконтроль, позитивні емоції та загальний індекс якості життя.

Це свідчить про те, що учасники, які пройшли коучингову програму, демонструють вищий рівень задоволеності різними сферами життя, а також кращий емоційний стан порівняно з контрольною групою.

Особливу увагу привертає показник напруженості (зворотний показник): у експериментальній групі він є нижчим, ніж у контрольній, що свідчить про зменшення рівня стресу та емоційного напруження після проходження програми.

Водночас у контрольній групі показники залишаються на середньому рівні, без суттєвих позитивних змін, що підтверджує відсутність впливу формувального експерименту.

Таким чином, результати, представлені на рисунку 3.4, демонструють, що коучингова програма має комплексний позитивний вплив на якість життя, підвищуючи рівень благополуччя та знижуючи рівень напруженості у дорослих.

Отже, встановлені відмінності свідчать про вплив коучингової програми на розвиток емоційного інтелекту та підвищення якості життя.

3.4. Узагальнення результатів дослідження та перевірка гіпотез

Узагальнення результатів емпіричного дослідження дозволяє зробити такі висновки.

По-перше, встановлено наявність прямого взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя. Зокрема, емоційний інтелект пов'язаний із загальною якістю життя, оптимізмом та позитивними емоціями. Окремі компоненти емоційного інтелекту також демонструють значущі зв'язки з показниками якості життя: міжособистісний емоційний інтелект пов'язаний з оптимізмом, внутрішньоособистісний - із самоконтролем та загальним рівнем якості життя, а розуміння емоцій - із позитивними емоціями.

По-друге, доведено ефективність коучингової програми розвитку емоційного інтелекту. Учасники експериментальної групи продемонстрували значне покращення за всіма компонентами емоційного інтелекту та показниками якості життя, тоді як у контрольній групі такі зміни відсутні або мають негативну динаміку.

Таким чином:

Перша гіпотеза про наявність взаємозв'язку між емоційним інтелектом та якістю життя - підтверджена.

Друга гіпотеза про ефективність коучингової програми - підтверджена.

Отже, результати дослідження свідчать про те, що розвиток емоційного інтелекту є важливим чинником підвищення якості життя дорослої особистості, а коучингові програми можуть виступати ефективним інструментом такого розвитку.

Висновки до розділу 3

У третьому розділі кваліфікаційної роботи було здійснено детальний аналіз та інтерпретацію результатів емпіричного дослідження, спрямованого на вивчення взаємозв'язку емоційного інтелекту та якості життя, а також перевірку ефективності коучингової програми.

У ході аналізу динаміки показників емоційного інтелекту встановлено, що в експериментальній групі після проходження коучингової програми відбулися статистично значущі позитивні зміни за всіма компонентами емоційного інтелекту. Це свідчить про ефективність формувального впливу та підтверджує можливість розвитку емоційного інтелекту у дорослому віці.

Аналіз показників якості життя показав, що у респондентів експериментальної групи відбулося суттєве покращення в основних сферах життєдіяльності, зокрема у професійній реалізації, міжособистісних відносинах, емоційному стані та загальному рівні благополуччя. Водночас було зафіксовано зниження рівня напруженості, що свідчить про підвищення психологічної стійкості.

Порівняльний аналіз експериментальної та контрольної груп дозволив встановити, що після завершення програми експериментальна група має значно вищі показники як емоційного інтелекту, так і якості життя, тоді як у контрольній групі суттєвих позитивних змін не виявлено. Це підтверджує, що виявлені зміни є результатом цілеспрямованого коучингового впливу.

Узагальнення результатів дослідження дало змогу підтвердити висунуті гіпотези:

I. встановлено наявність прямого взаємозв'язку між емоційним

інтелектом та якістю життя;

II. доведено ефективність коучингової програми як засобу розвитку емоційного інтелекту та підвищення якості життя.

Отже, результати дослідження підтверджують, що розвиток емоційного інтелекту є важливим чинником покращення якості життя дорослої особистості, а використання коучингових технологій є доцільним та ефективним у психологічній практиці.

ВИСНОВКИ

У кваліфікаційній роботі здійснено теоретичне та емпіричне дослідження психологічних особливостей розвитку емоційного інтелекту у дорослих та його впливу на якість життя. Отримані результати дозволяють сформулювати такі узагальнені висновки.

У ході теоретичного аналізу встановлено, що емоційний інтелект є складним інтегративним утворенням, яке включає здатність до усвідомлення, розуміння, регуляції власних емоцій та емоцій інших людей. Розглянуті підходи до визначення емоційного інтелекту засвідчили наявність різних наукових концепцій, серед яких особливе місце займають моделі, що акцентують увагу на внутрішньоособистісних та міжособистісних компонентах. Встановлено, що розвиток емоційного інтелекту є важливим чинником особистісного зростання, ефективної комунікації, саморегуляції та соціальної адаптації.

Проаналізовано поняття якості життя, яке розглядається як багатовимірна категорія, що охоплює фізичні, психологічні, соціальні та суб'єктивні аспекти благополуччя. Виявлено, що якість життя тісно пов'язана з емоційною сферою особистості, її здатністю до адаптації, переживання позитивних емоцій та подолання стресу.

На основі теоретичного аналізу обґрунтовано взаємозв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя, що стало підґрунтям для формулювання гіпотез дослідження. Також визначено, що коучинг є ефективним психологічним методом розвитку емоційного інтелекту, оскільки сприяє усвідомленню, саморегуляції, розвитку емпатії та внутрішньої мотивації.

Емпіричне дослідження проводилося із залученням 60 респондентів віком 30–45 років, які були розподілені на експериментальну та контрольну групи. Для збору даних використано валідні психодіагностичні методики, зокрема методику емоційного інтелекту Д. В. Люсіна та шкалу якості життя Н.

Є. Водоп'янової. Статистична обробка результатів здійснювалася із застосуванням сучасних методів математичної статистики.

У результаті констатувального етапу встановлено, що більшість респондентів мають середній рівень емоційного інтелекту та якості життя. Виявлено статистично значущий позитивний взаємозв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя, що підтверджує першу гіпотезу дослідження.

На формувальному етапі було реалізовано авторську коучингову програму розвитку емоційного інтелекту, яка тривала 11 тижнів та включала систему вправ, спрямованих на розвиток самосвідомості, саморегуляції, емпатії та комунікативних навичок.

Результати контрольного етапу засвідчили, що в експериментальній групі відбулися статистично значущі позитивні зміни за всіма компонентами емоційного інтелекту. Крім того, встановлено покращення показників якості життя, зокрема підвищення рівня задоволеності життям, зростання позитивних емоцій, оптимізму, самоконтролю та зниження рівня напруженості.

Порівняльний аналіз експериментальної та контрольної груп показав, що учасники, які пройшли коучингову програму, демонструють значно вищі результати як за показниками емоційного інтелекту, так і за показниками якості життя. У контрольній групі суттєвих позитивних змін не виявлено, що підтверджує ефективність формувального впливу.

Таким чином, результати дослідження дозволили повністю підтвердити висунуті гіпотези:

Існує прямий взаємозв'язок між емоційним інтелектом та якістю життя дорослих.

Коучингова програма сприяє розвитку емоційного інтелекту та покращенню якості життя.

Теоретичне значення роботи полягає у поглибленні наукових уявлень про емоційний інтелект як психологічний феномен та його роль у забезпеченні якості життя особистості.

Практичне значення дослідження полягає у розробці та апробації

коучингової програми розвитку емоційного інтелекту, яка може бути використана у психологічній практиці, коучингу, освіті та організаційному середовищі.

Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані з вивченням розвитку емоційного інтелекту в інших вікових групах, а також із розширенням методів психологічного впливу на підвищення якості життя.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Августюк М. М. Теоретичний аналіз концептуальних підходів до операціоналізації емоційного інтелекту. Наукові записки Національного університету «Острозька академія». 2021. № 13. С. 81–87.
2. Айзенк Г. Ю. Интеллект: новый взгляд. Вопросы психологии. 1995. №1. С. 15-21
3. Амплєєва О. М. Емоційний інтелект як предиктор успішності професійної діяльності психолога. Вісник Одеського національного університету. 2010. Вип. 11. С. 21–25.
4. Андрєєва І. Н. Емоційний інтелект як фактор життєвого успіху. Психологія і суспільство. 2012. № 4. С. 45–52.
5. Ананьєв Б. Г. Людина як предмет пізнання. Київ: Либідь, 2001. 384 с.
6. Аршава І. Ф. Емоційний інтелект як складова професійної компетентності. Проблеми сучасної психології. 2017. № 35. С. 12–20.
7. Барановська О. В. Емоційний інтелект у структурі особистості. Практична психологія та соціальна робота. 2015. № 6. С. 12–18.
8. Бар-Он Р. Емоційний інтелект: теорія та практика. Київ: Центр навчальної літератури, 2015. 256 с.
9. Бар-Он Р. Модель емоційного соціального інтелекту (EQ-i): Технічний посібник. Торонто, Канада: Мульти-Хелт Система, 1997.
10. Бахрах Е. Лімбічна система [Текст]. Х.: Психологія і суспільство, 2021. 399 с.
11. Березюк Г. Емоційний інтелект як детермінанта внутрішньої свободи особистості. Психологічні студії Львівського ун-ту. 2008. № 3. С. 20 - 23.
12. Блінов О. А. Особливості організації проведення психологічного тренінгу. Збірник наукових статей Київського міжнародного університету. Серія: Психологічні науки. 2008. № 12. С. 9 - 23.

13. Божович Л. І. Особистість і її формування в дитячому віці. Київ: Радянська школа, 2008. 400 с.
14. Бондаренко О. Ф. Психологічне благополуччя особистості: теоретичний аспект. Вісник КНУ імені Тараса Шевченка. Психологія. 2014. № 1. С. 23–27.
15. Бредберрі Т. 10 навичок емоційного інтелекту, які необхідно мати успішній людині. URL: <https://www.weforum.org/agenda/2015/10/10-emotional-intelligence-skills-that-successful-people-have/>
16. Буркало Н.І. Психологічні особливості емоційного інтелекту. Психологічний журнал. 2019. Т.5. Вип.7. С. 34-49.
17. Варій М. Й. Загальна психологія. Київ: Центр навчальної літератури, 2013. 592 с.
18. Вачков І. В. Психологія розвитку особистості. Практична психологія. 2011. № 2. С. 34–40.
19. Виготський Л.С. Про два напрямлення у розумінні природи емоцій у зарубіжній психології початку ХХ століття. Питання психології. 1968. №2 С. 157-159.
20. Водоп'янова Н. Є. Психологія здоров'я. Київ: Академвидав, 2012. 288 с.
21. Гоулман Д. Емоційний інтелект. Харків: Клуб Сімейного Дозвілля, 2018. 512 с.
22. Гоулман Д. Емоційне лідерство: мистецтво керівництва людьми на основі емоційного інтелекту [Текст] / Д. Гоулман, Р. Бояціс, Е. Маккі. Харків: КСД, 2019. 301 с.
23. Гончаренко С. У. Педагогічні дослідження: методологічні поради. Київ: Либідь, 2010. – 376 с.
24. Гриценко Д.О. Емоційний інтелект компанії: сутність та способи виміру. URL: feu.kneu.edu.ua

25. Грущинська Н. М. Економічна поведінка та емоційний інтелект в сучасних умовах зміни технологічних укладів. Причорноморські економічні студії. 2018. №33. 27 - 30. URL: http://bses.in.ua/journals/2018/33_2018/7.pdf
26. Гура Т. В. Тренінгові технології як засіб розвитку емоційного інтелекту. Теорія і практика управління соціальними системами: філософія, психологія, педагогіка, соціологія. 2022. № 1. С. 17 - 29.
27. Дарвін К. Про вираження емоцій у людини та тварин [Текст]. Луцьк: Вид-во загальноосвітніх наук, 2001. 384 с.
28. Дерев'янка С. Феноменологія емоційного інтелекту: навч.-метод. посіб. Чернігів: Поліграф. 312 с.
29. Дерев'янка С. П. Активізація розвитку емоційного інтелекту як спосіб оптимізації процесу соціально-психологічної адаптації особистості. Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». 2009. № 3. С. 91 - 98.
30. Деркач А. А. Психологія розвитку зрілої особистості. Психологія. 2012. № 3. С. 15–21.
31. Джонсон Девід В. Соціальна психологія: тренінг міжособистісного спілкування / пер. з англ. В. Хомика. Київ: Вид. дім «КМ Академія», 2003. 288 с.
32. Дінер Е. Суб'єктивне благополуччя: психологія щастя. Київ: Основи, 2017. 320 с.
33. Діомідова Н. Просоціальна мотивація як фактор розвитку емоційного інтелекту майбутніх психологів. Вісник ХНПУ імені ГС Сковороди «Психологія». № 59. С. 35 - 48.
34. Дружинін В. Н. Експериментальна психологія. Київ: Центр навчальної літератури, 2010. 368 с.
35. Дубовик С. Г., Драбчук Т. І. Розвиток емоційного інтелекту сучасних менеджерів як основа їх успішної діяльності. Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія «Економіка і менеджмент». 2014. Вип. 5. С. 8–14.

36. Дьоміна Г.А. Психологічні особливості емпатії студентів – майбутніх соціально-психологічних працівників. Актуальні проблеми психології: збірник наукових праць Інституту психології імені Г.С. Костюка НАПН України, 2013. Т. 7. Вип. 32. С. 73 - 79.

37. Єрмоленко В. М. Психологічні аспекти якості життя. Гуманітарні науки. 2016. № 1. С. 55–60.

38. Еріксон Е. Дитинство і суспільство. Київ: Основи, 2006. 416 с.

39. Еріксон Е. Ідентичність: юність і криза. Київ: Основи, 2005. 352 с.

40. Жигайло Н., Стасюк М. Роль емоційного інтелекту в процесі професійної освіти. Педагогіка і психологія професійної освіти. 2016. № 4. С. 87 - 97.

41. Журавльова Л.П., Шпак М.М. Емпатія як психологічний механізм розвитку міжособистісного емоційного інтелекту. Science and Education a New Dimension. Pedagogy and Psychology. 2015. III (25). № 49. С. 85-88.

42. Загальна психологія: підручник / за ред. С. Д. Максименка. Київ: ЦНЛ, 2016. 480 с.

43. Заграй Л. Д. Емоційний інтелект як складник професійної компетентності менеджера. Вчені записки Таврійського Національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Психологія. 2021. 32(71)6. С. 47–54.

44. Зарицька В. В. Соціально-психологічні чинники розвитку емоційного інтелекту. Науковий вісник ужгородського національного університету. 2021. Вип. 2. С. 19 - 22.

45. Зарицька В. В. Емоційний інтелект: аналіз наукових теорій. Теорія і практика сучасної психології. 2010. Вип. 1. С. 17 - 22.

46. Зарицька В. В. Емоційно-когнітивні передумови розвитку емоційного інтелекту у період фахової підготовки. Вісник Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди. Психологія. 2011. № 39. С. 30 - 36.

47. Зарицька В. В. Методика дослідження емоційного інтелекту особистості. Теорія і практика сучасної психології. 2019. № 3. Т. 2. С. 37 - 41.

48. Зарицька В. В. Професійно-формульовані передумови розвитку емоційного інтелекту. Вісник Харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди. Психологія. 2009. № 32. С. 45 - 50.

49. Зарицька В. В. Теоретико-методологічні основи розвитку емоційного інтелекту у контексті професійної підготовки: монографія. Запоріжжя: КПУ, 2010. 304 с.

50. Зливков В. Л. Емоційний інтелект у системі адаптації. Психологічний журнал. 2018. № 2. С. 44–50.

51. Ічанська О., Закревська А. Емоційний інтелект та емпатія як ресурси професійної підготовки студентів-психологів. Молодий вчений. 2019. № 9 (73). С. 272 - 276.

52. Карамушка Л. Психологія емоційного інтелекту в організаційному управлінні. Маркетинг в Україні. 2015. №4. С. 18-22.

53. Карпенко Є. Емоційний інтелект як фактор особистісного життєздійснення. Psychological Prospects Journal. 2017. № 30. С. 50 - 63.

54. Киричук О. В. Психологічні умови розвитку особистості. Психологія і суспільство. 2013. № 3. С. 67–73.

55. Книш А. Є. Емоційний інтелект лідера у сфері бізнесу: навч. посіб. Київ: Пріоритети, 2016. 40 с.

56. Кир'янова, О. В. Концепція емоційного інтелекту в системі управління персоналом організації. Соціально-трудові відносини: теорія та практика. 2012. № 1(3). С. 111–117. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/14715248.pdf>

57. Ковальчук З. Я. Якість життя як психологічна категорія. Науковий вісник ЛДУВС. 2016. № 2. С. 89–96.

58. Кокун О. М. Психологія професійного становлення особистості. Київ: Ін-т психології, 2012. – 256 с.

59. Колмогорова Л. С. Основи психологічної діагностики. Київ: Академвидав, 2011. 304 с.
60. Костюк Г. С. Психологія. Київ: Радянська школа, 2010. 480 с.
61. Кочарян А. С. Роль емоційного інтелекту в адаптації особистості. Проблеми сучасної психології. 2013. № 22. С. 134–142.
62. Кочубейник О. Емоційний інтелект як чинник психологічного благополуччя особистості. Психологія та суспільство. 2018. №3. С. 68-72.
63. Кошонько Г. А. Розвиток емоційного інтелекту студентів-психологів. Психологічні науки. 2013. №. 4 (69). С. 341 - 350.
64. Крупський О.П. та Абрамов Д.Ю. Менеджмент емоційного інтелекту: роль комунікації та взаємодії під час тренувань. URL: [researchgate.net](https://www.researchgate.net)
65. Кряж І., Левенець Н. Довіра й емоційний інтелект як предиктори суб'єктивного благополуччя у студентів. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Психологія» 2018. Вип. 64. С. 2 - 32.
66. Леонтьєв О. М. Діяльність. Свідомість. Особистість. Київ: Либідь, 2005. 352 с.
67. Лозова В. І. Психологія особистості. Київ: Освіта, 2011. 280 с.
68. Люсін Д. В. Емоційний інтелект: теорія і вимірювання. Київ: Інститут психології, 2006. 280 с.
69. Лящ О. П. Детермінанти та можливості формування емоційного інтелекту особистості. Науковий часопис національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Психологічні науки: збірник наукових праць. Київ: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2015. № 46 (70). С. 210 - 216.
70. Лящ О. П. Когнітивний потенціал творчої особистості у розвитку її емоційного інтелекту. Вісник Одеського національного університету. 2010. Вип. 11. С. 103 - 110.
71. Максименко К. С. Емоційний інтелект у системі розвитку. Актуальні проблеми психології. 2017. Т. 11. С. 56–63.

72. Максименко С. Д. Генеза здійснення особистості. Київ: КММ, 2006. 240 с.
73. Максименко С. Д. Загальна психологія. Київ: ЦНЛ, 2018. 512 с.
74. Майєр Дж., Саловей П. Емоційний інтелект. Київ: Основи, 2014. 360 с.
75. Мельник О. В. Вплив емоційного інтелекту на якість життя. Психологічні перспективи. 2018. № 31. С. 112–120.
76. Морісс Т. Стати господарем власних емоцій: як досягти своїх цілей, навіть коли не хочеться [Текст]. К.: Вища школа., 2019. 255 с.
77. Москалець В. П. Психологія особистості. Київ: ЦНЛ, 2013. 416 с.
78. Назаренко Т. В. Психологічне благополуччя дорослих. Соціальна психологія. 2019. № 2. С. 22–28.
79. Орбан-Лембрик Л. Е. Соціальна психологія. Київ: Академвидав, 2010. 448 с.
80. Петренко Л. О. Коучинг і розвиток емоційного інтелекту. Практична психологія. 2019. № 3. С. 28–34.
81. Платонов К. К. Структура і розвиток особистості. Київ: Вища школа, 2012. 255 с.
82. Психологія: підручник / за ред. Ю. Л. Трофімова. Київ: Либідь, 2011. 560 с.
83. Рибалка В. В. Психологія розвитку творчої особистості. Київ: ІЗМН, 2010. 320 с.
84. Савченко С. В. Емоційний інтелект у професійній діяльності. Організаційна психологія. 2016. № 1. С. 77–83.
85. Савчин М. В. Загальна психологія. Київ: Академвидав, 2017. 344 с.
86. Селігман М. Як навчитися оптимізму. Київ: Основи, 2016. 432 с.
87. Селігман М. Процвітання. Київ: Наш формат, 2019. 368 с.
88. Сидоренко О. В. Математичні методи в психології. Київ: ЦНЛ, 2012. 296 с.

89. Смульсон М. Л. Психологія розвитку дорослих. Психологічний часопис. 2015. № 1. С. 30–36.
90. Титаренко Т. М. Життєвий світ особистості. Київ: Либідь, 2003. 376 с.
91. Титаренко Т. М. Психологія життєвої кризи. Київ: Агропромвидав, 2015. 320 с.
92. Ткаченко О. М. Психологічні чинники якості життя. Гуманітарний вісник. 2015. № 37. С. 101–107.
93. Фрейд З. Вступ до психоаналізу. Київ: Основи, 2008. 480 с.
94. Франкл В. Людина в пошуках справжнього сенсу. Харків: КСД, 2020. 160 с.
95. Хьєлл Л., Зіглер Д. Теорії особистості. Київ: Основи, 2012. 656 с.
96. Циганчук Т. В. Емоційний інтелект в структурі стресостійкості студентів. Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія «Психологічні науки». 2017. №2. 200 - 204.
97. Чепелєва Н. В. Психологія особистісного розвитку. Психологія і суспільство. 2014. № 2. С. 58–64.
98. Чебикін О. Я. Емоційна регуляція діяльності. Одеса: Астропринт, 2011. 300 с.
99. Шевчук М. П. Психологія розвитку дорослої особистості. Київ: Каравела, 2014. 280 с.
100. Шпак М. М. Функціональні особливості емоційного інтелекту особистості. Технології розвитку інтелекту. 2016. № 3. URL: https://psytir.org.ua/upload/journals/2.3/authors/2016/Shpak_Marija_Myroslovivna_Funkcionalni_osoblyvosti_emocijnogo_intelektu_osobystosti.pdf
101. Штепа О. С. Емоційний інтелект і життєва успішність. Психологічні науки. 2016. № 2. С. 90–95.
102. Юркевич В. С. Психологія емоцій. Київ: Центр навчальної літератури, 2015. 256 с.
103. Яценко Т. С. Глибинна психологія. Київ: Либідь, 2013. 384 с.

104. Яремчук С. В. Психологія якості життя особистості. Психологічний журнал. 2017. № 3. С. 70–76.